PREMIUL EDEBÉ – LITERATURĂ PENTRU ADOLESCENȚI

CARE SANTOS

MINCIUNA

ebook HUMANITAS

CARE SANTOS

MINCIUNA

Traducere din spaniolă
de Camelia Dinică

Care Santos
Mentira
Copyright © 2015 by Care Santos, winner of Edebe's Young Literature Prize Year 2015

© HUMANITAS, 2020, pentru prezenta versiune românească (ediția digitală)

ISBN: 978-973-50-6793-9 (epub)

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

— Viața este un joc, băiete. Viața este un joc pe care trebuie să îl jucăm conform regulilor.
— Da, domnule. Ştiu că e. Îmi dau seama.

De veghe în lanul de secară, *J.D. Salinger*[1]

1. Traducere de Cristian Ionescu, Editura Polirom, Iaşi, 2011, p. 15 (n. tr.).

Potrivit statisticilor, pe parcursul a 12 luni au avut loc peste 18 000 de infracţiuni comise de minori. Cele mai frecvente au fost furturile: de maşini, de bani, de aparate electronice (îndeosebi telefoane mobile). Din diverse locuri: din maşini, din supermarketuri, în plină stradă, din case… În total 9 782 de furturi.

Cei mai mulţi dintre tinerii hoţi au 17 ani. Şaptesprezece ani trebuie să fie o vârstă dificilă. Probabil că între 16 şi 18 ani populaţia se plictiseşte. Interesant este că într-un singur an poliţia a arestat peste 3 000 de hoţi cu vârsta de 17 ani. În schimb, numărul celor de 14 ani este la jumătate: 1 505.

Pe lângă furturi, statisticile menţionează infracţiunile de vătămare corporală: 2 416 minori au ajuns la închisoare din acest motiv. „Vătămare corporală“ înseamnă că, atunci când te baţi cu un tip, îi tragi un picior şi îl răneşti serios. Apoi urmează violurile: 267. Bine, legea le denumeşte „infracţiuni contra libertăţii şi integrităţii sexuale“.

Şi astfel ajungem în capul listei. Aici avem crimele. „Omorul şi formele sale“, spune legea. În total: 44 de condamnări. O gaşcă mică, pe scurt. Dintre cei 44, 43 sunt băieţi. Singura fată criminală din acel an avea 16 ani. Cei în vârstă de 17 ani câştigă din nou detaşat. Sunt douăzeci. Sunt şi criminali în vârstă de 16 ani, dar mult mai puţini: datele oficiale susţin că sunt 13. Chiar şi aşa, este greu să ţi-i imaginezi, nu? La tarot, cartea cu numărul 13 este Moartea, ce tare! Avem şi opt criminali în vârstă de 15 ani şi trei de 14. Doar trei de 14 ani. Trei înseamnă foarte puţini.

Instanţa pentru minori nici nu vrea să audă de cei care încă nu au împlinit 14 ani. Până la 14 ani eşti copil, un inocent, nu eşti „pasibil de pedeapsă“. Înseamnă că, indiferent ce-ai face, nu eşti vinovat. Eşti o fiinţă care încă nu ştie nimic despre lume. O fiinţă care nu a simţit încă gustul amar al vieţii. Un privilegiat. Nu exişti.

Să reţinem acest lucru: trei criminali în vârstă de 14 ani. Trei ciudaţi între ciudaţi. Orice expert v-ar spune asta: crima este o infracţiune neobişnuită în rândul tinerilor delincvenţi, este extrem de gravă, implică un efort mare, oamenii nu mor uşor. Cu toate că uneori se mai întâmplă. În cele din urmă, mai devreme sau mai târziu, totul se întâmplă. Suntem o rasă de ţicniţi. Oricare dintre noi este capabil de orice, dacă

împrejurările sunt favorabile. În societate trebuie să existe fructele oprite pentru ca altele, cele bune, sănătoase, să le poată respinge, să se îndepărteze de ele, să nu se lase contaminate. Răsuflați uşurați! Criminalii în vârstă de 14 ani nu sunt o regulă.

Eu sunt o excepție. O ciudățenie a statisticilor. Uneori mă întreb ce-au făcut ceilalţi doi.

I
SALINGER

1

Părinţii mei sunt nişte enervanţi. În fiecare seară, după cină, se cufundă în tot felul de discuţii pe teme supercomplicate: bancherii, criza, Statele Unite ale Americii, securitatea mondială, delincvența, sărăcia… Mă duc cu gândul la talk-show-urile alea de la televizor care durează o veşnicie şi care îți fac capul mare. Pe bune că nu-i înțeleg. De obicei nu discută în contradictoriu şi sunt în stare să stea de vorbă ore întregi despre toate astea. Cred că-s cam ciudați.

N-a trecut mult de la ultima discuție. Tocmai arătaseră la ştiri nişte imagini dintr-un metrou, unde un tip blond şi înalt îi căra pumni în față unui biet băiat. Un atac rasist fără niciun motiv, se spunea. Victima era un asiatic, originar din Mongolia. Agresorul a fost arestat şi trimis de instanță la un centru de reeducare. În imagini nu i se distingea chipul pentru că era acoperit de un fel de bandă transparentă. Asta pentru că legea protejează delincvenții dacă sunt minori, mi-a explicat mama. Tata a făcut o grimasă dezaprobatoare. Nu e de acord ca lucrurile să stea aşa. Mama crede că minorii mai merită o şansă, că la 17 ani nu există nimic care să nu poată fi îndreptat. Tata a întrebat-o cu cine ține, pentru că-i apără pe infractori.

— Probabil că nu s-a ocupat nimeni niciodată de sărmanul băiat. Dacă ar fi făcut-o, ar şti să facă diferența între ce se face şi ce nu se face şi nu s-ar comporta aşa, a spus ea.

— Da’ de unde! Un băiat de 17 ani ştie foarte limpede ce-i bine şi ce-i rău şi e conştient de ceea ce face. Şi pe amărâtul snopit în bătaie cine-l apără? a sărit tata.

— Toată lumea, asta e clar, a spus mama. Întotdeauna victimei îi ia apărarea toată lumea. În societatea noastră cel mai câştigat este cel care ştie să facă pe victima.

Bla, bla, bla. Mereu la fel. Plictiseală!

În ceea ce mă priveşte, faptul că „mama se ocupă de mine“ – care sunt singură la părinți – înseamnă o grămadă de lucruri nasoale: nu mă lasă niciodată la şcoală cu hainele care-mi plac; mă înnebuneşte cu o mie de

întrebări de fiecare dată când ies în oraş; îmi confiscă telefonul mobil la ora zece seara sub pretextul că trebuie pus la încărcat; nu mă lasă niciodată să intru pe net din pat (nici măcar în weekenduri!) sau, şi mai rău, nu mă lasă să țin calculatorul la mine în cameră. Da, asta este cel mai rău: trebuie să-mi fac temele în bucătărie doar pentru că ea vrea să „supravegheze ceea ce fac“ atunci când intru pe net; şi trebuie să înghit faptul că din când în când se opreşte în dreptul meu şi se uită peste umăr la monitor doar ca să vadă dacă fac ceva ce nu-i place. Mă enervează cumplit!

— Ce vrei să fac, la câte referate mi se dau de făcut la liceu? o întreb, poate-poate îşi dă seama. Pe lângă asta, sunt mare deja, mamă, ştiu foarte bine care sunt pericolele pe internet.

Însă nici vorbă, mama nu se lasă convinsă prea uşor. De parcă n-ar avea încredere în mine. Nici măcar nu mă lasă să am internet pe mobil! E incredibilă! Tata mă priveşte şi strânge din dinţi, dându-mi dreptate, dar nici el nu ştie ce să facă s-o convingă. Niciunul dintre noi nu ştie.

Odată tata a spus:

— Nu că mama n-ar avea încredere în tine, Xenia. Dar pe internet sunt pericole pe care acum nu le poţi înțelege şi care pe noi ne sperie. Pe amândoi.

— Ştiu foarte bine ce pericole sunt pe internet. Nu mai sunt copil.

Tata a clătinat din cap.

— Peste câţiva ani o să înțelegi de ce facem aşa, a adăugat.

— Cred că n-o să vă înțeleg niciodată, am şoptit eu, iar tata a râs.

Cu tata e uşor să râzi. Asta-mi place cel mai mult la el. Pot să vorbesc cu el despre orice, pentru că niciodată nu se enervează, cum face mama, şi pentru că niciodată nu mă tratează de parcă aş avea zece ani. Nu mă deranjează să-i fac confidenţe lui tata. În seara aceea, de exemplu, eram gata-gata să-i povestesc despre Marcelo. Muream de nerăbdare să-i spun cum se schimbă totul dintr-odată şi cum mă simt. Fericită, diferită, specială. De câteva zile nu mă mai gândeam la nimic altceva.

Dacă i-aş fi povestit, sigur nu mi-ar fi ţinut o predică din alea pe care le ţin părinţii. Dar i-ar fi spus mamei, şi asta chiar era o problemă. Tata şi mama întotdeauna îşi spun totul.

Din fericire, am ştiut să-mi ţin gura.

Din fericire?

2

Mama observase deja ceva la mine. Mama sesizează întotdeauna orice, nu ştiu cum reuşeşte.

„Xenia! Vrei, te rog, să te concentrezi la ceea ce faci? Nu ştiu unde ţi-e capul!“

„Xenia! Unde te duci cu gunoiul? Poţi să-mi spui unde ţi-e gândul?“

„Xenia! Ce faci acolo buimacă? De ce eşti aşa de distrată?“

Avea dreptate. Eram distrată. Foarte distrată. Ieşeam să duc gunoiul şi cădeam pe gânduri, ca hipnotizată, în mijlocul scării. Rămâneam nemişcată în timp ce pregăteam masa, cu un surâs tâmp pe buze şi cu paharele în mână, neştiind ce să fac.

Începeam să mă tem că, atunci când voi primi notele pe trimestrul al doilea, va fi dezastru. În ultima vreme nu mi-era mintea la şcoală, ca să spunem aşa. Chiar am picat două teste consecutive la matematică. „Nu-i nimic, le îndrept la mărirea de note“, m-am gândit eu. Iar când mama m-a întrebat ce-am făcut la lucrările de control, i-am răspuns scurt:

— Bine.

— Atunci o să ne placă ce note o să iei la evaluarea pe acest trimestru? a întrebat ea. (E una dintre întrebările ei tipice.)

— Nu ştiu, am spus eu, cu inima bubuind.

Ştiam foarte bine că n-o să le placă deloc. Dar mai aveam o marjă de 27 de zile până la dezastru.

În acele zile găseam justificare la orice. Când părinţii mei aveau să vadă, în sfârşit, notele, avea să fie oribil, dar deocamdată trăiam cu capul în nori. Întotdeauna fusesem o elevă bună, aşa că nu-mi făceam prea multe griji: urma să îndrept lucrurile. Însă chestia la care nu voiam să renunţ – sub nicio formă! – era acel *montagne russe* de sentimente care apăruseră în viaţa mea dintr-odată.

Mi se întâmpla ceva foarte important.

Poate că urma să aibă nişte consecinţe, însă trebuia să mi le asum. Şi eu

deja o făcusem.

Oare crede cineva că atunci când un uragan cu intensitate de gradul 5 trece prin viața unui om lasă vreun lucru la locul lui?

Uraganul meu de gradul 5 se numea Marcelo şi era o fantasmă. Vreau să spun că nu era – încă – o ființă în carne şi oase. Era o ființă virtuală, care trăia în mintea şi în calculatorul meu.

L-am cunoscut într-un mod foarte straniu: datorită unei cărți pe care am împrumutat-o de la biblioteca municipală. Era o recomandare a profesoarei de filozofie, care mă ajuta la mărirea notei: *De veghe în lanul de secară*, scrisă de un anume J.D. Salinger. Bibliotecara mi-a dat-o împreună cu un semn de carte pe care scria: „Discută despre cărți cu alți tineri ca tine pe forumul cititorilor de pe pagina noastră web“. Mi s-a părut o idee bună să arunc o privire. Ca să văd despre ce e vorba şi să aflu cel puțin ce păreri au alții despre ea.

Am intrat pe forum chiar în seara aceea. Mi-am băgat nasul peste tot, căutând păreri interesante. Şi atunci am dat peste asta:

> *Credeți că o carte vă poate schimba viața? Eu aş fi spus, fără să mă gândesc prea mult, că nu. Dar cartea asta m-a făcut să mă răzgândesc. Am citit-o de o grămadă de ori şi de fiecare dată m-am întrebat cum a reuşit autorul, Salinger, să descrie exact lucrurile pe care eu le gândesc sau le simt uneori. Punct cu punct, fără să omită nimic. Pe bune că mă sperie puțin. Mi-ar plăcea mult să fiu prieten cu autorul ca să-l sun şi să-l invit la o bere. I-aş spune: „Eu sunt noul Holden Caulfield. Un caz pierdut ca el. Şi eu sunt puțin nebun câteodată. Şi eu sunt convins că aproape întotdeauna e mai bine să nu spui nimic nimănui, pentru că lumea nu te înțelege niciodată cu adevărat“. Mi-ar plăcea şi să-i pun câteva întrebări. De exemplu: „Acel Caulfield din carte eşti tu? Tot ce povesteşti s-a petrecut în realitate? Pentru că, dacă aşa s-a întâmplat, înțeleg de ce pare totul atât de real. Dacă nu, atunci nu ştiu cum ai reuşit, frate, pe bune“. În fine, o să închei aici. Cartea asta este foarte tare, credeți-mă. Este singura recomandare pe care am făcut-o în toată viața mea.*

Mesajul ăla de pe forum m-a făcut curioasă, cu toate că pe atunci încă

nu ştiam că *De veghe în lanul de secară* este un roman foarte faimos, ce ar putea fi rezumat în linii mari cam aşa: un tip cam dus cu capul face o grămadă de prostii la New York după ce este exmatriculat din liceu din cauză că e leneş şi face probleme. Cartea e capodopera autorului, care trebuie să fi fost şi el puțin cam dus, după părerea mea. Romanul ăsta l-a îmbogățit. Acum nu mai trăieşte, dar cartea continuă să aibă mii şi mii de cititori în fiecare an.

Am luat-o cu mine în pat şi am început s-o citesc. Când m-am uitat la ceas, era miezul nopții şi ajunsesem deja pe la jumătate. Un adevărat record! Eram la scena de la pagina 103 în care Holden o primeşte pe Sunny în camera de hotel. Mă prinsese bine de tot! Poate pentru că era cartea cea mai tare pe care o citisem vreodată.

A doua zi am revenit pe forumul bibliotecii şi am căutat comentariul care mă împinsese la un asemenea maraton de lectură. De fapt, căutam e-mailul autorului său. Am găsit fişa lui, cu câteva date. Vârsta: 17 ani. Liceul: Ricard Salvat. Adresa de e-mail: HoldenCaulfield@… Normal! Nu se putea altfel. Numele nefericitului protagonist. Am zâmbit când am dat cu ochii de el. L-am înțeles un pic.

I-am scris imediat un mesaj:

Bună, caz pierdut. Îți scriu doar ca să-ți spun că, mulțumită recomandării tale, azi-noapte am început să citesc De veghe în lanul de secară şi m-a prins bine de tot. Spre deosebire de tine, cred că mie nu mi-ar plăcea deloc să-l cunosc pe autor şi cu atât mai puțin pe dezastrul ăla de protagonist. Mi-e destul de antipatic Caulfield ăsta şi sunt deja pe la pagina 103. Mi-e şi puțin frică de el. De ce spui că semeni cu el? Am înțeles că nu merită să explici nimic nimănui, dar mie mi-ar plăcea s-o faci pentru că mă interesează pe bune. Sper să-mi răspunzi, Holden. Cu drag, Xenia.

Nu-i aşa că-i o modalitate de-a dreptul idioată de a începe o poveste? Câteodată viața este de-a dreptul idioată.

3

I-a luat ceva timp să-mi răspundă. Aproape o săptămână. Şi când a răspuns, n-a făcut uz de prea multe cuvinte:

Salut, Xenia. Ce nume frumos, chiar aşa te cheamă?

Nu crezi că toată lumea e un pic nebună, într-un fel sau altul? Tu n-ai făcut nicio nebunie niciodată? Apropo, îți place cartea? Nu mi-e clar. Dacă eşti pe la pagina 103, partea cea mai bună urmează. O să vezi.

Am apăsat pe butonul „Răspunde“.

Cred că ai dreptate. Toți suntem mai puțin normali decât lăsăm impresia, dar foarte puțini au curajul să recunoască. Mi-a plăcut mult cartea. Au trecut deja câteva zile de când am returnat-o la bibliotecă. Mi-a trebuit pentru o lucrare la filozofie (am luat nota cea mai mare din clasă). Salinger a fost un tip misterios, ştiai? Nu-i plăcea celebritatea, nu se lăsa fotografiat, scria, dar nu voia să publice. Nu înțeleg cum de sunt aşa unii oameni. Apropo, Xenia este numele meu adevărat. Pe tine cum te cheamă? Eu am 16 ani şi sunt în clasa a unsprezecea. Ai telefon mobil? Putem să vorbim pe Whatsapp, dacă vrei. Ar fi mai practic.

Trimite. Se trimite. Mesaj trimis.

La nici zece secunde după aceea, un ding anunța sosirea unui răspuns. Din nou, scurt:

N-am mobil. Ce notă ai luat, tocilaro? Mă cheamă Marcelo López şi am 17 ani. Nu ştiam chestiile alea despre Salinger, mersi că mi-ai spus. Îmi place să aflu lucruri noi. Dar şi mai mult îmi place să vorbesc cu tine.

Răspuns:

Am luat 10, normal, ce credeai? Nu că mă laud, dar sunt o elevă destul de sclipitoare. Trebuie să fiu aşa, pentru că vreau să devin medic, iar nota de departajare pentru admiterea la medicină este foarte mare. Ori învăț, ori voi spulbera visurile întregii familii. Părinții mei mor de nerăbdare să aibă o doctoriță în familie! Ai tăi nu te înnebunesc cu

lucrurile astea? De ce trimiţi răspunsuri aşa de scurte? Şi de ce n-ai telefon mobil? De pe ce planetă eşti? Cred că eşti primul băiat de 17 ani fără mobil pe care l-am cunoscut ÎN TOATĂ VIAŢA MEA. Ce aştepţi ca să-ţi cumperi unul? Şi mie îmi place să vorbesc cu tine, dar cu mobilul am face-o mult mai simplu decât prin sistemul ăsta preistoric.

Trimite etc.

De data asta n-am primit răspuns. Am aşteptat, răbdătoare, o bucată de vreme, până când mi-am dat seama că se deconectase ori poate făcea altceva. Ori poate că avea o mamă ca a mea, care-i spunea ce şi cum să facă. Pe scurt: altă victimă inocentă a tiraniei materne.

În după-amiaza aia m-am gândit mult la el. Am intrat de câteva ori pe mail ca să văd dacă mi-a scris. Nimic.

Răspunsul a venit după două zile.

Nu pot să scriu mult aici unde mă aflu. Crede-mă, îmi pare foarte rău. Putem să continuăm aşa până când o să am telefon mobil? Poţi să-mi spui cum arăţi? Mi-ar plăcea să mi te imaginez.

I-am răspuns imediat. La fel de concis ca şi el:

Unde eşti?

Nu mă prea pricep la descrieri. Ştii zicala „O imagine face cât o mie de cuvinte“? Ei bine, uite una.

Şi am ataşat o fotografie. Una de la sfârşitul anului şcolar trecut. Abia dacă m-am schimbat vreun pic. În fotografie aproape că nu mi se observă dinţii de iepure şi încă am părul lung. De-aia am ales-o. În plus, purtam un pulover negru care mă făcea să par mai mare şi care avea un decolteu sexy.

Inima mi-a luat-o la galop în timp ce mă gândeam că o priveşte. Răspunsul nu s-a lăsat aşteptat.

Xenia, eşti superbă. Pari mai mare de 16 ani. Îmi pare foarte rău, dar eu n-am nicio fotografie pe care să ţi-o trimit, însă voi încerca să fac rost de una. Mă simt norocos de când vorbesc cu tine. Mulţumesc, mulţumesc din suflet.

V-aţi gândit vreodată de cât timp avem nevoie ca să ne îndrăgostim? O secundă? Cinci minute? Două ore? O zi? O săptămână?

Toate răspunsurile sunt corecte.

4

Am un spirit de observaţie foarte dezvoltat. Mi-am dat seama, de exemplu, că Marcelo îmi răspundea la mesaje între patru şi cinci după-amiaza, lunea, miercurea şi vinerea. Foarte rar îmi scria dimineaţa. Niciodată marţea, joia sau sâmbăta. M-am gândit că probabil îmi scria de la muncă şi putea folosi calculatorul în scop personal; de aceea mesajele lui erau întotdeauna atât de scurte, pentru că nu voia să aibă probleme.

Când cunoşti pe cineva pe net, tot ceea ce nu ştii despre persoana respectivă trebuie să-ți imaginezi. De aceea greşeşti.

Poate că dacă aş fi vorbit cu cineva despre toate acestea aş fi văzut lucrurile altfel, mi-aş fi dat seama că e o nebunie. Dar singura mea prietenă era Sandra şi nu ne înțelegeam prea bine în perioada aia. Mi se părea că se poartă ciudat de când începuse să se întâlnească cu tipul care era student, de parcă el ar fi schimbat-o. Ori poate că ciudata eram eu, cine ştie. Poate că eram puțin invidioasă pe ei. Ideea este că n-am povestit nimic nimănui.

La două zile după ce i-am trimis fotografia, Marcelo mi-a cerut alta. Am fost foarte fermă:

Până când nu-mi arăți o poză cu tine, nu-ți mai trimit niciuna.

A funcţionat. Când am primit un e-mail cu un attachment, inima a început să-mi bată nebuneşte. Mama era în bucătărie, dar l-am deschis oricum. Nu puteam să mai aştept nici măcar o secundă. În faţa mea, documentul cu lucrarea la literatură. În spatele ei, gata s-o ascund dacă mama se apropia prea mult, fotografia pe care voiam neapărat s-o văd.

Mi-l imaginasem de atâtea ori, încât am deschis fotografia cu o teamă teribilă. Dacă nu era cum credeam eu? Dacă era oribil?

Câteva secunde cred că am uitat să mai respir. Uneori viața se opreşte în loc. Doar câteva secunde, nicio mişcare. Ca şi cum lumea ar amuți ca să se audă ceea ce este cu adevărat important. Apoi, totul începe să răsune mai puternic. Inima mea era ca o tobă: bum, bum, bum, bum.

Pe ecran, imaginea unui băiat în picioare, îmbrăcat într-un fel de echipament ca de judo: pantaloni albi, cămaşă albă, centură neagră. Habar n-aveam de arte marțiale, dar am priceput că acea culoare a centurii însemna că era deținătorul unui anumit nivel. Era slab, avea părul ondulat, închis la culoare şi ochii… – am mărit imaginea – probabil albaştri sau verzi. Părea destul de înalt. Zâmbea. Avea o figură de treabă. În spate se zăreau echipamentele unei săli de sport.

Am răspuns:

Faci judo?

De data asta mesajul nu s-a lăsat deloc aşteptat – era ora cinci fără un sfert – şi m-a făcut să zâmbesc:

Taekwondo. Ştii ce este?

Mai mult sau mai puțin. Ai centura neagră, sau era doar murdară?

Hahaha! Bună! Centură neagră. 1 dan.

Ce-i aia dan?

Un nivel. Înseamnă că sunt bun.

Trebuie să-mi explici ce-ai făcut ca să o primeşti, bine? Poate când ne vedem?

Am scris propoziția asta fără să mă gândesc. Toți facem uneori câte ceva fără să ne gândim prea bine. Chiar şi oamenii cu capul pe umeri (sau care se cred astfel). Chiar şi cei mai inteligenți. Eu mă gândisem bine la ceea ce am spus, fireşte. Voiam să-l am pe Marcelo înaintea mea, să-l privesc în față şi să-i simt privirea ațintită în ochii mei. Îmi doream asta dinainte să-i văd fotografia. Mi-ar fi fost indiferent dacă ar fi fost urât, dacă ar fi fost o pocitanie. Dar acum, că ştiam cum arăta, voiam şi mai

mult asta. Să ne întâlnim, să ne vedem. Mi-ar fi plăcut să propună el, dar cum n-a făcut-o, m-am decis eu. Şi eu sunt puţin nebună câteodată. Şi înainte să aibă timp să-mi răspundă, m-am gândit că erau câteva lucruri pe care voiam să i le spun:

Ştii, îmi placi mult. Vreau să-ţi spun că mi-a plăcut mult fotografia ta şi m-a făcut să mă hotărăsc. Îmi dau seama că prin e-mail nu poţi să scrii prea mult. Nici n-ai cum. Nu crezi că, dacă ne-am vedea să bem ceva, am putea să vorbim despre orice? E o metodă şi mai veche decât scrisul. N-ai vrea? Hai, spune unde şi când!

Am apăsat „Trimite“ şi imediat după aceea am început să regret că am fost atât de directă. Nu vi se întâmplă uneori ca un al şaselea simţ, să-i spunem intuiţie, să vă avertizeze că lucrurile se vor termina prost?

Ei bine, în momentul ăla eu simţeam că cel de-al şaselea simţ îmi trimite semnale de alarmă la maximum.

Ding! Ai un mesaj necitit.

Fotografia nu contează. Eu vreau să ştiu dacă-ţi place cum sunt pe dinăuntru. Lucrurile importante nu sunt la vedere, nu ştiai? La tine îmi place mult mai mult ce nu se vede, ce e înlăuntrul tău. Cu toate că mi se pare că eşti superfrumoasă.

Nu mă aşteptam la răspunsul ăsta. Parcă n-ar fi citit nimic din ce-i scrisesem. Mai rău chiar: parcă trăgea de timp.

I-am răspuns:

Bineînţeles că-mi placi pe dinăuntru, dar şi pe dinafară. Ai citit ce ţi-am scris mai înainte? Vrei să ne întâlnim, sau nu?

Sunt nerăbdătoare, ştiu asta. Este un mare defect al meu. Mama spune mereu: „Într-o zi, graba asta a ta o să-ţi cauzeze neplăceri, Xenia. Trebuie să înţelegi că nu se poate să vrei totul şi pe loc, draga mea“.

Da, totul şi pe loc. De ce să mai aştept? Asta este filozofia mea de viaţă. Era limpede însă că nu şi a lui Marcelo.

Răspunsul lui a venit ca un duş rece.

Nu vreau. Nu încă. O să-ţi explic într-o zi.

Probabil că sunt o fraieră, fiindcă după mesajul lui mi-a venit să plâng. Marcelo nu voia să mă cunoască, nu era la fel de nerăbdător ca mine, nu simţea acelaşi lucru. Deci înţelesesem greşit, fusesem ridicolă.

I-am răspuns:

Am înţeles, nu-ţi face probleme. Am crezut că-ţi plac la fel de mult cum îmi placi tu, dar văd că m-am grăbit cu concluziile. Nu-i nimic. Îmi pare rău, nu voiam să te simţi prost din cauza mea. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Marcelo López. Te las în pace. Cu drag.

Trimite. Se trimite mesajul. Mesaj trimis.

Inima-mi freamătă cu o mie de bătăi pe oră.

Am numărat secundele. Au fost 14.

Aşteaptă. Te rog, aşteaptă.

Patru cuvinte care nu însemnau nimic. Sau nu era aşa? Ce trebuia să aştept? Era ora cinci. Ceva-mi spunea că a doua zi nu voi primi niciun e-mail.

De data aceasta m-am înşelat. În jurul orei şase şi jumătate a intrat un mesaj nou. Unul lung, care nu părea scris de el.

Xenia, nu-ţi scriu mesajul ăsta ca să te implor ceva anume. Nu sunt obişnuit să implor. Dar vreau să ştii că zilele acestea ai fost foarte importantă pentru mine. Cel mai important lucru din întreaga mea viaţă, de fapt. Şi mie îmi placi mult şi, astea fiind zise, nu cred că spun lucruri mari. N-am simţit niciodată aşa ceva. Aş spune că m-am îndrăgostit de tine. E foarte ciudat. Mă gândesc la tine de când mă trezesc până când mă culc. Vreau să te cunosc mai mult decât orice pe lumea asta, dar acum e imposibil. Te iubesc. Of, ce aiurea e s-o scriu. Dar e-adevărat. Voiam să ştii. Dacă vrei să dispari din viaţa mea, acum ai ocazia s-o faci. Eu o să-mi amintesc de tine mere

Mesajul se termina aşa. Brusc, fără niciun alt cuvânt. Ca şi cum ar fi fost trimis din greşeală.

Am aşteptat puţin, ca să văd dacă intra alt mesaj, dar n-a intrat. După jumătate de oră i-am scris eu.

N-am de gând să dispar din viaţa ta. Deşi sunt o grămadă de lucruri pe care nu le înţeleg şi despre care aş vrea să te întreb. Nu contează, probabil că-mi plac tipii misterioşi. Ca Salinger, îţi aminteşti?

Nu mi-a mai răspuns în după-amiaza aia – era miercuri –, nici a doua zi, nici vineri. Nici în weekend.

Nici nu mai ştiu de câte ori mi-am verificat e-mailul în zilele acelea interminabile şi de câte ori a trebuit să aud din gura mamei aceeaşi întrebare:

— Poţi să-mi spui ce se întâmplă cu tine, draga mea?

Nu. Nu puteam să spun. N-ar fi înţeles nimic.

Mi-era dor de Marcelo mai mult decât îmi fusese vreodată de cineva, asta se întâmpla. Mă simţeam aiurea că devenisem dependentă de o fantasmă. Mi-era teamă că putea să dispară pentru totdeauna din viaţa mea. Nu înţelegeam care era problema, dar era clar că avea o problemă şi simţeam că trebuie neapărat să-l ajut. Nu puteam să fac nimic ca să evit ceea ce mi se întâmpla. Doar să stau şi să aştept.

Să aştept. Dintre toate cuvintele din dicţionar pe ăsta-l urăsc cel mai mult.

5

Luni n-am mai rezistat. Aveam doar două indicii minuscule, dar îmi erau suficiente ca să încep de undeva. Unul era numele liceului. Celălalt era fotografia.

Am început cu ceea ce părea mai uşor.

Liceul Ricard Salvat. Staţia de metrou cea mai apropiată: Gornal. Linia 8. Aveau cursuri intensive. Perfect. Puteam să mă duc acolo după ce terminam orele de dimineaţă şi înainte să înceapă cele de după-amiază (în sfârşit, am găsit un avantaj în frecventarea unei şcoli care avea ore şi după-amiaza). Mamei i-am spus că trebuia să rămân să mănânc la prânz la

şcoală ca să termin un proiect la engleză. Ca să evit orice problemă, am adăugat:

— Nu uita că nu poţi să mă suni, la bibliotecă e obligatoriu să ţinem telefoanele pe silent.

(Uneori mama uită regulile absurde de la şcoală şi apoi îmi face mie scandal că nu răspund când mă sună. Şi pe urmă profii îmi fac şi ei scandal, din acelaşi motiv.)

M-am simţit groaznic că i-am îndrugat toate minciunile astea, dar era pentru o cauză bună. Cel puţin asta credeam eu în acel moment. Partea cea mai neplăcută atunci când faci tâmpenii nu este că-ţi cauţi justificare în faţa celorlalţi, ci că o faci faţă de tine însăţi.

Liceul Ricard Salvat se află pe o străduţă îngustă, pe unde nu circulă maşini, lângă o şcoală primară. Am ajuns acolo cu puţin înainte de pauză. M-am dus direct la secretariat şi am întrebat de Marcelo López. Doamna care vorbea cu mine de partea cealaltă a ghişeului părea puţin cam distrată.

— Cine?

— Marcelo López.

— Este profesor în liceu?

— Nu, elev.

— Nu mi se pare cunoscut, a spus ea. În ce clasă?

— Clasa a unsprezecea.

— Lasă-mă să verific.

A scos o foaie dintr-o mapă şi a consultat o listă. I-a luat ceva, pentru că între timp a trebuit să răspundă de trei ori la telefon, să facă două copii xerox şi să asculte o problemă urgentă pe care i-a comunicat-o o profesoară. După aceea s-a întors spre mine şi mi-a spus:

— Nu este niciun elev cu numele acesta. Eşti sigură că aici învaţă?

— Bineînţeles, am răspuns.

— Aşteaptă un moment, îl întrebăm pe domnul director. El sigur ştie.

În timp ce aşteptam, am aruncat o privire pe hol. Era plin de fotografiile obişnuite de final de liceu. Din alea în care toţi elevii par naivi şi toţi profesorii, foarte mândri. O vreme l-am căutat pe Marcelo în fotografii, convinsă că-l voi recunoaşte imediat.

Cu toate că nu ne văzuserăm niciodată, credeam că-l cunosc foarte bine.

— Tu mă cauți? Cum pot să te ajut? a întrebat directorul.

Era un bărbat brunet, cu tenul foarte alb, care zâmbea tot timpul. Mi s-a părut foarte simpatic. I-am explicat că îl căutam pe un elev din liceu.

— Marcelo López, din ultimii ani.

— Nu învață la liceul ăsta, a răspuns categoric, clătinând din cap.

— Poate că este în primii ani, am riscat, gândindu-mă că poate Marcelo rămăsese repetent şi nu îndrăznise să-mi spună.

— Nu, nu. Îi cunosc pe toți elevii. Nu e un liceu foarte mare. Nu avem pe nimeni cu numele Marcelo López. Pot să te întreb de ce îl cauți aici?

— Mi-a spus că învață în acest liceu.

Directorul clătina din cap şi strângea din buze cu părere de rău. Eu nu-mi pierdeam speranța. Cum spune mama: nu mă întrece nimeni la încăpățânare.

— Este înalt, brunet, slab. Face taekwondo. Are centura neagră, am spus.

— Centura neagră la taekwondo? a intervenit repede. Nu, nu, sigur nu învață aici. Dacă ar fi aşa, eu aş şti, a adăugat, după care a coborât vocea, de parcă avea să-mi dezvăluie un secret: Eu am centura albastră. Deocamdată.

I-am mulțumit. Am mai stat o vreme şi m-am uitat la fotografiile de pe pereți, în aşteptarea vreunui miracol.

Miracolele nu se întâmplă prea des.

Apoi m-am întors la metrou. Nu înțelegeam nimic. De ce pe fişa de la bibliotecă Marcelo scrisese că învață la liceul ăla dacă nu era adevărat?

În mod sigur exista un motiv pe care nu puteam eu să-l înțeleg. În mod sigur, dacă-l întrebam, mi-l explica, iar explicațiile lui aveau să mă facă să văd din nou totul limpede. Problema era cum să-l întreb. Ca s-o fac trebuia să-i mărturisesc că-l caut. Nu era atât de uşor.

În ziua aia n-am luat prânzul. Pe de o parte, pentru că n-am mai avut timp. Când am ajuns la şcoală, după „excursie“, cantina era deja închisă şi mai rămăseseră doar 20 de minute până la începerea orelor de după-amiază.

Seara, mama m-a întrebat ce fusese în meniu în ziua acea la cantină. A

trebuit să inventez:

— Mâncare de linte, carne de pui şi fructe, am răspuns fără să ezit nicio secundă.

N-a bănuit nimic.

6

Mai rămânea un loc în care să-l caut pe Marcelo. De data asta a fost puțin mai complicat. Aveam doar fotografia aceea a lui din sala de sport, pe care mi-o trimisese. În spate se distingeau un fel de banchetă, două persoane şi un perete cu o inscripție din care nu se vedea decât o bucată. Se puteau citi doar trei litere: „m Chi“. E-adevărat, nu era mare lucru.

Căutările pe net din zilele următoare nu m-au ajutat cu nimic. În toată Barcelona nu era nicio sală de arte marțiale denumită „m Chi“. Ori poate n-am fost eu în stare s-o găsesc.

Nu ştiu cum, dar am ajuns pe o pagină care prezenta o mulțime de lucruri despre taekwondo. De la originea lui, în Coreea de Sud, acum peste cincizeci de ani, până la filozofia lui, bazată pe trei principii foarte importante: politețea sau *Ye Ui*; constanța – *In Nae* –, şi integritatea, care în coreeană se spune *Yom Chi*.

— Ce faci, Xenia? Ce scrii? a întrebat mama, apărând deodată în spatele meu, chiar în momentul în care făceam marea descoperire.

— Nimic. Un referat la sport.

— Un referat despre ce anume? a întrebat ea în timp ce bătea ouăle.

— Filozofia artelor marțiale, am replicat.

— Ia te uită…

Mama a spus „ia te uită“. Dacă ar fi spus „ce interesant“ sau „ce amuzant“, ar fi fost mult mai rău, pentru că atunci ar fi venit să tragă cu ochiul. Dar răspunsul acela însemna că de fapt lucrarea mea despre artele marțiale n-o interesa prea mult. Perfect.

În timp ce trăgeam cu coada ochiului la mama, am dat din nou căutare şi de data asta am scris întreg cuvântul misterios: „Sală de sport + arte marțiale + Yom Chi“. Poate că aveam un pic de noroc şi intuiția mea era

bună.

Au apărut câteva rezultate, cu fotografii şi adrese. Mama tocmai aruncase ouăle în tigaie. Asta însemna că în cinci secunde avea să rostească aceleaşi cuvinte dintotdeauna. Nu dădea greş niciodată. Cinci…, patru…, trei…, doi…, unu…

— Să punem masa! Cina este gata!

Şi în continuare, tata a venit cu completarea:

— Xenia, opreşte calculatorul şi ajută-mă să pun masa.

Am oprit calculatorul. După masa de seară nu mă mai lasă să-l folosesc. Părinţii mei sunt foarte stricţi cu ora de culcare pentru că…

— Ora de culcare e foarte importantă, Xenia. Pe timpul nopţii creierul recuperează toată energia consumată peste zi. Dacă nu dormi, nu dai randament.

În timp ce mâncam mi-am amintit ceva teribil: fusesem atât de obsedată să găsesc sala de sport, încât nu-mi verificasem e-mailul. Cum era posibil? Ce idioată, ce idioată, ce idioată! Dacă Marcelo îmi răspunsese? Mă fixasem pe cercetările mele de detectiv şi uitasem ce era mai important.

— Trebuie să verific ceva pe calculator. E foarte urgent, am spus, mestecând liniştită omleta cu dovlecel.

Părinţii mei s-au strâmbat dezaprobator.

— Durează doar o secundă, am insistat ca să-i conving.

Nici nu ştiu de ce mai încerc. Mama nu schimbă niciodată o regulă dacă e convinsă că e importantă. A clătinat din cap şi a spus:

— Ai avut timp suficient să te uiţi înainte de masă. Ştii foarte bine că nu înseamnă nu. Şi punct. N-am de gând să mă cert cu tine.

Dacă fac un top al celor mai odioase zece fraze pe care le rosteşte mama, acestea ar ocupa primele două locuri: „Când am spus nu înseamnă nu“ şi „N-am de gând să mă cert cu tine“. Deşi acum, că mă gândesc mai bine, poate că frazele cele mai odioase ar trebui să fie 15. Sau 20. Sau…

Am stat puţin bosumflată până la ora la care m-am dus la culcare. Cu cinci minute înainte de ora zece şi jumătate (nu dă greş) tata a spus:

— Xenia, la culcare.

Ştiţi pe cineva de 17 ani care trebuie să meargă la culcare la zece şi jumătate? Eu sunt aia. Eu.

Orele de somn sunt foarte importante, dar mama nu ține seama că uneori sunt lucruri care nu te lasă să dormi. În noaptea aceea m-am răsucit întruna în pat. Nu puteam să-mi scot din cap ce se întâmplase: liceul unde nimeni n-avea habar de Marcelo, sala de arte marțiale, e-mailul care poate că aştepta în inbox…

Dacă aş fi avut la îndemână mobilul, aş fi aflat că nu eram singura care nu putea să doarmă. Şi Sandra era îngrijorată, dar dintr-un alt motiv. Dacă aş fi avut mobilul, aş fi văzut mesajul de la ea, trimis la ora unsprezece fără zece.

Încă mai învăț, dar cred că nu ştiu nimic. La tine cum merge? Nu crezi că cineva ar trebui să facă o favoare omenirii şi să interzică filozofia?

Acum că mă gândesc, a fost mai bine că nu l-am văzut.

7

Am văzut mesajul de la Sandra când eram deja în maşină cu tata, în drum spre şcoală. Examenul începea la prima oră. A fost cel mai catastrofal examen din viața mea.

Două subiecte:

1) Diferențe între teoriile evoluționiste ale lui Darwin şi Lamarck.

2) Compară şi analizează conceptele de libertate şi responsabilitate.

Primul parcă-mi suna puțin cunoscut, însă la al doilea habar n-aveam. M-am blocat complet. Un dezastru!

Totuşi, era mai bine să nu mă gândesc la asta, pentru că aveam treabă. I-am spus mamei că încă n-am terminat proiectul la engleză şi că rămân din nou să mănânc de prânz la şcoală.

— Bine, atunci profit de asta ca să mă duc la coafor, a spus ea, foarte pragmatică.

După ore, m-am dus în cabinetul de informatică. Era deja joi, iar joia avem voie să folosim calculatoarele. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi deschid repede e-mailul. Aveam un mesaj. Marcelo îl trimisese cu o zi înainte, la ora 16:23. La fel de scurt ca de obicei.

Iartă-mă că am dispărut atâtea zile. N-am putut să mă conectez. Mi-a fost dor de tine.

Am apăsat pe butonul „Răspunde“.

Şi mie. Am fost îngrijorată din cauza ta. Ai păţit ceva?

Nu voiam să-i spun ce puneam la cale. Eram agitată când am închis e-mailul şi am deschis motorul de căutare. Ca o fetiţă pe cale să facă ceva interzis. Am căutat din nou sala de sport: „Sală de sport + arte marţiale + Yom Chi“ şi am apăsat pe iconiţa cu lupă.

Caută.

Peste 14 000 de rezultate.

Totuşi, cel pe care-l căutam eu era primul: „Şcoala de arte marţiale Yom Chi. Judo, Aikido, Jiu-Jitsu, Karate, Taekwondo. Unde ne aflăm? Cine suntem? Cunoaşte-i pe instructorii noştri“.

A fost lucrul cel mai uşor din lume. Am făcut o plimbare virtuală destul de plăcută. M-a surprins să-l găsesc pe Marcelo printre fotografiile instructorilor. În plus, ce coincidenţă, fotografia de pe pagină era chiar cea pe care mi-o trimisese, singura pe care o ştiam: Marcelo cu pantaloni albi, cămaşă albă şi centură neagră, stând în picioare şi pozând în întregime.

Dedesubtul ei am citit: Marcelo López, centura neagră, 1 dan. Instructor la şcoala de Taekwondo pentru copii (6–10 ani).

Am zâmbit. Nu-mi spusese că ţinea cursuri pentru copii mai mici. M-am amuzat. Am apăsat pe opţiunea „Unde ne aflăm“. Am notat adresa: El Prat de Llobregat, Bulevardul Once de Septiembre. Cu puţin noroc, aş putea ajunge acolo în mai puţin de o oră. Am urmat instrucţiunile de pe pagină, la secţiunea „Cum ajungeţi“. Trebuia să merg până la staţia Paseo de Gracia şi să urc în trenul suburban (în direcţia Sant Vicenç de Calders sau Vilanova i la Geltrú). Mi-am notat totul ca să nu uit. Am calculat cât dura călătoria cu trenul şi mi-am dat seama că era posibil să nu ajung la timp la orele de după-amiază.

Mi-era indiferent. Aveam să invoc o scuză oarecare. Oricum, trimestrul părea ratat în mod iremediabil. Mai erau unsprezece zile până primeam notele. Unsprezece zile până când avea să explodeze bomba atomică la

mine acasă.

Am închis calculatorul. Porţile şcolii erau încă deschise. Ca să nu trezesc bănuieli, nu-mi cumpărasem tichet pentru masă. Am reuşit să plec, direct spre metrou, fără să mă observe nimeni. Cinci staţii în linie directă, până la Paseo de Gracia. Un tren în direcţia Sant Vicenç de Calders. Călătorie de 16 minute.

Nu fusesem prin El Prat de Llobregat decât în trecere spre aeroport. Am întrebat unde era strada pe care o căutam. Nu era aproape de gară.

— Ştii cartierul numit „801 locuinţe“? m-a întrebat doamna care-mi dădea indicaţii.

Am răspuns că nu şi mi-a dat o mulţime de detalii ca să ajung până acolo. Trebuia să iau două autobuze urbane. Era complicat.

Am preferat să o iau rapid pe jos. Cred că am străbătut tot oraşul până când am găsit Bulevardul Once de Septiembre. A fost ca o mare aventură. Nu părea un cartier prea sigur. Aveam impresia că toată lumea se uita la mine, de parcă ştia că nu-s de-acolo şi mă urmărea.

Sala de sport era închisă, dar la poartă era afişat programul: 16.00–23.00.

Trebuia să aştept.

Să aştept. Iarăşi. V-aţi gândit vreodată cât timp din viaţă pierdem aşteptând ceva?

Am intrat într-un bar şi mi-am cheltuit banii de prânz pe un sendviş şi un suc. Cei de-acolo – vreo şase sau şapte bărbaţi în vârstă – se uitau la mine curioşi. La televizor erau ştirile sportive. M-am prefăcut că mă uit la ele în timp ce mă gândeam, emoţionată, că eram probabil pe punctul să-mi cunosc iubirea vieţii.

De sendviş nici nu m-am atins.

8

n bătrân mărunţel a descuiat sala la ora patru fix. Am intrat imediat. Uşa s-a deschis cu un clinchet de clopoţel cum nu se poate mai vesel. L-am găsit pe omul în vârstă cotrobăind în spatele ghişeului din vestibul.

— Îl caut pe Marcelo López, am anunţat, cu un firicel de voce, temându-mă de un eventual răspuns neplăcut.

— Marcelo? Ajunge de obicei pe la patru şi jumătate, a spus omul, în timp ce aranja cheile şi aprindea luminile. Îl căutaţi pentru înscriere? În perioada asta nu primim elevi noi.

— Nu, nu vreau să mă înscriu, am răspuns.

— A, foarte bine atunci.

— Aş putea să-l aştept aici?

Rosteam cu greu cuvintele.

A dat din cap că da şi a dispărut într-o încăpere ce părea un birou.

Nu-mi venea să cred că-l găsisem. Eram pe punctul să-l cunosc. Urma să aibă o surpriză uriaşă. Oare ce-avea să facă când o să mă vadă? Care aveau să fie primele lui cuvinte? Eu ce-aş face în locul lui? Cel mai bine era că în sfârşit puteam să vorbim neîngrădiţi. Poate că va reuşi să iasă puţin ca să bem ceva în barul din faţă. Nu era un loc prea romantic, dar nu conta. Alături de el chiar şi un canal de scurgere mi se părea romantic. Aveam o mulţime de lucruri să ne spunem!

O vreme m-am uitat la trofeele expuse într-o vitrină. Am văzut că Marcelo câştigase două; aveau numele lui gravat pe o plăcuţă aurie. În fotografii apărea lângă elevii săi, micii luptători de taekwondo, toţi îmbrăcaţi la fel. Am citit chiar un articol de ziar decupat, pus în ramă lângă vitrină, în care scria: „Sportivul din El Prat urcă o treaptă“. În fotografie apărea Marcelo lângă domnul mărunţel şi bătrân care-mi deschisese uşa. M-am gândit că acela trebuie să fi fost proprietarul sălii de sport.

Niciodată o jumătate de oră n-a trecut mai greu. Mi s-a părut o eternitate. De fiecare dată când auzeam paşi sau voci din stradă, inima începea să-mi bată mai tare. Mă uitam întruna la uşă. Aveam mâinile îngheţate, gura uscată şi o învălmăşeală de emoţii mă cuprinsese. Uneori mă gândeam că Marcelo n-avea să apară, alteori că era deja acolo.

Dragostea ne tâmpeşte. Devenim nişte fraieri care-şi pierd minţile şi nu-şi mai dau seama de nimic. Problema este că nimeni nu realizează când i se întâmplă asta.

Deodată s-a deschis uşa. Era el. Mai înalt decât îmi imaginasem, cu

părul puțin mai scurt decât în fotografie. Avea ochii verzi şi părea ceva mai matur. Inima îmi bătea cu atâta putere, încât nu puteam să scot un cuvânt. Nu conta prea mult, oricum. De ce aveam nevoie de cuvinte într-un moment ca ăsta? De îndată ce avea să mă vadă, avea să mă recunoască. Eu nu mă schimbasem prea mult față de fotografia de anul trecut pe care i-o trimisesem. E-adevărat, atunci aveam părul puțin mai scurt decât acum. M-am străduit să nu mi se observe dinții de iepure. Eram sigură că surpriza îl va copleşi de bucurie. Nici nu puteam să-mi imaginez ce va face.

Aşa că m-am postat în mijlocul holului şi am rămas uitându-mă țintă la el. Muream de nerăbdare să mă privească. Eram toată un ghem de emoții!

Iată unul dintre momentele alea în care totul se mişcă cu încetinitorul. Doi ochi verzi care se rotesc dintr-odată şi se fixează asupra ta. O inimă care stă în loc pentru că, în sfârşit, a sosit ceea ce-şi dorea cu ardoare. Lumea rămâne tăcută aşteptând să se întâmple ceva.

Ochii trec mai departe, de parcă n-au văzut nimic, de parcă nu m-au recunoscut. Şi eu, care mă gândesc: „Nu se poate. Nu m-a văzut“. Şi spun:

— Bună. Marcelo?

Atunci el se opreşte din nou şi de data asta se uită mai bine la mine, cu mai multă atenție. „Acum m-a recunoscut“, mă gândesc eu. „Să vedem ce face“. Pe frunte i se încrețesc două cute. Se apropie de mine. Ochii lui de culoare verde deschis îi fixează pe ai mei. Poate mă sărută, mă gândesc. Bătăile inimii mi se întețesc. Şi atunci spune ceva de neînțeles:

— Bună. Ne cunoaştem?

Nu înțeleg nimic. Este el! Ce se întâmplă? De ce se face că nu ştie cine…?

— Sunt Xenia, spun, atât de emoționată, încât aproape că nu pot să respir.

— Xenia?

Pare că stă pe gânduri, cu un zâmbet încântător şi îngrijorător pe buze. De când a intrat am observat că are nişte buze superbe, care mă fac să…

— Scuză-mă, cred că am un lapsus. De unde ne cunoaştem?

— Salinger? spun eu, fără să ştiu de ce.

Probabil pentru că am impresia că rostind cu voce tare numele

scriitorului ciudat voi rupe blestemul şi memoria îi va reveni. Îşi va aminti cum a început povestea aceasta scurtă şi un pic ridicolă, ca toate poveştile. Dar el se arată surprins.

— Cum? Ce-ai spus? întreabă, iar acum cutele de pe frunte mi se par urâte.

Niciodată nu m-au rănit aşa de tare două întrebări atât de inocente. Ochii mi se umplu de lacrimi şi simt cum peste întreg universul se lasă o ceaţă întunecată, deasă, vâscoasă. O ceaţă din care vreau să scap, dar nu pot.

Cu toate astea, de pe buze mi se rostogolesc cuvinte ce nu par să fie ale mele:

— Nimic.

Înţeleg că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac este să plec. Pornesc spre uşă, o deschid. Acum clinchetul clopoţelului nu-mi mai pare vesel deloc. Aud glasul lui Marcelo care încearcă să mă oprească:

— Aşteaptă! Nu pleca!

Dar eu nu vreau să-l ascult. O iau la fugă pe stradă, până la staţia de autobuz. Din nefericire nu trece niciunul în momentul acesta. O să aştept şi o să urc în primul care vine. Indiferent unde merge. Nu vreau să mă vadă nimeni plângând. Nu înţeleg nimic din ceea ce se întâmplă. Nimic nu e aşa cum mi-am imaginat, aşa cum voiam eu să fie.

Oamenii din bar au ieşit în stradă şi se uită la mine cu şi mai multă curiozitate decât înainte. În mod sigur cred că nu-s normală.

În timp ce mă chinui să nu plâng, îmi dau seama că barul se numeşte Carmen. Un nume de femeie pentru un bar plin de bărbaţi. Ce ciudat!

9

— Aşteaptă! Xenia, aşteaptă o secundă!

Vocea lui Marcelo mă urmăreşte. Nu visez. E chiar el. Dar, în acelaşi timp, e un străin.

Pe dinafară şi pe dinăuntru. El a fost cel care mi-a spus că important este cum suntem pe dinăuntru, nu pe dinafară. Are ceva de-a face cu ce se

întâmplă acum, oare? Nu sunt în stare să gândesc limpede. Dar, în acelaşi timp, un instinct mă avertizează asupra dezastrului.

Se proţăpeşte în faţa mea cu mâinile în şold. Acum observ la el ceva ce nu-mi place.

— Poţi să-mi explici? întreabă. Ce-i cu toate astea, măi fato?

Nu-mi place cum vorbeşte cu mine. Nu-mi place nimic din ceea ce se întâmplă.

— Am fost păcălită. Am corespondat cu cineva care s-a dat drept tu, îi spun. Mi-a trimis fotografia ta, cea care apare pe site-ul sălii de sport. Evident că nu erai tu. Îmi pare rău.

Mi-e greu să stau în faţa lui şi să nu mă enervez, cu toate că ştiu că el nu e el.

Ce suntem noi, oamenii, dincolo de ceea ce se vede din afară? De ce ne îndrăgostim atunci când o facem?

— Ai fost păcălită… cum?

— Pe net.

— Pe net? Pe bune?

N-am chef să-i dau explicaţii.

— Mda, spun eu.

— Măi să fie, păreai mai deşteaptă. Te-ai lăsat prostită pe net? Sper că nu ţi-ai dat datele de la cardul de credit sau ceva de genul ăsta?

Nu-mi place conversaţia asta. Vreau să plec.

— Normal că nu.

— Şi cum te-ai băgat în chestia asta? Nu ştii că-i periculos să vorbeşti cu nu ştiu cine pe net? De-aia te-a păcălit, de fraieră.

Ultimul lucru de care am nevoie este ca acest Marcelo de doi bani să-mi ţină o predică.

— Mersi pentru încurajare. Trebuie să plec, îi spun.

Mă enervez. N-a existat niciodată un adevăr mai mare decât ăsta: trebuie să plec. Nu vreau să mai rămân aici nicio secundă. Mi se pare că văd cu coada ochiului că se apropie un autobuz. Mă uit cu atenţie: da. Vine unul.

— Oricum, am putea să ne vedem în altă zi, spune el şi mă prinde de mână.

— Mai bine nu.

— Când o să-ți treacă supărarea, bine? Ai un pix? Îți scriu telefonul meu pe mână şi mă suni când ai chef.

Şi-a dat seama că se apropie un autobuz.

Nici prin cap nu-mi trece să-mi scriu ceva pe mână! Şi cu atât mai puțin să-l sun. Vorbim de cinci minute doar şi deja mi-e antipatic.

— Păi… se caută în buzunare. Ai un pix, fată?

— Nu-mi spune „fată“.

Am penarul plin de pixuri, dar nici nu mă gândesc să scot vreunul. Autobuzul a ajuns. Se opreşte.

— Am plecat, repet.

— Nu vrei numărul meu? întreabă surprins, de parcă toată lumea ar vrea să aibă numărul lui. Probabil că-i obişnuit ca toate fetele să se țină după el. Ce încrezut!

— Altă dată, spun eu şi plec.

Dar el vine după mine. Enervantul!

Pentru o clipă mă tem că o să se urce în autobuz şi n-o să mă lase în pace. S-au deschis uşile, iar el întreabă:

— Ce înseamnă *challenger* despre care spuneai mai devreme?

— *Challenger*?

— Da. Tu ai spus.

— Chall… A! Salinger! Am spus Salinger.

— Bine. Şi ce-i asta?

— Un scriitor.

— Ah! pare decepționat. Nu-l cunosc.

— Evident.

Se închid uşile. Am scăpat. El a rămas jos, cu mutra aia de idiot. Acum s-a prins, în sfârşit, că nu vreau numărul lui. Ce să-i faci, viața e dură. Sau poate a înțeles ce i-am spus şi de-asta se încruntă. Începe să strige. Se înroşeşte şi i se umflă venele la gât. Închid ochii ca să nu-l mai văd, dar îl aud încă în timp ce autobuzul se îndepărtează pe stradă. Țipetele lui afone mă urmăresc, ca un coşmar, din ce în ce mai tare.

— Ce vrei să zici? cum adică „evident“? Cine te crezi ca să vorbeşti aşa cu mine, proasto? Încrezuto de doi bani! Imbecilo!

Dar sunt deja departe. În timp autobuzul se îndepărtează, mă uit la cartier, la oamenii lui, la copiii de pe stradă.

Cred că nu voi mai călca niciodată pe-aici.

10

Ziua aceea n-a fost tocmai cea mai bună din viaţa mea. La cină n-aveam chef să mănânc nimic, dar am făcut-o pentru ca tata şi mama să nu se îngrijoreze.

Mi-a fost foarte greu să înghit supa-cremă de legume şi cei doi crenvurşti de pui.

— Nu ţi-e foame, draga mea? m-a întrebat mama, cu o blândeţe care m-a făcut să mă simt şi mai vinovată.

Îi minţisem. Aveam să iau nişte note oribile. Mă simţeam foarte prost.

— Nu mă simt bine, am spus (şi era adevărat).

Mama mi-a pus mâna pe frunte, a scos un sunet de îngrijorare şi i-a spus lui tata:

— Fata are o uşoară febră.

Nu apreciem ceea ce avem până când nu suntem în pericol să-l pierdem. Uneori, până când nu l-am pierdut definitiv. Este unul dintre lucrurile alea care demonstrează că noi, oamenii, nu suntem atât de inteligenţi pe cât credem.

În noaptea aceea, cu cât mama se ocupa mai mult de mine, cu atât mă simţeam mai vinovată. Niciodată nu-i spusesem nici măcar o minciună şi acum îmi părea foarte rău. Trebuia să fac ceva şi, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar ce anume? Şi cum?

— Du-te la culcare, prinţesă. Poate că va trebui să rămâi acasă mâine, ca să-ţi treacă.

Au urmat un sărut pe frunte şi un zâmbet înţelegător, afectuos.

M-am băgat în pat, dar n-am putut să închid un ochi. Nu făceam decât să mă gândesc întruna. Cum, ce, când? Şi-mi părea rău că fusesem atât de idioată. Oare nu ştiam că pe net lumea minte? Cine era în realitate imbecilul care se dăduse drept Marcelo penibilul? Cineva şi mai penibil,

mai mult ca sigur. Şi din ce cauză? Ce voia? Ce urmărea cu relaţia noastră pe e-mail? Gândeşte-te, gândeşte-te, gândeşte-te… Am închis ochii când am văzut o fantă de lumină pe sub uşă şi am auzit de partea cealaltă vocile părinţilor mei. Era trecut de unsprezece şi jumătate. Mă răsuceam în pat de mai mult de două ore.

Mama a intrat în cameră, m-a învelit cu pilota şi a făcut gestul acela care îmi amintea de copilărie: a pus mâna pe fruntea mea. Apoi m-a sărutat în locul unde mă atinsese cu mâna. A şoptit foarte încet:

— Să te odihneşti, draga mea. Mâine stai acasă. O să telefonez la liceu şi o să le spun că eşti răcită.

Am deschis ochii ca să răspund:

— Mulţumesc, mamă.

Mama nici nu bănuia pentru câte lucruri îi mulţumeam.

— Noapte bună, fata mea.

— Noapte bună, mamă.

Iar uşa s-a închis cu un foşnet, ca o cortină ce cade la finalul unei piese de teatru.

11

De la: *Xenia Buch*
Pentru: *Holden Caulfield*
Subiect: *Minciuna*

Dragă Oricarearfinumeletău,

Nu meriți să-ți scriu. Cu toate astea, o voi face. Nu sunt genul care pleacă fără să dea explicații. Totuşi, te anunț de pe acum că explicațiile mele nu-ți vor plăcea. Încă mai ai timp, dacă vrei, să te opreşti din citit aici.

Totul este o minciună. Nu mergi la liceul Ricard Salvat. Acolo nu există niciun Marcelo López. Nu există în nicio clasă din primii sau din ultimii ani de liceu. În schimb, la sala de sport Yom Chi se ştie cine eşti. Problema este că nu eşti tu. Marcelo López este un idiot care n-a auzit niciodată de

Salinger şi care cred că n-a deschis o carte în viaţa lui. Dacă vrei să ştii cum am aflat, îţi povestesc: am fost să te caut. Voiam să te cunosc. Eram nebună după tine. Nu puteam să mai stau nici cinci minute fără să te văd.

Să te privesc în ochi.

Am o întrebare. Îţi vine uşor să spui minciuni? Presupun că asta depinde de cel care te ascultă, nu-i aşa? Sunt oameni care cred tot ce li se spune, ca mine. Am fost o proastă. Am înghiţit tot fără să mă îndoiesc vreo clipă. Eram îndrăgostită. Se spune că atunci când eşti îndrăgostit o iei puţin razna. Nu vezi lucrurile aşa cum sunt, ci cum ţi-ar plăcea să fie. Pluteam printre nori şi dintr-odată am picat.

Te întreb despre minciuni pentru că eu n-am spus niciuna, niciodată. Niciodată nu mi-a trecut prin cap să-i mint pe părinţii mei. Bine, în realitate, toţi spunem minciunele din când în când, nu-i aşa? Când mama ta iese în oraş cu o rochie nouă care-i stă groaznic, iar tu-i zici că este foarte frumoasă e o minciună. Se spune că nimeni n-ar putea trăi auzind adevărul pe de-a-ntregul. Dar eu nu despre asta vorbesc. Vorbesc despre minciuni serioase. Lucruri importante. De exemplu: să spui că ai de făcut un referat ca să poţi intra pe net şi să o iei la goană ca apucata ca să-ţi verifici adresa de e-mail. De exemplu: să spui că ai rămas să iei prânzul la şcoală când de fapt n-ai făcut-o. De exemplu: să spui că te-ai descurcat bine la un examen când în realitate a fost un dezastru total.

Din vina ta, totul a fost un dezastru total. Nu, nu, scuză-mă. Rectific: este doar vina mea. Nu trebuia să te cred niciodată, nu trebuia să accept niciodată să vorbesc cu tine pe e-mail. Se vede de la o poştă că ascunzi ceva! Nu ştiu cum de nu mi-am dat seama mai înainte. Dragostea te orbeşte.

În plus, nu ştiu de ce-ţi scriu un mesaj atât de lung. Nu aştept răspuns. Nu vreau să-mi răspunzi. De ce? Ca să-mi trimiţi două rânduri, ca de obicei? Nu, mulţumesc. Păstrează-ţi explicaţiile. Şi restul. Presupun că-ţi scriu în continuare pentru că nu ţi-am spus singurul lucru pe care voiam să ţi-l zic: TE URĂSC. Eşti cea mai josnică fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată. Mi-ai frânt inima în mii de bucăţi. Pentru asta, într-adevăr, tu porţi toată vina. Tu şi minciunile tale.

Şi acum pot să închei.

Adio, Oricarearfinumeletău. Sper să nu ne vedem niciodată.

Xenia Buch

12

A doua zi m-am întors la şcoală. La timp ca să-mi primesc nota la testul de filozofie. 1,50. Recordul meu absolut (în toată viața mea!).

— Ce s-a întâmplat, Xenia? De ce a mers aşa de rău? m-a întrebat profesorul când mi-a dat lucrarea.

— Am fost puțin cam distrată câteva zile, am răspuns, dar acum voi îndrepta lucrurile.

— Ar fi bine, a spus el, în timp ce continua să împartă lucrările colegilor.

Am bătut şi recordul clasei: nicio notă nu era mai mică decât a mea. Nu mi se mai întâmplase niciodată una ca asta. Ce jenant! Nici Sandrei nu-i venea să creadă.

În după-amiaza aceea am continuat cu planurile pe care mi le stabilisem. De cum am ajuns acasă, m-am dus în camera părinților mei şi i-am anunțat:

— Trebuie să vorbesc cu voi.

Să fi văzut fața mamei când m-a întrebat:

— S-a întâmplat ceva, draga mea?

— Trebuie să vă spun ceva, am replicat eu, mai serioasă decât oricând.

S-au aşezat pe pat, unul lângă celălalt, în fața mea. Eu m-am aşezat pe un scaun. Mi s-au părut speriați. De parcă aş fi venit să mă cert cu ei sau ceva de genul ăsta. Ca şi cum am fi făcut schimb de roluri.

— Vorbeşte odată, Xenia, pentru numele lui Dumnezeu! a spus mama.

— Mâine voi primi notele de la evaluarea pe acest trimestru, am explicat. Vor fi un dezastru. Cele mai proaste note din viața mea. Voiam să ştiți dinainte. Îmi pare rău, sincer.

S-au uitat unul la altul, s-au uitat la mine. Erau tăcuți, de parcă ar mai fi

aşteptat ceva. Ceva mai rău decât ceea ce tocmai auziseră. Am continuat:

— Presupun că vreți să ştiți ce s-a întâmplat cu mine, nu-i aşa?

Amândoi au dat din cap, iar eu am trecut imediat la subiect:

— Mi-am petrecut ultimele 35 de zile gândindu-mă la altceva, şi nu la ceea ce era important. Şi v-am mai şi mințit – acum începea partea cea mai grea –, v-am spus că rămân la cantină şi nu era adevărat.

— Dar de ce, draga mea? a întrebat mama, pe un ton incredibil de neutru.

— M-am îndrăgostit. Mi-am pierdut capul după cineva. Pe internet. Săptămâni întregi n-am putut să mă mai gândesc la nimic.

Îmi făcea bine să vorbesc la trecut. Vorbeam de parcă totul ar fi fost uitat. Pe cine voiam să păcălesc?

Amândoi au strâns din buze în acelaşi timp. Îmi spuseseră de atâtea ori, vorbiserăm despre pericolele internetului, mă avertizaseră că… Iar eu păream atât de înțeleaptă, părea că-mi dădeam seama de toate. Acum vor înțelege că au o fată la fel de prostuță ca toate celelalte, o fiică în care nu poți să ai încredere.

Ştiam perfect tot ceea ce urmau să-mi spună încă dinainte de a deschide gura. Cred că tuturor copiilor li se întâmplă la fel cu părinții lor, nu? Îi cunoşti de atâta vreme, încât poți să prevezi ce vor face minut de minut.

Cu toate aceasta, nu s-a întâmplat absolut nimic. Deşi le-am povestit tot: cum îl cunoscusem pe Marcelo (sau cum s-o fi numit), cum vorbiserăm săptămâni întregi pe e-mail şi cum am hotărât dintr-odată să-l caut. Le-am spus despre drumurile la liceu, la sala de sport, chiar şi despre mesajul de final. Şi am ajuns la concluziile mele, pe care, de asemenea, le-am împărtăşit şi lor:

— Simt că sunt cea mai proastă fată din univers. Ştiam că se poate întâmpla aşa ceva, dar credeam că nu mi se poate întâmpla mie.

— Exact asta gândeşte de regulă toată lumea, a spus tata.

Când am terminat, au rămas tăcuți – în aşteptare. S-au privit din nou şi atunci mama a revenit la discuția de la început.

— Cum ai de gând să-ți îndrepți notele?

— O să învăț din greu. Rămân recuperările[2]. Pot să le îndrept.

2. În sistemul de învățământ spaniol, perioadă de examinare care le dă elevilor posibilitatea de

a promova un examen ori de a-şi mări notele obținute la examene precedente (n. tr.).

— Ştii că deja rişti mult, a spus ea.

— Da.

Mai trebuia să-mi comunice concluzia ei; o cunoşteam foarte bine. Eram pregătită să-mi însuşesc bine- meritata predică. Însă, în loc să-mi țină predica, mama a întrebat:

— Te simţi bine, draga mea?

„Draga mea.“ Mama îmi spune „draga mea“ când totul e-n regulă, niciodată nu-mi spune aşa dacă e supărată. De ce-mi spunea aşa în momentul ăla? Nu era supărată pe mine? Cum se simțea, mai exact?

— Da, am minţit eu.

În sinea mea eram distrusă şi ceva îmi spunea că mama bănuia asta.

— Putea să ți se întâmple ceva cu adevărat oribil, a spus ea.

— Ştiu, am răspuns, deşi am gândit: „Mi s-a întâmplat deja ceva cu adevărat oribil, mamă, cineva mi-a frânt inima“.

— Ai fost foarte curajoasă şi ai dat dovadă de caracter când te-ai hotărât să ne povesteşti totul astfel. Şi restul… a făcut o pauză, a arcuit sprâncenele. Bine, va trebui să înveți pe brânci. Tu ai căutat-o.

— Da.

— Asta este. Cred că ți-ai învățat lecția, nu-i aşa?

— Da.

— Rămâne de văzut.

Mama s-a ridicat. Tata a făcut acelaşi lucru. Erau foarte sobri, ca după o înmormântare sau după o zi foarte grea de muncă. Totul era foarte ciudat.

— Haide, să ne facem lejeri. Trebuie să pregătim cina, a spus tata, aproape la fel cum ar fi spus-o în oricare altă zi.

Şi cu asta, basta, deci, discuţia se încheiase. Nu aveau să-mi țină nicio predică. Nici urmă de „ți-am spus eu…“. Nicio scenă. Am nişte părinți absolut imprevizibili.

— Mulţumesc, am spus eu, înainte să ies din cameră.

— Pentru ce? a întrebat tata.

— Pentru că nu m-ați făcut să mă simt şi mai prost.

13

În lume sunt oameni de ştiinţă gata să studieze orice tâmpenie. De exemplu, cât durează simptomele îndrăgostirii. Cât timp îţi ia ca să redevii tu însăţi, să înceteze obsesiile, să gândeşti normal, să te ocupi de obligaţiile tale, să fii cea dinainte.

Nu contează dacă vrei să uiţi pe cineva sau dacă te condamni că, în pofida a orice, te gândeşti în continuare la el. Simptomele nu te întreabă ce vrei să faci. Durează tot atât indiferent dacă vrei sau nu.

Boala asta gravă care se numeşte „dragoste“ durează trei luni, ne asigură oamenii de ştiinţă. Tot ei spun că dispare fără să lase urme. Eu nu sunt de acord. Când un uragan de gradul 5 trece prin viaţa ta, nu lasă nimic la locul lui.

Eu ştiam că mă schimbasem. Acum nu mai eram atât de ingenuă. Îmi trecuse cheful de a mai cunoaşte pe cineva. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă îndrăgostesc din nou. Devenisem puţin mai antipatică, puţin mai neîncrezătoare. Presupun că începusem să mă maturizez. Cu Sandra lucrurile stăteau la fel. Sau mai rău, pentru că acum eu mă închideam în mine şi mai mult decât o făceam înainte. Eram şi mai invidioasă pe ea şi pe prietenul ei.

Mi-a fost foarte greu să-mi îndrept nota la filozofie. Să iei 1,50 este ca şi cum te-ai afla pe ultimul loc la linia de start; totul e împotriva ta. E un dezastru şi, chiar dacă se face media cu un 10, rămâne în continuare un dezastru. Am pregătit din proprie iniţiativă trei referate care m-au ajutat să câştig câte o jumătate de punct. Dar am reuşit cu adevărat abia în iunie, când m-am prezentat la mărirea de notă pentru tot anul. În final, mi-a ieşit media 7,75 şi mi-a pus 8. Nu-i chiar rău, având în vedere circumstanţele.

Subiectul despre responsabilitate şi libertate mi-a picat din nou la examenul din iunie. Responsabilitate: capacitatea de a răspunde de ceva sau de a garanta îndeplinirea unei obligaţii. Libertate: acel lucru de care se bucură persoana care nu este supusă niciunei puteri străine ori autorităţi arbitrare, sau care nu este constrânsă de nicio obligaţie, datorie sau disciplină. Libertatea ar trebui să se termine în acelaşi punct în care începe responsabilitatea. Am dat exemple din *De veghe în lanul de secară*,

romanul lui J.D. Salinger. Momentul în care profesorul îi spune protagonistului că viața este un joc care trebuie să se desfăşoare după reguli. Şi am tras concluzia că, în fond, tot ceea ce facem s-ar putea rezuma la o pendulare permanentă între libertate şi responsabilitate, ca atunci când doi oameni trag de capetele unei frânghii.

— Felicitări, Xenia. Te-ai pierdut puțin pe la mijlocul anului, dar văd că ai făcut un efort considerabil şi ai depăşit momentul, mi-a spus profesorul de filozofie în ziua când m-am dus să văd notele.

„N-am depăşit momentul“, am spus în sinea mea. „Mă gândesc la el zilnic. Oră de oră.“

Era secretul meu. Trecuseră trei luni, dar simptomele îmbolnăvirii de dragoste nu-mi treceau.

Şi cât îmi doream să treacă! Îmi doream din toată puterea, voiam să mi-l scot din minte pe individul ăla îngrozitor. Fie ce-o fi!

Oamenii de ştiință nu spun nimic despre ce trebuie să faci ca să-ți scoți ceva din minte. Ce bine ar fi dacă memoria s-ar putea şterge, dacă am putea-o reseta, reconfigura complet, aşa cum facem cu calculatoarele!

— Ah, Xenia! m-a strigat profesorul de filozofie când tocmai plecam. M-au rugat să-ți spun să treci pe la secretariat. Cred că au ceva pentru tine, a adăugat gâfâind. Era să uit.

Am trecut pe la secretariat înainte să plec acasă. Era cald. Voiam să merg la plajă. O întrebasem pe Sandra dacă vrea să vină cu mine, dar nu era sigură. Dacă venea, poate că aveam ocazia să stăm puțin de vorbă. Pentru orice eventualitate luasem o carte la mine, chiar dacă de la o vreme îmi era greu să mă concentrez. Aveam şi căştile, în caz că voiam să ascult muzică.

La secretariat mi s-a spus să poftesc în biroul directorului. Nu înțelegeam nimic. Se întâmplase ceva?

Directorul zâmbea. Asta m-a liniştit.

— A venit un pachet pentru tine, Xenia, mi-a spus.

— Cum? Un pachet aici?

— Da, ştiu că e cam ciudat. O fi vreo greşeală. Am preferat să ți-l dau aici, personal şi discret, pentru cazul în care ai vrea să-l deschizi înainte să-l iei. Este trimis de la un penitenciar de minori.

— Un penitenciar?

— Da, de la Can Salvà, din Barcelona. Ai auzit de el?

— Nu.

— Este o şcoală de corecţie. Un penitenciar pentru delincvenţi minori. Cunoşti pe cineva care să locuiască ori să lucreze acolo?

— Care să locuiască?

— Care să fie închis. Să-şi ispăşească pedeapsa.

— Bineînțeles că nu.

Mi-a dat un plic căptuşit. Mi-am văzut numele, scris clar, anul (clasa a unsprezecea) şi adresa liceului.

— Nu-nțeleg, am şoptit.

— Deschide-l. Dacă e o greşeală, îl voi returna şi cu asta, basta.

Am deschis plicul, foarte intrigată. Înăuntru se afla un caiet cu coperte albastre. Doar atât. Doar un caiet scris cu pixul albastru. Scrisul era de mână, citeț. Poate chiar prea citeț. Vreau să spun că părea scrisul cuiva care se străduieşte să scrie frumos.

Am dat prima pagină. Se intitula „Un început“. M-am apucat de citit. Mai întâi, de curiozitate, iar mai apoi cu o greutate pe inimă. Mi-au dat lacrimile.

— Ei bine? a întrebat directorul.

Am disimulat cât am putut, ca să nu sesizeze. Am băgat caietul la loc în plic şi l-am strâns la piept cu putere. M-am gândit că era mai bine să mă duc la plajă în altă zi. Mai bine merg acasă, să citesc.

Cu mare greutate am prins glas şi i-am spus directorului:

— Nu, nu e o greşeală. E pentru mine.

I
SALINGER

UN ÎNCEPUT

Cred că nu prea mă pricep să spun adevărul. N-am obişnuinţa. Ţi-am zis deja că sunt un caz pierdut. Înainte să te cunosc totul îmi era indiferent. Nu-ţi pasă de lucruri dacă nu te gândeşti la ele; iar eu înainte nu gândeam.

Înainte eram convins că lucrurile nu se schimbă niciodată. Poate că mă înşelam. Faptul că te-am cunoscut m-a făcut să mă schimb. Sosirea ta imprevizibilă în viaţa mea… Totul e complicat.

Ar trebui s-o iau de la capăt. Scrisorile nu încep aşa, este? Probabil că asta nu este o scrisoare propriu-zisă.

În orice caz, mai bine încerc încă o dată. Mai bine dau pagina.

Când scrii pe o pagină albă, ţi se pare că totul ar trebui să se termine cu bine.

UN ÎNCEPUT

-Bună, din nou, Xenia! Ce mai faci? Eu sunt Éric. Numele meu adevărat nu e cine ştie ce, asta mi-e clar, dar n-am altul. Éric González Pascual, 18 ani. Trebuia să termin liceul până acum, dar sunt încă în clasa a unşpea. Şi asta pentru că în urmă cu ceva vreme am avut o perioadă mai agitată. Încurcături mari. Aşa că am pierdut doi ani de şcoală. Am ajuns şi la închisoare, dar asta este altă poveste, o poveste pe care vreau să ţi-o spun pe îndelete. E bine să înveţi, pentru că-ţi ocupi mintea şi n-o iei razna. Dacă te gândeşti prea mult, o iei razna, ştiai? De asta de la o vreme nu mai gândesc. Nu sunt un elev la fel de bun ca tine, dar mă descurc. Aici avem profesori ca lumea, oameni care îşi dau interesul, care-şi fac bine treaba.

Dintotdeauna mi-a plăcut să învăţ. Nu ştiu de ce. E ca şi cum ar fi parte din mine, ca şi cum m-aş fi născut aşa. Nu aveam nici măcar un prieten care să fie bun la învăţătură; eu eram oaia neagră a familiei, a grupului meu de prieteni, a cartierului.

De mic mi-a plăcut să aflu lucruri noi. În cartier era nevoie să ştiu o grămadă de lucruri, dar de alt gen. Lucruri care nu se învaţă la nicio şcoală. De

exemplu, vecinii aflați în evidența poliției; cine era ciripitor şi cine nu; străzile care aparţineau clanului Medina şi pe care era mai bine să nu calci nici măcar ca să scurtezi drumul; care era parola lunii pentru partidele de pocher din barul Carmen şi lucruri de genul ăsta. Mie nu-mi plăcea niciunul dintre ele. Nu mă simțeam în largul meu. Parcă nu-mi găseam locul în lumea aia. Care era, de fapt, singura lume pe care o aveam.

Mi-ar plăcea să-ți spun cum sunt, dar habar n-am. Sunt mai degrabă liniştit (poate chiar în exces), vorbesc puțin (aproape deloc), dar nu pentru că n-aş avea nimic de spus, ci pentru că în mod normal nu ştiu cum s-o fac. Sunt timid, foarte nesigur pe mine. Dacă i-ai întreba pe psihologii sau asistenții sociali din centru, ți-ar da răspunsuri foarte diferite între ele. Ei se întreabă toată ziua ce-mi trece prin cap. Îmi fac tot felul de teste şi mă pun să răspund la nişte tâmpenii. Mie nu-mi displace faptul că sunt un mister. E distractiv. Odată am văzut din întâmplare un raport psihologic în care era prezentată situația mea. Am reuşit să citesc ceva, foarte puțin. În dreptul „Diagnosticului“ scria: „Nu manifestă mustrări de conştiință şi emoții (regret sau ruşine), nu arată niciun fel de empatie şi are un comportament antisocial. Cu toate acestea, este inteligent şi ştie să se facă plăcut atunci când îi pasă. De mic a manifestat probleme comportamentale. Posibil psihopat“. Aşa încât sunt psihopat. Nu-i drăguț? O persoană care se comportă de parcă n-ar fi făcut nimic rău, chiar dacă a omorât cu sânge-rece o fată de 15 ani. Un robot calculat. Cel puțin sunt inteligent, deşi cred că în astfel de cazuri asta agravează situația. Mă tem că nu-i cea mai bună modalitate de a mă prezenta.

Dar vorbeam despre şcoală. Aici foarte puțini studiază. Unii se prefac că învață, cu toate că nu termină nici măcar şcoala primară. Eu îi înțeleg. Mintea lor nu poate să asimileze genul ăsta de informații. Aici lumea e năucă. Toți suntem puțin năuci în viață.

Ceea ce îmi place cel mai mult când învăț este liniştea. Cred că până să ajung aici nici n-am ştiut cu adevărat ce este liniştea. Îmi place să stau în tăcere. Îmi place liniştea. Să pot citi fără ca nimeni şi nimic să nu mă deranjeze. Toate astea au o latură pozitivă: cât timp sunt aici, înăuntru, n-am de ce să-mi fac griji pentru nimic. Mi se dă mâncare de trei ori pe zi. Pot să studiez. Chiar mi-ar plăcea să merg la facultate, dacă reuşesc. Dacă mă hotărăsc să fac asta, mi se achită taxele de studii. Am de gând să profit de tot. Cei de aici nu profită de nimic şi când sunt eliberați ies la fel de apatici ca atunci când au intrat. Eu nu vreau să fiu un aerian toată viața.

Rămâne de văzut ce pot să fac şi dacă ajung sau nu la facultate. Câteodată sunt cam prost. Un prost psihopat.

Îmi place mult de tine, Xenia. Îmi place chiar şi să-ți scriu numele. Xenia, Xenia, Xenia, Xenia, Xenia, Xenia.

Scuze, scuze, scuze. Cred că nu trebuia încă să-ți spun nimic despre asta. Nu vreau să şterg nimic. N-aş vrea să crezi că nu sunt în stare să scriu o scrisoare. Prefă-te că n-ai citit, bine?

În fine, să continui.

Îmi pare rău, dar nu pot să-ți trimit nicio fotografie. Aici e interzis să deținem fotografii tip paşaport şi nici nu cred să-mi fi făcut vreodată. Cele din şcoală trebuie să fie pe undeva, însă în ele eram oricum prea mic. Este posibil ca vărul meu să-mi fi făcut o fotografie cu telefonul, dar în mod sigur n-o mai are, pentru că văru-meu e un dezastru. Cine ştie, poate cândva vom avea o surpriză. Cu Ben nu se ştie niciodată.

Dar uite, o să-ți spun cum arăt, ca să-ți faci o idee. Sunt destul de înalt (cam un metru nouăzeci), am părul închis la culoare, dar nu chiar negru, şi drept. Îl port scurt (aici n-am încotro, dar mi se pare în regulă aşa). Nu sunt nici cine ştie ce arătos şi cu muşchi, dar nicioribil nu arăt. Când am ajuns aici eram numai piele şi os, nu cântăream nici 60 de kile. Consiliera mea educațională spune că păream bolnav. Acum am mai pus puțin pe mine şi toată lumea spune că arăt mai bine. Dar nu sunt gras, să ne înțelegem. Sunt normal spre slab. N-am coşuri ori semne şi nici alte lucruri scârboase pe față sau în alt loc. Nici tatuaje. Nu-mi plac deloc tatuajele. Ben şi-a făcut o grămadă (în locuri vizibile şi în altele ascunse). Totuşi, pe mine nu mă interesează. A, da! Am o aluniță din naştere la baza spatelui, dar nu-i dezgustătoare (cred). Fetele se uită după mine câteodată. Chiar este una care se ține după mine (o cheamă Vanessa), dar mie nu-mi place. Mă enervează chiar şi faptul că se uită după mine şi mă caută. Eu nici n-o bag în seamă, dar ea mă caută oricum. S-a înscris la nişte cursuri doar ca să avem acelaşi orar, însă habar n-are de nimic şi mai e şi antipatică pe deasupra. Nu ştiu ce caută aici şi nici n-am de gând s-o întreb. Dacă-i pui o întrebare unei fete, ea-ți povesteşte tot, chiar şi chestii foarte intime de ți se face jenă. Mai bine nu întrebi mimic. Oricum, nu mă interesează.

Până acum nu mi-a plăcut nicio fată. La un moment dat mi-a trecut prin cap că sunt gay, ca Ben. Dacă Ben m-ar auzi spunând asta, şi-ar ieşi din sărite rău de tot. De fapt, este doar o bănuială, n-am ştiut niciodată care-i adevărul

adevărat. Sunt presupuneri, lucruri pe care ți le imaginezi, pe care le intuieşti dacă te uiți cu atenție la cineva. De fapt, nu mi-a confirmat nimeni bănuiala asta despre văru-meu. Chestia e că n-a avut niciodată o iubită. Prieteni, o mulțime. Unii mai apropiați decât alții, cum este Marcelo. Dar toată lumea are prieteni mai apropiați, nu? Vreau să spun doar că dacă aş fi gay, nu m-aş ascunde, nu m-aş preface şi nu m-aş simți prost. Dacă cineva ar avea ceva cu mine din cauza asta, cu atât mai rău pentru el.

Nu ştiu de ce-ți spun toate astea. Sunt praf. Habar n-am să scriu scrisori. Presupunând că asta este o scrisoare.

Sunt un pic emoționat, nu ți se pare ciudat? Îmi pare rău – foarte rău – pentru tot ce s-a întâmplat. Nu voiam să te mint. Şi cu atât mai puțin să te dezamăgesc sau să te rănesc. Ăsta este ultimul lucru din lume pe care-l vreau. Te rog, trebuie să mă crezi. Chiar îmi pasă de tine. Ştiu că am minţit şi că n-o să mă crezi doar pentru că ți-o cer, dar cel puțin mi-ar plăcea să mă asculți. Nu mi-a păsat niciodată de adevăr, dar acum îmi pasă. Pentru prima dată în viață mi se pare că există ceva în univers care merită. Eşti tu, Xenia.

Xenia, Xenia, Xenia, Xenia, Xenia.

CONSERVE

Aş putea s-o iau de la început şi să-ți povestesc despre părinții mei şi aşa mai departe. Dar ar fi foarte deprimant. Şi destul de plictisitor. Părinții mei nu prezintă niciun interes. Nu seamănă cu părinții lui Holden Caulfield din roman, care erau bogați şi locuiau într-o casă frumoasă. De fapt, în clipa asta nici nu ştiu unde locuiesc părinții mei, pentru că nu i-am văzut de mult. Nici ei pe mine. Mama a plecat de o grămadă de ani la Londra. E prostituată. Ce groaznic e să spun asta! Uneori, când eram mic, trebuia să completez câte o fişă din alea de înmatriculare la şcoală, unde scria: „Profesia tatălui“. Iar eu completam: „şofer de camion“. După care scria: „profesia mamei“, iar eu nu ştiam ce să scriu. Era nasol să completez „prostituată“ în formularele de la şcoală. Unii puteau să creadă că-mi bat joc de ei. Lumea te priveşte altfel când află cu ce se ocupă mama ta. Şi tu te uiți la oameni, începând cu tatăl tău, altfel. Adică te uiți la taică-tău şi-ți pui tot felul de întrebări care oamenilor normali nu le trec pe cap. La fişele de înmatriculare trăgeam întotdeauna o linie. „Profesia mamei: —“. O linie orizontală nu face

rău nimănui.

Oamenii au de obicei amintiri despre mamele lor. Mamele fac de mâncare, spală, merg la cumpărături, uneori vorbesc cu copiii lor şi-i îmbrăţişează şi-i întreabă ce fac. Nu şi a mea. Dacă era acasă, fie era beată, fie dormea după beţie. Odată a adormit în duş şi a trebuit s-o car de unul singur până în dormitor. Nici nu-ţi imaginezi cât de grea era! Cu toate că era foarte slabă, scheletică.

Mama nu ştia să gătească (sau asta spunea) şi prin urmare nu gătea. Acasă mâncam doar conserve. Duminica, conserve de ravioli sau de mâncare asturiană de fasole. În timpul săptămânii, ton, sardine, fasole verde sau crenvurşti. O masă de prânz normală la mine acasă se desfăşura aşa: deschideai dulapul, alegeai conserva care-ţi plăcea cel mai mult, o bucată de pâine şi te aşezai pe canapea. Dacă după toate aceste delicatese îţi mai era foame, mai deschideai o conservă. Dacă mai era, bineînţeles. Mamei mele nu-i plăcea nici să meargă la cumpărături. Nici să spele. Nici să facă duş zilnic. Nici să dea cu mopul prin casă. Mamei mele nu-i plăcea nimic în afară de coniac şi de jumulit bărbaţi necunoscuţi. Când era tânără, îi agăţa şi-i scutura bine de bani. Ştia foarte multe. Am auzit că fusese foarte frumoasă. Înainte să rămână însărcinată cu mine, întotdeauna obţinea tot ce-şi propunea de la bărbaţi. A reuşit chiar să se combine cu un bogătaş. Şi atunci m-am născut eu şi am stricat totul.

„Dacă n-ai fi fost tu, acum eram marchiză!“ obişnuia să-mi spună.

„Mai bine te-aş fi născut direct în WC!“ era alta dintre frazele ei predilecte.

„Mare greşeală că nu te-am avortat cât se putea!“

Apoi a plecat. Fără să anunţe, fără să-şi ia la revedere, fără să spună unde pleacă. Am aflat că e la Londra pentru că ne-a trimis o carte poştală. Nu că-i amuzant? Pe ea scrisese numele meu, adresa noastră şi doar două cuvinte: „Crăciun fericit!“ Cartea poştală a ajuns în jur de 20 februarie. Poate că la Londra se sărbătoreşte Crăciunul în zilele de Carnaval, m-am gândit eu, înainte s-o arunc la gunoi.

Din ce mi-ai povestit, tu eşti o persoană normală, cu o familie ca lumea. Probabil că te sperii povestindu-ţi toate lucrurile astea. În mod sigur, nu ţi-ai imaginat niciodată că există o viaţă mizerabilă ca a mea, aşa-i? Îmi pare foarte rău că eu sunt cel care-ţi arată pentru prima dată o lume diferită, mult mai rea. Mi-a fost dat să mă nasc în ea, aşa cum ar fi putut să-ţi fie dat şi ţie.

Nu ţi-am povestit încă despre taică-meu. Uneori mă întreb unde naiba s-or fi

cunoscut. N-a vrut niciodată să-mi povestească. Nu-i un om vorbăreț sau simpatic. În privința asta cred că semăn cu el. De fapt, nici nu mă interesează să ştiu. Cu toate că nu vrea să recunoască, tatăl meu îi duce dorul mamei mele şi acum. La început era foarte evident. Se tot uita la fotografia de pe noptieră, din care ea îi zâmbea. Chiar vorbea cu ea noaptea, în timp ce se îmbuiba cu vin. Cu timpul, a încetat să-i mai vorbească, dar fotografia e tot acolo, pe noptieră. Pe tata îl cheamă Luis. S-ar putea să nu fie tatăl meu, dar puțin îmi pasă.

Luis a fost de față în ziua procesului. M-a surprins mult că a venit. A fost ultima oară când l-am văzut. De când sunt aici n-a venit niciodată să mă viziteze. Mai bine, pentru că, dacă ar veni, n-aş şti ce să-i spun; şi nici el mie. Cred că-i este ruşine cu fiul lui. Nu-l condamn. Nu-i un om rău. În fond, cred că sentința a fost o uşurare pentru el. Unii oameni ar fi fost mai fericiți dacă nu ar fi avut copii. Taică-meu este unul dintre ei. Nu ne-am spus niciodată mai mult de două fraze, din câte-mi amintesc. Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus şi care mi s-au întipărit în minte au fost:

— Nu te înhăita cu ratații! Dacă stai cu ratații, ajungi şi tu ratat.

O spunea din cauza lui Ben, desigur. Nu-l suporta pe Ben. Nici pe mama lui Ben, care nu este mătuşa mea, dar e ca şi cum ar fi. De fapt, problema lui este cu mama lui Ben. O să-ți explic mai târziu. Problemele de familie sunt greu de înțeles.

Şi cu asta, gata despre părinții mei. Nu trebuia să încep, îți dai seama. Despre lucruri deprimante mai bine nu vorbesc.

CONSERVE

Dacă n-ar fi fost Ben, m-aş fi sufocat în mizeria de casă în care m-am născut. Ben este singurul om din toată viața mea care mi-a luat apărarea. Chiar l-a înfruntat pe tata din cauza mea. Aveam vreo opt sau nouă ani. Asta se întâmpla la scurt timp după ce s-a cărat mama. Tata era plecat mereu de acasă, cu camionul. Eu stăteam singur ore întregi. Conservele se terminau şi nu aveam bani să cumpăr altele. Tata nu se îngrijea de nimic. Când venea, ne comanda pizza. Nu obişnuiam să mergem la supermarket. Ben i-a spus că trebuie să aibă grijă de alimentația mea, că sunt un copil subnutrit şi că, dacă o țin tot aşa, nu mai cresc. I-a spus şi că trebuie să-mi cumpere

haine şi să mă învețe să mă spăl din când în când. Pe atunci eu nu făceam duş niciodată. Nici prin cap nu-mi trecea că aşa trebuie. Ben i-a spus lui taică-meu că, dacă nu se ocupă de mine, îl reclamă la protecția copilului. Văru-meu era un fel de erou pentru mine. Eu eram un puşti, dar îl aveam pe el să mă apere.

Îmi amintesc foarte clar cum s-a întâmplat totul. Eram în clasa a treia şi i-am şterpelit sendvişul unei colege de clasă. Am profitat de momentul când s-a dus la baie sau ceva de genul ăsta. A fost foarte uşor să bag mâna în rucsacul acela de culoare roz şi să înhaț sendvişul, care mirosea delicios. Îi savurasem aroma şi mă linsesem pe buze de dimineață, de când se închiseseră uşile de la clasă. Am ascuns sendvişul în buzunar. Ea (o chema Sara, avea haine de firmă şi un rucsac cu Tinker Bell) nu şi-a dat seama până nu s-a sunat de pauză. În momentul acela a început să-şi caute mâncarea, s-a uitat de două ori în rucsac, iar eu m-am strecurat afară cât de repede am putut şi m-am dus să-mi mănânc trofeul pe treptele pe care stăteau cei mari, unde ea n-ar fi putut să mă găsească.

În memoria mea nu va exista niciodată un sendviş mai delicios decât acela. Era cu şuncă şi cu brânză, pâinea era foarte proaspătă şi uşor dulceagă, era unsă cu ulei de măsline şi pastă de roşii. Se vedea că este un sendviş pregătit de o mamă cum scrie la carte. Dragostea cu care fusese pregătit îl făcea şi mai gustos. Când eram pe terminate, am văzut-o pe Sara că se apropie. Avea o privire de parcă ar fi vrut să mă ucidă. Lângă ea era directoarea. Puțin mai lipsea ca pârâcioasa să denunțe autorităților infracțiunea pe care o comisesem. M-am grăbit să-mi îndes restul de sendviş în gură. Îmi era totuna dacă mă pedepseau, câtă vreme nu mă privau de acea minunăție.

Directoarea se purta aşa cum se poartă adulții care se prefac supărați, dar nu sunt cu adevărat. Adică doar pe jumătate. A încruntat sprâncenele şi mi-a spus:

— Éric, i-ai luat sendvişul prietenei tale, Sara?

Sara nu era prietena mea. Era o prostănacă snoabă. Singurul lucru care-mi plăcea la ea erau sendvişurile.

Am dat din cap că da.

— De ce? a întrebat directoarea.

Abilitățile de comunicare n-au fost niciodată punctul meu forte. Pe lângă asta, nu puteam să spun nimic. Aveam gura atât de plină, că eram gata-gata să mă înec. Mi-a luat ceva timp să mestec şi să înghit ultima îmbucătură de sendviş.

— Părea foarte bun (sau ceva pe acolo), am bălmăjit eu.

— Éric, nu poți să-i furi micul dejun Sarei sau altei persoane. Acum prietena ta a rămas fără sendviş, biata de ea. Nu-ți este milă?

Nu mă încerca nici urmă de milă. Ştiam foarte bine ce înseamnă să n-ai parte de micul dejun. Eu nu mâncam niciodată dimineața şi nu făceam nicio dramă din asta. De fapt, amintirea mea cea mai clară din perioada aceea este foamea. Foamea de lup.

— Ba da, am mințit eu, ca să mă lase în pace.

— N-o să mai faci una ca asta, nu-i aşa? m-a întrebat directoarea, care nu mai era încruntată.

Am dat din cap că nu.

— Hai, cere-i scuze Sarei!

— Scuze.

Sara se uita la mine cu o privire care spunea: „Eşti un infractor şi eu nu vreau să am de-a face cu infractorii“. De fapt, asta crede toată lumea despre mine. Ea a fost doar un prim episod.

— Şi acum îmbrățişați-vă, a adăugat directoarea, care făcea parte din categoria aceea de oameni care cred că îmbrățişările şi săruturile rezolvă totul.

M-am apropiat să o îmbrățişez pe Sara, dar ea s-a îndepărtat.

— O să-i treacă, a spus directoarea înainte să repete: N-o să mai faci una ca asta, nu-i aşa?

— N-o să mai fac, am răspuns eu, ascultător, cu burta plină.

— Perfect! Am încredere în tine, Éric. Nu mă dezamăgi, a adăugat profa.

Şi aşa s-a încheiat povestea, chiar înainte să sune.

Când să plecăm acasă, Sara i-a povestit totul mamei ei, o blondă grasă care semăna cu un buldog. Au hotărât să mă aştepte la poarta şcolii ca să-mi spună vreo două.

De cum le-am văzut postate în dreptul porții şi uitându-se în toate părțile de parcă ar fi căutat pe cineva, mi-am dat seama că sunt mort. Nu mai aveam scăpare. Altă ieşire nu exista. Inima-mi bătea să-mi sară din piept. Din fericire l-am văzut pe Ben apropiindu-se cu prietenii lui. Râdeau în hohote. Puteam să-i aud de unde eram.

Ben era mai mare cu patru ani decât mine. Era deja la liceu, dar în fiecare zi trecea cu colegii lui pe lângă şcoala unde învățam eu, pentru că Liceul Ricard Salvat se afla chiar alături. Uneori mă vedea şi mă saluta. Nu era dintre cei cărora le este ruşine să salute un copil. Nici măcar când era însoțit de fete. De fiecare dată când ne întâlneam îmi ciufulea uşor părul şi-mi spunea:

— Salut, piticule, cum merge treaba?

Ben îmi spunea mereu „piticule“ – nu-i prea plăceau numele adevărate ale oamenilor. El şi prietenii lui aveau mereu ceva de mâncare la ei: pungi de chipsuri, acadele, porumb prăjit, arahide, biscuiţi cu ciocolată… Mă întreba mereu dacă vreau. Şi eu întotdeauna răspundeam că da, iar el spunea:

— Mai ia.

Era foarte prietenos.

În ziua aceea l-am strigat prin gardul care împrejmuia curtea interioară. Cred că şi-a dat seama că intrasem într-o încurcătură, pentru că s-a apropiat şi m-a întrebat:

— Ai păţit ceva, piticule?

Însă n-am putut să-i explic, pentru că buldogul se aruncase asupra mea şi turuia de parcă venea sfârşitul lumii.

— Bună, Éric. Eşti Éric, nu-i aşa? Sara mi-a spus că în dimineaţa asta s-a întâmplat ceva extrem de neplăcut. Ştiu că i-ai cerut scuze şi că i-ai spus că nu mai faci, dar vreau să mă asigur că ai înţeles. Aşa-i că nu vei mai mânca sendvişul fiicei mele? După părerea mea, ea are dreptul să-şi mănânce sendvişul, cel pe care i-l pregătesc eu, nu crezi? Vreau să spun că are dreptul să nu i-l furi tu şi să i-l mănânci. Dacă vrei şi tu unul şi asta este problema, pot să-ţi fac unul mic din când în când, dar te rog frumos să te porţi cum se cuvine, Éric. Ai auzit? Mă asculţi?

Vorbea întruna, din ce în ce mai repede şi mai tare. Îmi făcuse capul calendar, de nu mai ştiam ce să-i spun sau dacă trebuie să-i răspund ceva.

Am spus deja clar că abilităţile de comunicare n-au fost niciodată punctul meu forte. Dar n-a fost nevoie să zic nimic, pentru că a făcut-o Ben în numele meu:

— Te-am auzit foarte bine. Fratele meu i-a cerut deja scuze fiică-tii, nu? Atunci ce mai vrei? Să o pupe-n fund?

Buldogul blond a tăcut dintr-odată, roşie de ruşine.

— Eu voiam doar să fie clară chestia cu sendvişul, a şoptit.

— Poţi să-ţi bagi sendvişul undeva, a adăugat Ben. Hai să mergem, Ric!

Am rămas toţi cu gura căscată. Sara părea speriată. Mama ei părea gata să ia foc, rămăsese cu gura căscată şi ochii măriţi, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu-i ieşeau cuvintele. Chiar şi eu rămăsesem perplex, iar în timpul ăsta alergam, aproape că zburam, în urma vărului meu, care mă ducea de mână în mare grabă.

Nu-mi venea să cred ce s-a întâmplat.

Am auzit-o pe mama Sarei întrebând:

— Tu ştiai că Éric are un frate?

Ben a mai mers o bucată de drum şi s-a oprit în mijlocul unei piațete, unde buldogul nu ne mai putea deranja. S-a lăsat pe vine ca să-mi vorbească. A văzut că plângeam.

— Ascultă, piticule, nu plânge. Băieții nu plâng. Băieții caută soluții.

Automat m-am oprit din plâns.

— Ascultă, să fie ultima dată când îi furi gustarea de dimineață unui coleg de clasă! Vrei ca toată lumea să te creadă hoț, sau ce?

— Nu.

— Atunci de ce-ai făcut-o?

— Mi-era foame, am spus eu.

A rămas un moment pe gânduri.

— Ei, începând de acum, când o să-ți fie foame, îmi spui mie, bine?

— Da.

— Ți-e foame?

— Da.

— În regulă. Şi-a deschis rucsacul, a scos o pungă de chipsuri ondulate cu aromă de şuncă. Ia! Mâine îți aduc ceva mai bun.

— Bine.

— Iar dacă cineva îndrăzneşte să-ți spună că-ți face un sendviş micuț, îi spui că nu accepți pomană de la niciun imbecil.

— Bine.

— Şi cu atât mai puțin îi înghiți predicile.

— Bine.

S-a uitat la mine, a oftat şi mi-a ciufulit uşor părul.

— Eşti în regulă?

— Da.

— Atunci du-te acasă. Ne vedem mâine.

Din ziua aceea Ben a devenit cea mai importantă persoană din viața mea. Şi ăsta a fost doar începutul. Cu timpul, a făcut pentru mine lucruri greu de crezut. Îmi cumpăra adidaşi şi haine. Îmi făcea cinste cu pizza sau hamburgeri ori înghețată. Îmi dădea bani ca să merg la supermarket. Din când în când mă lua chiar la film sau la el acasă, cu prietenii lui. Mă întreba mereu cum mă descurc la şcoală.

L-a înfruntat din nou pe tata. De două ori. Tata nu-l băga în seamă, şi lui Ben i se părea că-şi uită promisiunile față de mine. Până într-o zi când a făcut-o. L-a reclamat pe tata la protecția copilului. Tatăl meu a pierdut custodia (cred că nici el n-o voia de fapt, n-a vrut-o nici când s-a despărţit de mama). Aveam 12 ani. Am ajuns să locuiesc într-un centru de plasament pentru minori. Acolo toată lumea avea probleme, exact ca mine. Acolo mâncam, mă spălam şi erau oameni care se îngrijeau de mine. Era un loc bun. Apoi Ben a reuşit să facă în aşa fel încât să petrecem împreună weekendurile. Nu toate, pentru că în unele trebuia să muncească. Totuşi, îl vedeam în fiecare zi, îmi făceam temele la el acasă, mă uitam la televizor, mâncam de toate şi mă întorceam la centru doar ca să dorm. Era minunat.

Aş fi făcut orice pentru Ben, orice mi-ar fi cerut. Îi datoram totul. Fără el n-aş fi ajuns la vârsta asta.

TELEFONUL MOBIL

E foarte greu să scrii dintr-o suflare. Adică să găseşti tot timpul ceva de spus. Nu că n-aş avea lucruri de povestit. Dimpotrivă, am atâtea, încât nu ştiu de unde s-o iau şi mă simt copleşit, ceea ce-i mai rău.

Ah, da.

Cred că acum ai înțeles de ce n-am telefon mobil, nu? Aici sunt absolut interzise telefoanele mobile. Nici măcar vizitatorii nu pot să le aibă la ei. Când cineva vine în vizită la o persoană care se află aici, un polițist aflat la intrare, dincolo de geam, îi cere să lase obiectele personale la un ghişeu. Apoi i se dă o cheiță. Procedează astfel pentru a împiedica introducerea unor obiecte periculoase în închisoare: cuțite, foarfeci, sprayuri, droguri şi tot felul de alte lucruri. Evident, şi telefoane mobile.

Mă gândesc… câți ani sunt de când n-am mai văzut un telefon mobil? Tot atâți cât am aici, înăuntru. Patru ani, trei luni şi 23 de zile. Nu-i aşa că-i şocant? Greu de crezut.

Am avut şi eu odată unul. Un telefon mobil, adică. M-a ținut doar şase luni. Era un model fain, cu toate că nu era nou. Mi-l dăduse Ben.

— Pentru când o să am nevoie să te găsesc rapid, piticule, mi-a spus.

— Bine, am făcut şi am luat telefonul.

— Nu-mi mulțumeşti? Nu-ți place, sau ce?

— Ba da, îmi place. Dar nu-i nou.

— Normal că nu-i nou. A fost al meu. Eu n-arunc nimic, ştii? Trebuie să profiţi la maximum de lucruri, până se strică. Şterge fotografiile dacă te deranjează. Restul l-am şters eu.

Avea dreptate. Nu mai avea mesaje sau altceva. Doar o mulțime de poze. Majoritatea cu prietenii lui. Cu unul în special.

Cu timpul, Ben nu mi-a mai ciufulit părul, dar mă privea tot ca pe un puşti. Ca pe un copil. Pe atunci mă enervam, pentru că împlinisem deja 13 ani şi nu mai eram un copil. Mă simțeam orice, dar nu un copil.

El îmi spunea că în ziua în care o să fiu partenerul lui o să fim stăpânii cartierului. Amândoi, împreună. Îmi spunea că trebuie să mă pregătesc. Suna foarte bine ideea să fim parteneri. Aş fi făcut orice pentru Ben.

— Trebuie să capeţi condiție fizică, piticule. Tu te-ai uitat la tine? Vreau să-ţi faci abonament la sală.

— La sală?

— Să înveţi taekwondo. Am vorbit deja cu instructorul. Ține cursuri doar pentru copii, dar cu tine va face o excepție. Lecții în particular. Începi de mâine.

Cu Ben aşa stăteau lucrurile. El decidea, tu acceptai. Pe lista lui nu figura un refuz.

Mie nu-mi plăcea taekwondo. Nu-mi plăcea să bat pe nimeni; nu sunt deloc curajos la chestiile astea. Totuşi instructorul mi s-a părut OK. Era simpatic, avea răbdare şi ştia o grămadă. În plus, parcă l-aş fi cunoscut dinainte, pentru că era băiatul din fotografiile din mobilul meu cel nou. Le-am şters. Era cam ciudat să țin atâtea fotografii cu instructorul meu de taekwondo în telefon.

La sală n-am făcut prea mari progrese. Ca să fii bun la taekwondo cred că e nevoie să fii mai agresiv. Sau să fii mai solid decât mine. Ai văzut vreodată o mătură făcând taekwondo? Păi, cam aşa arătam şi eu. Ți-am spus deja că sunt un caz pierdut.

După câteva săptămâni am aflat că Marcelo López era fratele vitreg al lui Ben, unul dintre fiii tipei aceleia, Carmen, care nu era mătuşa mea. Erau prieteni, îşi făceau favoruri între ei. N-am întrebat niciodată cum îi plătea orele sau dacă i le plătea.

Marcelo era un tip foarte sportiv. Avea condiție fizică. N-arăta rău deloc. Era antrenorul personal al lui Ben şi cel mai bun prieten (cred) ori poate singurul. Marcelo avea mult succes la fete, dar nu cred că avea iubită. Din câte ştiam eu.

Într-un fel sau altul, Marcelo era tot ceea ce nu eram eu. Pe lângă asta, Ben îl admira. De aceea ți-am trimis fotografia lui şi m-am dat drept el. Voiam să te impresionez. În plus, n-aveam la îndemână alta. Marcelo era un tip de treabă. Singurul lui defect – era un încrezut. Dar asta nu este o infracțiune încă în nicio țară din lume.

Într-o zi i-am spus lui Ben că nu mai vreau să merg la sală, pentru că vreau să învăț, asta vreau eu.

— Să înveți? a întrebat foarte mirat.

— Aş vrea să merg la facultate.

— La facultate? Dar ce să cauți tu în locul ăla plin de snobi?

— Cred că sunt bun la învățătură.

În perioada aceea începeau să mă intereseze cărțile, cu toate că habar n-aveam cum să fac rost de ele. La şcoală mă descurcam bine, ca de obicei, şi aproape fără efort.

— Aş putea s-ajung avocat. N-ar fi rău partener la o firmă de avocatură, nu? am adăugat.

Ben a rămas pe gânduri. Era atât de uluit, de parcă-i spusesem că vreau să zbor pe lună.

— Nu ştiu, piticule. O să mă gândesc.

A fost o strategie bună ca să scap de mersul la sală. Pe Marcelo aproape că nu l-am mai văzut. A fost profesorul meu de taekwondo doar 11 săptămâni. Am uitat cam tot ce m-a învățat.

Am păstrat mobilul, dar nu pot să-l folosesc. Mi-a fost confiscat, arhivat, secretizat, nu ştiu exact. Îmi va fi restituit în ziua când voi ieşi de aici. Astfel voi putea să-l donez vreunui muzeu de vechituri de pe vremea dinozaurilor.

Te rog, citeşte în continuare

Uneori mă blochez. Aşa cum pățesc acum. Când mă blochez, încep să mă gândesc. Câteodată e dureros să te gândeşti. Mă gândesc: şi dacă Xenia deschide caietul, citeşte primul rând, vede că eu sunt cel care a scris şi-l aruncă la gunoi fără ezitare?

Atunci am umplut o grămadă de pagini ca prostul.

Mă mai gândesc: şi dacă Xenia citeşte tot ce-am scris până acum şi continuă şi când termină se hotărăşte să-mi răspundă la scrisoare (în cazul în care asta este o scrisoare) şi să-mi spună că mă iartă, că vom fi prieteni sau ceva de genul ăsta? Atunci prind curaj şi scriu în continuare.

N-am avut niciodată o prietenă. Şi nici un prieten.

Te rog, Xenia, citeşte în continuare.

DE VEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ

Am citit *De veghe în lanul de secară* de douăşpe ori. Prima dată, când eram încă un om normal. Vreau să spun, când locuiam în cartier şi duceam o viaţă obişnuită care, în acelaşi timp, era un dezastru. Am luat-o de la bibliotecă. A fost prima carte pe care am împrumutat-o după ce mi-am făcut permis. Eram foarte mândru de permisul meu, mă făcea să mă simt o persoană importantă.

Biblioteca nu se afla în cartierul în care stăteam. E firesc. Cei care au construit-o s-au gândit probabil că n-o să aibă prea mult succes la mine în cartier. Din fericire, e aproape. Când eram mic, o vedeam când îl însoţeam pe Ben la afacerile lui în piaţa centrală. Pe-atunci nu-mi atrăgea atenţia. Prima dată când am intrat aveam 13 ani. Voiam să ştiu ce-i înăuntru, cum arată. Cel mai mult mi-a plăcut liniştea. Liniştea are ceva magic, supranatural. Am aruncat o privire. Am descoperit un raft plin de cărţi recomandate. Acolo am citit pentru prima dată numele lui J.D. Salinger. Mi-a atras atenţia imediat. Ori poate a fost titlul acela atât de ciudat, încât n-am reuşit să-l înţeleg. Habar n-aveam cine-i autorul. Nu ştiam nimic despre niciun autor. Absolut nimic.

Bibliotecara a fost cea care mi-a vorbit despre el. Probabil că a văzut că eram buimăcit.

— Ai citit-o? m-a întrebat.

Am scuturat din cap.

— S-ar putea să-ţi placă, mi-a spus. E un roman foarte faimos, a fost citit de mii şi mii de oameni din întreaga lume.

Recunosc că asta m-a impresionat.

— Ia-o, dacă vrei. Citeşte începutul. O să-ţi dai seama pe loc dacă-ţi place. O carte trebuie să te captiveze încă de la primele rânduri, ştiai?

Am clătinat iarăşi din cap.

Am deschis cartea. Era prima dată când făceam aşa ceva, dar nu mi se părea ciudat. Dimpotrivă. Simţeam că starea aia de calm, liniştea, mirosul de hârtie care domneau acolo erau în realitate mediul meu natural. Eu nu mă născusem ca să practic taekwondo cu băieţii din cartier. Eu mă născusem ca să stau

printre cărți, în liniște. Asta mi-a trecut prin cap în timp ce deschideam pentru prima dată romanul lui Salinger. Poți să-mi spui că sunt ciudat şi s-ar putea să ai dreptate.

„Şi dacă vreți cu adevărat să aflați ce şi cum, presupun c-o să vreți să ştiți din capul locului unde m-am născut, cam ce copilărie nasoală am avut, cât de ocupați erau ai mei până să mă facă, toate aiurelile…“[3] am citit chiar pe prima pagină.

3. J.D. Salinger, *De veghe în lanul de secară*, traducere de Cristian Ionescu, Polirom, Iaşi, 2011, p. 5 (n. tr.).

— O vrei? m-a întrebat bibliotecara.

— N-am bani, am răspuns cu un zâmbet idiot.

A zâmbit şi ea. Dar nu era un zâmbet batjocoritor, ci mai degrabă înțelegător. M-a dus cu gândul la surâsul unei mame.

— N-ai nevoie de bani. Îți trebuie permis de bibliotecă. Presupun că n-ai, aşa este?

Din nou, am clătinat din cap.

— Poți să ți-l faci pe loc. Nu costă nimic. Şi, după ce ai permis, poți să împrumuți câte cărți vrei.

— Câte cărți vreau?

Probabil că aveam o figură uluită.

— Bine, maximum zece cărți odată, dar da. După ce le returnezi, vei putea să iei alte zece volume, dacă vrei. Dar, dacă aş fi în locul tău, aş începe cu asta.

Nici n-am stat pe gânduri. Îmi plăcea ideea de a avea un permis, fie el şi de bibliotecă. Avea să fie primul. I-am dat toate datele mele. Adresa lui Ben. Permisul era alb şi lucios, pentru că era plastifiat.

— Poftim, mi-a înmânat bibliotecara romanul lui Salinger. Nu uita că trebuie să-l returnezi peste trei săptămâni. Uite, aici este scris termenul, ca să nu uiți. Dacă nu-l returnezi la timp, primeşti un punct penalizare. Şi dacă acumulezi 30 de puncte, permisul va deveni nefuncțional timp de o lună. Ai înțeles? a arătat fişa cărții pe care mi-o dăduse odată cu romanul.

Acolo figurau scrise clar: data la care împrumutam cartea (cu oră şi tot ce trebuie) şi data la care trebuia să o restitui. Mai era şi o reclamă care spunea aşa: „Împărtăşeşte lectura cu alți tineri pe forumul cititorilor de pe pagina noastră web“.

Am terminat cartea în numai două zile: 226 de pagini, fără să sar niciuna.

Nici prin cap nu-mi trecuse că aş fi în stare de aşa ceva. Când stăteam la Ben ascundeam cărţile sub saltea, ca să nu le găsească. Lui nu-i plăcea să mă vadă citind. Mă certa:

— O să ţi se atrofieze muşchii tot stând pe scaun. De ce nu te duci puţin la sală? întreba.

— Acum mă duc, îi spuneam eu, ca să mă lase în pace.

Ştii cum e, celor cărora ne place să citim, lumea reală ne este indiferentă. Singurul lucru pe care ni-l dorim e să fim lăsaţi în pace să citim.

De veghe în lanul de secară mi-a plăcut mult mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată. Tipul ăla, Holden, era aproape la fel de aerian ca mine. La fel de nebun ca mine. Sau poate că şi mai şi. Îşi punea întrebări ciudate, ca mine. Îi plăcea să citească, la fel ca şi mie. Lumea îl sâcâia, exact aşa cum mi se întâmplă mie, pe scurt, nu-i plăceau oamenii deloc.

Pe de altă parte, el ştia să fie fermecător când voia, eu nu. Eu sunt un timid iremediabil. Mi-e greu să ridic ochii din pământ. El lua nişte note îngrozitor de mici; eu sunt elev bun. El făcea făcea toate tâmpeniile; eu n-am făcut niciodată aşa ceva. El nu s-ar fi lăsat păcălit. Cred că atunci când am terminat de citit cartea îl admiram sincer pe Holden. Tu nu? Nu, ce tot spun? Normal că tu nu. Tu eşti altfel. Ție Holden îți este foarte antipatic. Poate că şi eu îți sunt antipatic.

Când am dus cartea înapoi, am întrebat-o pe bibliotecară direct dacă mai are ceva asemănător.

— Ah, a zâmbit foarte mulţumită, asta înseamnă că ți-a plăcut?

Am dat din cap. Cuvintele n-au fost niciodată punctul meu forte.

— Iar acum vrei alta… a spus.

Am dat din cap iarăşi.

— Dar nu ți-ar plăcea să încerci ceva diferit? Doar ca să-ți faci o idee dacă îți place şi altceva.

Am ridicat din umeri.

— Văd că avem aici un cititor autentic, a spus ea. Lasă-mă să văd ce pot să-ți recomand.

A căutat în calculator. O clipă mai târziu, pe masă ateriza o carte care mi-a stârnit interesul. *Fantoma din Canterville*, de Oscar Wilde. Nu-mi spunea nimic, bineînțeles. Am început s-o citesc chiar în piațeta din fața bibliotecii, uitându-mă în toate părţile ca nu cumva să apară văru-meu şi să mă vadă. Era amuzantă. E vorba despre o fantomă care trăieşte într-un castel scoțian şi e

traumatizată pentru că nu reuşeşte să bage în sperieţi pe nimeni, cu toate că se străduieşte din răsputeri. Este o fantomă nefericită care nu-şi găseşte locul. În privința aceea ne asemănam. De multe ori întâmplările din carte mă făceau să râd. Nu în gura mare, pentru că ar fi fost jenant să mă vadă lumea acolo, râzând de unul singur, şi să creadă că am luat-o razna.

Ca să mă întorc în cartier mi-am ascuns cartea în pantaloni. Acolo unde locuiam eu nimeni n-ar fi înțeles de ce merg pe stradă cu o carte în mână. Nu mă gândeam decât să ajung acasă la vărul meu şi să citesc în continuare. În vacanța aceea am citit foarte mult şi am mers la sală foarte puțin.

Odată Ben mi-a găsit permisul de bibliotecă.

— Ce-i asta? m-a întrebat apucând dreptunghiul plastifiat cu două degete, de parcă ar fi fost plin de grăsime.

— Permisul meu de bibliotecă, am răspuns.

— Şi la ce-ți trebuie?

— Ca să iau cărți de acolo.

— Ca să le iei?

— Ți le împrumută ca să le citeşti. Apoi trebuie să le returnezi.

— Aaa, a spus fără să arate nici urmă de interes. O să te tâmpeşti de la atâta citit, a bombănit.

Dar m-a lăsat în pace. Ben mă respecta, în felul lui. Chiar dacă uneori nu mă înțelegea. Sau poate că ținea la mine. Cine ştie?

DE VEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ

Când eram eu mic, Ben era foarte atletic. Din când în când îşi ridica tricoul, îmi arăta abdominalii şi-mi spunea:

— Pune mâna.

Era tare ca fierul. Era incredibil.

Câteodată venea după mine şi mă lua cu el în parcul de la bibliotecă. Eu mă dădeam în leagăn, iar el se aşeza pe-o bancă cu prietenii lui. Uneori îl căutau fel de fel de oameni. Mergeau într-un colț, Ben scotea din buzunar ceva micuț, se uita în toate părțile şi făceau un schimb. Ben ținea banii în buzunarul de la spate. Avea întotdeauna un teanc de bancnote acolo, la spate. Aproape toți de cincizeci de euro. Nu ştiam cu ce se ocupă, dar îmi dădeam seama că era un fel de afacere. Nu era treaba mea şi în realitate nu-mi păsa. Când eşti mic, nu te

priveşte ce fac oamenii mari. Îi laşi să-şi vadă de ale lor şi punct.

De fiecare dată când primea bani, Ben mă întreba:

— Vrei ceva de mâncare, piticule? Ți-e foame?

Mie întotdeauna mi-era foame. Aşa că întotdeauna îi spuneam că da.

Ben îmi dădea bani să-mi iau un sendviş de la bar. Uneori comandam o porție de calamar sau de crochete. Plătea el tot. Pe tejgheaua din bar era un borcan de ketchup. Mă lăsau să-mi pun cât voiam. Eu credeam că datorită faptului că sunt vărul lui Ben. Ben făcea tot ce voia şi nimeni nu-i spunea nimic.

Câteodată vreun client de-al lui Ben se supăra. Intra în scenă un briceag. Atunci Kevin, care era un fel de gardă de corp, se apropia de mine şi-mi spunea:

— Hai, Ric, te duc acasă.

Nu încăpea discuție, pentru că erau ordinele lui Ben. Şi dacă el spunea că trebuie să plec acasă, plecam şi punct.

Ben obişnuia să bea lapte degresat, dar mie îmi cumpăra lapte integral, pentru că spunea că trebuie să cresc. Mie nu prea-mi plăcea laptele, dar îl beam ca să fie mulțumit. Îmi plăcea să-i fac pe plac lui Ben. Pe lângă asta, el spunea că dacă vreau să cresc la fel de înalt ca el, trebuie să beau mult lapte. Şi era probabil adevărat, pentru că am crescut atât de mult, încât l-am întrecut. Doar cu doi centimetri.

Pe atunci nu mai voiam să fiu un pitic, ca să ajung ca el. Întotdeauna am vrut să fiu ca Ben.

Mai bine îți povestesc despre nume, pentru că mă zăpăcesc. Ben îmi spunea Ric fiindcă, după el, suna mai bine decât Éric. La fel a făcut şi cu numele lui. L-a înjumătățit şi a rămas cu partea care-i plăcea cel mai mult. În realitate, pe documentul lui de identitate scria Rubén, dar se supăra rău dacă îl striga cineva aşa.

— Ben şi Ric sună a serial american şi sunt mai mişto, îi plăcea să explice.

Era fan înrăit al serialelor americane. Le ştia pe toate.

Nu erau prea multe de făcut în locul în care ne-a fost dat să ne naştem. Bărbații sunt şoferi de camion, stivuitori sau zidari până într-o zi când sunt concediați cu scandal şi se apucă să dea spargere la bănci, brutării sau ajung dealeri de droguri. Mai sunt şi unii care ajung beți sau dependenți de droguri. Legiuitorii uită mereu că toți, indiferent unde ne-am născut, avem aceleaşi nevoi. Problema este că la mine în cartier lumea nu ştie să facă prea multe

lucruri. Aşa cum ți-am spus, nu-i un cartier de intelectuali. Dacă un zidar rămâne fără loc de muncă şi nu găseşte altceva, nu ştie decât să fugă de realitate până când aceeaşi realitate îl prinde în plasă.

Ah, şi încă ceva, pentru cazul în care crezi că într-o zi te-aş putea duce să vezi tot ce ți-am povestit.

Ben şi-a cumpărat o casă într-o zonă care se numeşte Las Palmeras şi care nu este un cartier în adevăratul sens al cuvântului. Sunt doar două rânduri de case micuțe lângă terenul cu avioane, la periferia cartierului. M-am dus să locuiesc cu el. Era un loc frumos, dar era foarte greu să dormi pentru că era în apropierea aeroportului El Prat, iar zgomotul era infernal.

Într-o noapte, în timp ce stăteam în pat treaz ca un huhurez, mi-am promis că într-o zi o să las în urmă toată mizeria aia. Mi-am promis că o să plec de-acolo şi n-o să mă mai întorc. Îți spun asta ca să ştii.

FAMILIA

Ben le spunea tuturor că eu sunt fratele lui mai mic. Nu ştiu de ce-o făcea, dar îmi plăcea mult. De fapt, nu suntem nici măcar veri buni. A rămas că-ți explic. Vezi şi tu că scrisoarea mea e cam haotică. Presupunând că asta este o scrisoare. Şi presupunând că încă nu te-ai săturat de citit.

Problemele de familie sunt câteodată complicate. Tata are un frate mai mare, Anselmo. Unchiul Anselmo s-a căsătorit cu María, o femeie care avea un băiat, pe Ben. Pentru că Anselmo nu avea copii, l-a adoptat pe Ben şi i-a dat numele lui de familie. Despre tatăl adevărat al lui Ben n-am ştiut niciodată nimic. Mama lui a rămas însărcinată la 16 ani şi n-a vrut să vorbească despre asta. Este un mister ca rețeta de Coca-Cola sau identitatea lui Jack Spintecătorul. Mama lui Ben a murit când el avea doar zece ani. Aşa că nu mai este nimic de făcut. Eu eram atât de mic, că nici nu-mi amintesc de ea, de mătuşa María, cu toate că am văzut-o în fotografii. Se pare că ea şi mama erau prietene, iar mama s-a cărat la scurt timp după ce mătuşa şi-a dat ultima suflare.

Se pare că n-a putut să reziste singură în cartierul acela de nebuni. Nu putea să trăiască fără ea. Nu sunt decât zvonuri; cine ştie cât adevăr există în toate acele vorbe goale.

Apoi, unchiul Anselmo s-a recăsătorit, de data asta cu mătuşa Carmen, care avea trei copii (două fete şi un băiat). Copiii lui Carmen s-au instalat în casa lui Ben. Era un apartament micuţ, ca toate din cartier, şi a trebuit să stea cu toţii în spaţiul acela strâmt. Ben s-a împrietenit cu fratele lui mai mare, care a ajuns cu timpul să-i fie coleg şi cel mai bun prieten. Poate şi ceva mai mult (un alt mister). Îl chema Marcelo, era cam de aceeaşi vârstă cu el şi era băiat bun. Cu fetele, în schimb, nu s-a înţeles. Nu s-au plăcut niciodată. Îşi făceau viaţa imposibilă, iar Carmen le ţinea mereu partea fetiţelor ei. Era o bătălie pierdută, care nu merita efortul. Erau prea mulţi pentru un spaţiu atât de mic, de aceea Ben s-a hotărât să se mute. A vrut să plece încă de la sosirea mamei vitrege. A reuşit la 17 ani. S-a dus să locuiască cu un coleg, un anume Kevin.

Pe scurt: unchiul meu nu este tatăl vărului meu; mătuşa mea nu este mama lui; el şi cu mine nu suntem veri adevăraţi, chiar dacă purtăm acelaşi nume de familie. Ţi-am spus deja că toată povestea asta cu familia e complicată.

Şi încă nu ţi-am spus partea cea mai bună.

De ce tata şi fratele lui nu-şi vorbesc de ani de zile? De ce Ben nici nu concepe să vadă pe cineva din familie?

La puţin timp după ce s-a mutat în cartier, mama adoptivă a lui Ben a câştigat la loterie. Două milioane de pesetas în anul 1998, cu alte cuvinte o adevărată avere! A cheltuit totul cu amenajarea, cât de cât, a apartamentului şi deschiderea unui bar pe Bulevardul Once de Septiembre. A fost primul bar din zonă şi pentru multă vreme, singurul. L-a numit Barul Carmen. Pentru că aşa o chema pe ea şi pentru că, spunea, locul acela avea mare nevoie de protecţia Fecioarei de pe Muntele Carmel, la care se ruga cu evlavie. Şi probabil că a şi căpătat-o, pentru că încă din prima zi localul a fost plin ochi. Şi-a aranjat viaţa; şi pe-a ei, şi pe-a copiilor ei.

Tata n-a putut niciodată s-o ierte pentru că nu i-a dat o centimă din câştigurile de la loterie. Şi, cu atât mai puţin, pentru că în puţinele dăţi în care a călcat în barul Carmen, a trebuit să plătească pentru ceea ce consumase. A fost prea mult pentru el. Se aştepta să aibă întotdeauna uşa deschisă, doar era barul fratelui lui, dar a dat peste noua lui cumnată care comanda totul. S-a făcut foc de supărare, o supărare din alea care nu trec cu anii. N-a mai călcat niciodată pe acolo. Nici nu i-a iertat pe Carmen sau pe Anselmo.

Cartierul nostru e un loc uitat de Dumnezeu, unde nu era ceva neobişnuit să vezi copii desculţi pe stradă, şi toţi oamenii aveau asupra lor măcar un briceag, la brâu sau în buzunarul de la spate. Unii oameni plantau cartofi în cadă, iar

caprele alergau pe străzi de parcă erau câini. Toată lumea trăgea la măsea ca să-şi înghită mai uşor greutăţile şi o făceau de obicei cu vinul pe care li-l servea Carmen. Dimineaţa târziu barul plesnea de oameni rămaşi fără loc de muncă sau care nu avuseseră niciodată aşa ceva. Mulţi îşi puneau la cale acolo fărădelegile. Erau şi unii care nu munciseră niciodată ori, cel puţin, nu se ştia acest lucru, dar câştigau bani cu grămada, cum era Ben. Ben era întotdeauna la bar. Uneori, dincolo de tejghea. Alţii făceau afaceri vorbind în şoaptă, la vreo masă. Dar seara Ben cobora storurile şi tovarăşii lui la partidele de pocher intrau pe uşa din spate. Beau whisky şi fumau întruna. Pariau pe bani grei. Treceau din mână în mână maşini, şi case, şi averi. Prin cartier circula legenda că odată se pariase chiar pe o femeie. Câteodată pierdeau totul. Sunt oameni cărora nu le place să piardă. Bătăile erau la ordinea zilei. Toate astea pe mine mă înfricoşau în aceeaşi măsură în care mă fascinau. De aceea l-am tot rugat vărul meu să mă înveţe să joc pocher. Dar el n-a vrut niciodată să mă înveţe. Spunea doar:

— Tu nu eşti bun la pocher, piticule. Te-ar arde de la primul joc. Tu te pricepi la cărţi, aveai dreptate. Învaţă, că vreau să am un văr avocat. Când o s-ajungi avocat, o să fim parteneri şi o să împărţim totul în mod egal.

Iar eu credeam că într-o zi vom fi parteneri.

Pe Ben îl credeam pe cuvânt întotdeauna. Indiferent ce spunea.

CONSERVE

Am uitat să-ţi spun ceva. Te-ai gândit vreodată câţi oameni au fost cu adevărat importanţi în viaţa ta? Adică oameni care într-adevăr te-au făcut să te schimbi! În mod normal sunt puţini.

În cazul meu sunt următorii:

Ben. Fără el probabil că aş fi murit de foame. Sau de scârbă şi de mizerie. Ori de tristeţe. Fără el n-aş fi cine sunt.

Salinger. Fără el n-aş fi descoperit niciodată o mulţime de lucruri despre mine însumi şi despre lume. Despre mine însumi: că nu sunt atât de ciudat. Despre lume: cărţile sunt o formă de evadare.

Tu. Fără tine n-aş fi descoperit niciodată tot ceea ce pot să simt. De când ştiu că exişti, lumea e diferită şi mai bună. Tu faci ca viitorul să merite efortul.

UN ÎNCEPUT

Poți să crezi că locul ăsta nu se numeşte „închisoare“? Tare! Se cheamă „Centru de corecție pentru minori“. Caută-l pe net. Are un nume frumos, de parcă ar fi o tabără. Am auzit că demult era un palat în care locuia o familie putred de bogată, sau ceva de genul ăsta, care a rămas falită şi a fost nevoită să vândă repede totul. Mie nu-mi plac bogații, sunt prea egoişti. Când ai mulți bani, ți se atrofiază anumite părți din creier, mi-e clar că aşa se întâmplă. Îmi place la nebunie când bogații ajung săraci lipiți. Astfel îşi dau seama cum este lumea de fapt.

Nu ține cont de denumire! Oricât de frumos i-aş spune, este şi va rămâne o închisoare. Se ştie pentru că ferestrele nu se deschid, geamurile sunt foarte groase şi înțepenite în rame. Uşile sunt de oțel şi nu se deschid când vrei tu, ci când vor ei, cei care supraveghează permanent. Au încuietoare dublă şi zăvor la exterior. Noaptea suntem încuiați în camere. Curtea este înconjurată de garduri foarte înalte, cu țepi în capăt. La fiecare uşă se află doi gardieni care păzesc zi şi noapte. Nu există nici măcar un coridor sau un colțişor care să nu fie supravegheat de camere video. Aici te filmează de când te trezeşti până când te culci. Şi dacă nu te porți bine, gardienii văd şi fug să anunțe. Aşa-i că n-ai merge în vacanță într-un astfel de loc? Nici eu.

Cel mai haios e că modulele în care locuim au nume de vânturi: Garbino, Mistral, Levant şi Siroco (acesta din urmă e modulul fetelor). Tare, nu-i aşa? Există ceva mai liber decât vântul? În mod sigur s-au gândit că sună frumos. Pereții sunt zugrăviți în culori vesele: verde, albastru şi galben. Culori care binedispun, ca acelea pentru camera unui bebeluş. Ce drăguț, nu? Fac totul ca să ne simțim mai bine, ca să uităm că suntem unde suntem, ca să credem că totul e în regulă.

Adevărul este că pe cei care ne conduc îi deranjează că existăm. Nu suportă că există oameni ca noi. Suntem dovada eşecului lor. Existăm pentru că ei nu şi-au făcut bine treaba. Suntem erorile pe care încearcă să le ascundă cu orice preț.

Suntem excrementele societății. Şi cu cât cei de sus se îmbogățesc mai mult, cu atât suntem noi mai numeroşi.

UN ÎNCEPUT

Iată ce spun statisticile: în anul în care am venit aici s-au înregistrat peste 18 000 de infracţiuni comise de minori. Cele mai frecvente au fost furturile: 9 782. Urmează lovirile sau alte violenţe: 2 416. „Loviri sau alte violenţe“ înseamnă că, atunci când te baţi cu un tip, îi tragi un picior şi îl răneşti serios. Apoi urmează violurile: 267. Bine, legea le numeşte „infracţiuni contra libertăţii şi integrităţii sexuale“. Şi astfel ajungem în fruntea listei. Aici avem crimele. „Omorul şi formele sale“, spune legea. În total 44 de condamnări. Dintre cei 44, doar trei aveau 14 ani. Trei înseamnă foarte puţini.

Ştiu că mă tot învârt în jurul cozii şi nu spun nimic interesant. N-am mai scris niciodată o scrisoare (presupunând că asta este o scrisoare) atât de lungă şi de dezlânată. Nu fac decât să caut modalitatea de a-ţi spune un lucru pe care vreau să-l ştii. Ai dreptul să-l ştii.

Ştiu că trebuia să ţi-l spun de mult, dar mi-a fost teamă. Toată lumea vrea să ştie ce anume am făcut, de ce mă aflu aici. Profesorii, doctorii, psihologii, directorul, toată lumea. Pe mine nu mă deranjează că întreabă. N-am nimic de ascuns. Mai devreme sau mai târziu tot află. Scrie în dosarul meu, a apărut în ziare şi chiar şi la televizor. Nu-i niciun secret.

Cei de sus nu-şi mai aduc aminte de noi după ce ne-au prezentat.

Când mă întreabă cineva, îi spun fără să-mi tremure vocea:

— Omor calificat. Sunt un criminal. A spus-o judecătorul.

Uneori mă întreb ce-au făcut ceilalţi doi.

FAMILIA

Mi s-a întipărit în minte ziua când s-a schimbat totul. E straniu, pentru că din zilele anterioare nu-mi amintesc prea multe.

Eram în apartamentul lui Kevin, pentru că Ben nu voia să mergem la el. Poliţia ne-a reţinut pe toţi trei chiar când voiam să mâncăm de seară. Kevin comandase o pizza uriaşă cu cel puţin zece ingrediente în plus. Se pare că telefonul acela a fost important pentru poliţişti; i-a ajutat să ne localizeze sau ceva de genul ăsta. Kevin era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Ben. Unul dintre tovarăşii permanenţi la partidele de pocher. Râdeam de ne

prăpădeam văzând toată amestecătura de pe pizza: ananas, măsline, *pepperoni*, capere, creveți şi nu ştiu câte alte tâmpenii care n-aveau ce căuta acolo. Ben îi spunea lui Kevin că nu-i bun de nimic, că-i un porc, că nu se pot amesteca toate ingredientele alea pe o singură pizza. Kevin ridica din umeri:

— De ce nu? spunea el. Tot mâncare e, frate!

Ben se enervase de-a binelea. Kevin nu-l băga în seamă şi repeta:

— Miroase bine, nu? Miroase foarte bine, este?

Kevin e un mâncău şi jumătate care ar înghiți-o şi pe maică-sa pe un blat de pizza. Cântăreşte, cred, vreo zece tone, şi nu exagerez deloc. E rotund ca o bilă, tot numai grăsime. Îți cam face greață.

— Ia încearcă şi tu, piticule! Şi zi-mi ce gust are, a spus vărul meu.

Mi-am pus o bucată de pizza şi am luat o muşcătură. Adevărul e că era bună. Porcăriile astea sunt întotdeauna gustoase, li se pun nişte prafuri sau nişte înlocuitori de gust ori nu ştiu ce şi sunt bune. Totul este conceput ca să mănânci până te îmbolnăveşti şi să nu te întrebi nicio clipă ce naiba mănânci. Şi adevărul este că le iese treaba asta.

Chiar în clipa în care Ben se hotărâse să ia şi el o bucată, cineva a bătut la uşă foarte tare, de două ori.

N-a fost ca în filme. Nimeni n-a spus „Deschideți, poliția!“ sau ceva de genul ăsta. Ne-am uitat unul la altul.

Ben a sărit în sus:

— Rahat!

Kevin a spus:

— Maşina-i afară.

Ben a arătat spre ferestre. Apartamentul era la parter, dar avea gratii peste tot.

— Şi pe unde ieşim, imbecilule? Trecem prin pereți? a întrebat văru-meu.

Când pui gratii la ferestre într-o casă, o faci pentru că te gândeşti la cei care vor să intre, nu la cei care vor să iasă. La tine, de exemplu.

Au bătut din nou la uşă. Şi mai tare de data asta. Ben se uita fix la mine. Mi s-a părut că pentru prima dată în viață era mort de frică. Nu-l văzusem niciodată aşa. Mi-a şoptit:

— Piticule, ai înțeles că…

Nu l-am lăsat să termine:

— Da. Stai liniştit.

Înțelesesem foarte bine. Vorbiserăm despre asta. Singurul lucru pe care

trebuia să-l fac era să nu mă emoționez, să-mi amintesc tot ceea ce-mi spusese şi să fac lucrurile exact aşa cum aştepta de la mine. Nu puteam să-l dezamăgesc.

Au bătut din nou la uşă. Nu mai aveam încotro: trebuia să deschidem. A făcut-o bila de grăsime de Kevin.

— Salut, a spus el, de parcă tocmai sosise alt distribuitor de pizza.

Un polițist înalt şi slab l-a întrebat dacă e singur. Kevin a arătat spre noi cu o mişcare din bărbie, fără să spună nimic. Au intrat încă trei polițişti. Ne-au cerut, fără prea multe menajamente, să trecem cu fața la perete şi cu picioarele depărtate. Unul dintre ei ne-a percheziționat. A găsit un briceag într-unul dintre buzunarele lui Kevin. Le-a spus că-i pentru pizza. A mai găsit un mănunchi de bancnote de cincizeci în buzunarele lui Ben. L-au întrebat de unde a câştigat atâția bani. El a spus că sunt economii personale. La mine n-au găsit nimic. Între timp, alți polițişti se uitau la mâncarea noastră de parcă ar fi fost leşinați de foame.

Atunci ne-au întrebat dacă maşina parcată afară este a noastră. Ben a spus că e a lui. I-au cerut cheile. Ben le-a predat. Ne-au întrebat câți ani avem.

— Douăzeci, a spus Kevin.

— Nouăşpe, a răspuns Ben.

— Paişpe, am adăugat eu.

Ne-au spus că trebuie să mergem cu ei la secție şi că plecăm imediat. Ben a întrebat dacă poate să se ducă la baie. I-au răspuns că o să se ducă la secție. Ne-au încătuşat pe toți trei. Pe văru-meu şi amicul lui cu mâinile la spate. Pe mine cu mâinile în față.

Ne-au urcat în două maşini. Bila de grăsime şi Ben într-una. Eu, în alta. Avea un fel de geam gros între locurile din față şi cele din spate. Uşile nu se puteau deschide din interior.

La secție ne-au dus în încăperi separate. A fost o pierdere de vreme. M-au întrebat dacă vreau să-i cheme pe părinții mei. Aveam dreptul, pentru că eram minor. Am spus adevărul: că nu vreau.

— Cine este tutorele tău?

— Statul, am răspuns, şi le-am dat adresa centrului pentru minori şi numele directorului.

— Ai vreo rudă căreia vrei să-i spui că te afli aici?

Singura rudă pe care aş fi vrut să o anunț era Ben. Am spus că nu, din nou.

— În cazul acesta, va veni avocatul.

— Eu n-am avocat.

— Toată lumea are avocat. Vei avea nevoie de el în ziua procesului.

Nimeni nu-mi spusese nimic despre niciun proces. Credeam că trebuie doar să mă port corespunzător. Să vorbesc puțin. Să nu greşesc.

M-au făcut să aştept mult. În timpul acela mă întrebam ce fac Ben şi Kevin. Probabil că-i lăsaseră să plece. Poate că erau deja acasă. Sau poate că erau la fel de plictisiți ca mine. Nu ştiam cum funcționează lucrurile acelea. Nu mai fusesem arestat niciodată.

La un moment dat uşa s-a deschis brusc şi a apărut un bărbat cu sacou, cămaşă şi blugi. Nu purta cravată. Mai bine, pentru că i-ar fi stat jalnic.

— Eşti Éric González Pascual?

Am dat din cap.

— Îmi pare bine, a zis el şi a întins mâna spre mine.

La început n-am reacționat. Am rămas cu privirea ațintită asupra mâinii lui suspendate în aer, ca un idiot. După doar câteva secunde, când el a mişcat-o puțin, am înțeles că mă salută şi i-am strâns, la rândul meu, mâna.

— Sunt Alberto, avocatul tău. Ne vom vedea destul de des în săptămânile următoare. Treaba mea este să te ajut, înțelegi? Să reuşesc să te declare nevinovat sau să-ți dea o condamnare uşoară. Vom trasa o strategie şi vom reuşi, vei vedea. Dar trebuie să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu pot să lucrez dacă-mi ascunzi informații, ai înțeles?

Am rămas uitându-mă fix la el. Mi se părea simpatic.

— Să începem cu începutul. Ştii de ce ne aflăm aici?

N-am spus nimic. N-am schițat niciun gest.

— Hei, te simți bine? a întrebat avocatul meu. Vrei puțină apă? Vrei să le spun agenților să-ți ia declarația mâine? Ei fac asta uneori.

— Vreau să termin odată, am spus, şi ăsta era adevărul adevărat.

— Bine. Îmi place să-ți aud vocea, băiete, a zâmbit el, înainte să continue. Poți să-mi răspunzi la întrebare, te rog? Sau preferi să începem cu altceva?

Am fi putut să stăm acolo o eternitate dacă n-ar fi venit să mă ia ca să dau declarație. Alberto a reuşit să-i convingă să ne lase singuri încă cinci minute pe care le-a folosit ca să-mi spună ce trebuie să fac acolo înăuntru. Sau, mai bine zis, ce nu trebuie să fac.

— Să nu spui nimic, ai înțeles? a zis, ridicând un pic vocea şi vorbind repede. Nu spune absolut nimic! Ai dreptul să nu dai declarație. O vei face mai târziu, după ce vom reuşi să pregătim împreună apărarea, după ce-ți va fi

trecut sperietura. Trebuie să le spui doar: „Mă prevalez de dreptul meu de a nu da declarație“. N-o să se întâmple nimic. Este cel mai bine pentru tine. Dacă nu, orice pas greşit ne-ar putea crea probleme. M-ai înțeles?

Am dat din cap.

A făcut un gest triumfător, asemenea unui antrenor în momentul când echipa lui marchează. Mi-a dat o palmă uşoară pe spate şi a adăugat:

— Foarte bine, băiete, totul va fi bine. Eu n-am pierdut niciodată un caz.

S-a întâmplat să-mi treacă prin cap doar: „Ce păcat că primul trebuie să fie al meu!“

FAMILIA

M-au condus într-un birou în care se aflau un polițist în fața unui calculator şi altul care-mi punea întrebări. Pe măsură ce răspundeam, cel de la calculator consemna. La unele întrebări era greu de răspuns: „Unde ai fost marțea trecută? O cunoşteai pe Marta Villanueva? Îți era simpatică? Ce fel de relație aveai cu ea? Cum era? Ştii să conduci? Cine te-a învățat? Ai luat maşina vărului tău în ultima vreme?“.

Dintr-odată m-am simțit foarte obosit. Epuizat. Mi-ar fi plăcut să nu mă aflu acolo. Să nu fiu eu. Nu înțelegeam de ce nu-mi puneau singura întrebare importantă. A durat foarte mult, dar până la urmă m-au întrebat:

— Tu ai omorât-o pe Marta Villanueva?

M-am gândit: „În sfârşit o să mă lase să dorm“.

Am răspuns:

— Da.

S-au oprit ca să se uite la mine o clipă.

— Chiar ai omorât-o tu? au repetat.

— Da.

Tăcere. Schimb de priviri între cei doi polițai.

— Şi de ce? a întrebat cel care punea întrebările.

— Era enervantă, am replicat.

Am perceput gestul acela de repulsie, de dispreț total, privirea cu care te uiți la un gândac, la o gânganie care se târăşte prin mizerie şi care nu vrei să se apropie de tine pentru nimic în lume.

Moartea gândacilor îi face pe oameni fericiți.

M-am gândit că trebuie să mă obişnuiesc cu asta. De atunci, multă lume avea să mă privească aşa.

TELEFONUL MOBIL

A fost un şoc. De la secția de poliție am fost dus la o clădire îngrozitoare din zona Ciudad de la Justicia. Mi s-a spus că este parchetul pentru minori. Am petrecut acolo toată ziua. M-au abandonat într-o celulă în care se găseau doar o bancă de lemn şi o toaletă. Mi-au dat mâncare, deşi nu mi-era foame. Nu mai era nimeni acolo. Mi-au spus că trebuie să aştept, dar eu nu ştiam ce anume sau pe cine aştept. M-am plictisit rău. Probabil trecuse de ora cinci dimineața atunci când s-a deschis uşa şi a apărut din nou Alberto, avocatul cu blugi. De data asta purta pantaloni de stofă şi cravată. Părea un avocat ca toți ceilalți. Puțin mai prezentabil, ce-i drept. Mi-a cerut să ies. Afară se mai afla o persoană. Mi-a spus că este procurorul şi că urmează să mergem la judecător.

Am simțit că-mi tremură picioarele. Mi-ar fi plăcut să pot să vorbesc cu Ben, să-mi spună ce trebuie să fac. El sigur ar fi ştiut. Dar Ben nu era acolo. M-am gândit că probabil l-au dus în altă parte, deoarece clădirea aceea era doar pentru minori, iar vărul meu avea deja 19 ani. Câteva ore mai târziu am aflat că a fost lăsat în libertate şi m-am bucurat mult pentru el. N-am întrebat ce s-a întâmplat cu Kevin. De bila de grăsime nu-mi păsa nici cât negrul sub unghie.

Procurorul mi-a pus o mie de întrebări. Ca şi cum se îndoia de orice spuneam. Şi asta deşi eu vorbeam foarte clar. M-a întrebat din nou dacă m-a ajutat cineva. A vrut să cunoască motivele. M-a întrebat dacă sunt conştient de ceea ce risc procedând aşa cum procedez. I-am răspuns că, în mare, da. Mi-a spus să nu fiu idiot şi să spun adevărul. Atunci l-am privit direct în ochi şi i-am jurat că asta fac. A oftat resemnat. De parcă i-ar fi păsat.

Atunci m-au adus aici. Am ajuns încătuşat (de data asta cu mâinile la spate), într-o dubă de poliție. M-au lăsat la uşă şi mi-au scos cătuşele. Au plecat fără să-mi spună la revedere. E şi normal: nimeni nu-şi ia la revedere de la gândaci.

La uşă mă aştepta o femeie. S-a prezentat drept directoarea-adjunctă şi mi-a spus că trebuie să-mi golesc buzunarele şi să-mi las toate obiectele personale pe o tavă de plastic. Mi-am lăsat acolo mobilul, o brățară de piele, o bancnotă de 20 de euro şi cheile de la casa lui Ben. Nu mai aveam nimic altceva. Mi-au

dat o recipisă şi mi-au spus s-o semnez. Apoi a trebuit să mă dezbrac şi să fac un duş. Mi-am pus îmbrăcăminte curată, nişte haine pe care nu le mai văzusem niciodată (blugi şi un tricou galben oribil) şi am fost anunţat că pot să dau un telefon cui vreau eu. M-au întrebat dacă vreau să-i sun pe părinţii mei.

L-am sunat pe Ben. Pe mobil. Mi-a făcut bine să-i aud vocea, cu toate că el n-avea chef de vorbă. Mi-a zis doar să am curaj, să nu fiu trist, că tristeţea este pentru laşi.

— Ai să vezi că totul se termină repede. Şi când o să ieşi, o să sărbătorim, piticule.

L-am întrebat dacă va veni să mă viziteze.

— Bineînţeles, a zis el, dar tonul lui spunea mai degrabă „Când o să pot, acum sunt foarte ocupat“.

Când am închis, eram cam distrus. Pe fundal mi se păruse că se aud televizorul dat la maximum şi vocea lui Kevin spunând tâmpenii, ca de obicei. Mi-ar fi plăcut mult să fiu acolo cu ei. Nu l-am întrebat unde e, cu toate că în mod sigur nu erau la Kevin. Poate că Ben se întorsese acasă la el, cine ştie? Mi-ar fi plăcut să-l sun din nou ca să-l întreb, dar femeia aceea mi-a spus că nu se poate, pentru că am dreptul la un singur telefon şi tocmai îl dădusem.

— Unul singur şi atât, a repetat, în caz că nu mi-era suficient de clar.

M-a condus într-o încăpere fără ferestre, mobilă sau altceva, un cub alb în care se găsea un pat, cu o uşă de fier care se închidea doar din exterior.

— Ştii să citeşti? m-a întrebat.

— Sigur că da, am zis eu.

— Ia, citeşte asta. E regulamentul Centrului, mi-a spus, în timp ce-mi înmâna câteva pagini umplute cu un scris mărunt. Dacă nu înţelegi ceva, mâine poţi să o întrebi pe consiliera educaţională.

N-am vrut să-i mai vorbesc despre cărţile pe care le citisem şi să-i spun că n-am probleme cu înţelegerea unui text.

— În noaptea asta vei dormi aici, a continuat ea. Mâine ţi se vor aloca un modul şi o cameră şi vei putea să-i cunoşti pe colegii tăi şi pe ceilalţi angajaţi ai Centrului.

Părea că sunt într-o instituţie de învăţământ primar, în prima zi de şcoală.

— Cât timp voi sta aici? am întrebat.

— Aici, doar noaptea aceasta. Mâine te vei muta în modulul tău şi acolo…

— Vreau să spun aici, în Centru, am clarificat.

— Nu l-ai auzit pe judecător? a întrebat. A spus-o foarte limpede. Nu erai

atent?

Mă simțeam epuizat. Mă durea capul. Mi-ar fi plăcut să-i răspund că, în timp ce judecătorul ținea predicile lui plictisitoare, eu ascultam cu atenție, dar cu toate acestea n-am înțeles niciun cuvânt. Vorbea într-o manieră stranie, cu expresii pe care nu le auzisem niciodată.

— Cinci ani de regim închis şi trei sub supraveghere, a spus ea.

Probabil pe chipul meu se vedea că nu înțeleg nimic (din nou), pentru că m-a lămurit fără să i-o mai cer.

— Cinci ani aici, fără dreptul la permisii de niciun fel. Asta înseamnă regim închis. Apoi, trei ani afară, dar va trebui să mergi la judecător la fiecare 15 zile. Asta în cazul în care te vei purta bine, desigur.

La 14 ani, cinci ani înseamnă foarte mult. Peste o treime din viața ta. 1 825 de zile identice, eterne, goale. Cinci ani înseamnă eternitatea.

— Acum citeşte regulamentul şi încearcă să te odihneşti, a spus directoarea-adjunctă. Mâine te aşteaptă o zi plină de noutăți.

Uşa s-a închis cu zgomot puternic, iar eu am rămas acolo, înăuntru, singur, în cubul alb. Patul nu avea aşternuturi, ci doar o saltea de muşama. La capul şi la picioarele patului erau curele de piele care se închideau cu catarame şi cu un lacăt. M-am întrebat la ce folosesc.

Liniştea era absolută.

Simțeam că mă umflă plânsul.

Mi-am amintit cuvintele lui Ben:

— Tristețea este pentru laşi, piticule.

M-am gândit: „Sau pentru criminali“.

M-am aşezat pe patul acela tare şi odios şi am început să citesc regulamentul.

TELEFONUL MOBIL

Scopul acestui document este de a-ți furniza în scris informații despre instituția în care te afli, despre drepturile şi îndatoririle pe care le ai ca intern, despre organizarea generală a Centrului, normele de funcționare, regimul disciplinar şi alte probleme referitoare la internarea ta. Pe durata şederii tale ca intern ai obligația de a îndeplini următoarele îndatoriri:

1) să rămâi în Centru până când judecătorul pentru minori va dispune

eliberarea ta definitivă;

2) să frecventezi învățământul primar, gimnazial sau liceal, după caz;

3) să respecți şi să îți îndeplineşti îndatoririle şi toate instrucțiunile pe care ți le dau profesioniştii din Centru;

4) să fii respectuos şi politicos cu toți, profesioniști şi colegi interni;

5) să îndeplineşti normele de igienă personală şi vestimentară indicate;

6) să efectuezi activitățile de curățenie, ordine şi igienizare a camerei şi a dependințelor comune.

Neîndeplinirea îndatoririlor duce la următoarele consecințe:

1) conduita îți va putea fi corijată atât în public, cât şi în particular;

2) vei putea fi sancționat disciplinar în conformitate cu procedura stabilită;

3) în cazul în care comportamentul tău este deosebit de grav, directorul centrului va comunica faptele respective procurorului pentru minori sau judecătorului de resort, care vor putea deschide, pe baza acestora, un dosar penal.

Centrul dispune de numeroşi profesioniști care au atribuții concrete ce vizează îngrijirea ta sub diverse aspecte: psiholog, psihiatru, asistent social, medic, asistent medical, consilieri educaționali, profesori, instructori de formare profesională, administratori, personal de serviciu şi de întreținere.

Centrul dispune şi de un sistem de supraveghere ce are ca finalitate garantarea siguranței tuturor persoanelor şi spațiilor.

Pe durata şederii tale în Centru vei avea repartizat un consilier educațional care-ți va fi tutore. Tutorele tău va realiza o monitorizare a evoluției tale în Centru. Te vei întâlni frecvent cu el. De fiecare dată când vei avea întrebări, nelămuriri sau dificultăți, trebuie să i te adresezi lui.

Profesioniştii Centrului vor concepe un program de activități cu caracter de formare, vocațional sau care vizează obiceiuri, în funcție de caracteristicile tale personale. Participarea la aceste activități este obligatorie. De randamentul tău la activitățile respective depind decizii importante ce te-ar putea afecta.

Există o serie de obiecte şi substanțe pe care nu ai voie să le deții în incintă, din motive legale, de securitate sau de ordine. Acestea sunt: sticluțe de parfum, fotografii de tip paşaport, foarfeci, brichete, chibrituri, obiecte ascuțite sau periculoase, genți sport cu buzunare…

Deținerea de obiecte interzise constituie o infracțiune disciplinară gravă. De asemenea, constituie infracțiuni disciplinare grave insultarea sau purtarea

lipsită de respect față de orice persoană din Centru, nerespectarea directivelor sau instrucțiunilor primite ori refuzul pasiv de a le îndeplini, precum şi producerea de daune asupra materialelor sau spațiilor.

Ai dreptul să primeşti vizite, în incintă, din partea părinților, reprezentanților legali, prietenilor sau a altor persoane în zilele destinate vizitelor săptămânale.

Vizitele trebuie să se desfăşoare conform normelor în vigoare. În cazul în care aceste norme nu se respectă, dreptul la vizite va fi suspendat.

Actele de indisciplină nu sunt permise. Sancțiunile disciplinare pot fi variate, de la mustrare la izolare pentru o perioadă cuprinsă între trei şi şapte zile. Legea prevede posibilitatea utilizării anumitor mijloace de imobilizare în caz de necesitate.

Luni, miercuri şi vineri de la 4 la 5

Îmi pare rău că-mi iese o scrisoare atât de lungă (presupunând în continuare că asta este o scrisoare). Mi-ar plăcea să-ți spun despre orar. De ce-ți scriam mereu e-mailuri de la 4 la 5. De ce erau mereu atât de scurte. De ce o dată ți-am trimis unul mai lung, dar pe care a trebuit să-l las neterminat (şi totuşi trebuie să fiu recunoscător că am putut să apăs în ultima clipă pe „Trimite“). De ce apoi am dispărut câteva zile. Şi de ce am revenit şi am dispărut din nou.

Ți-am spus deja că fac cursuri. Aici toată lumea participă la seminarii (este obligatoriu); totuşi, foarte puțini profită de ele cu adevărat. Dintre toți internii din Centru, eu sunt singurul care frecventează ultimii ani de liceu. Ce şocant, nu? Profesorii sunt mulțumiți de mine. O perioadă îndelungată am fost un intern şi un elev model, astfel că unii profesori mi-au dat voie să fac lucruri care aici sunt de regulă interzise. De exemplu, să mă conectez la internet. Sunt responsabil. Sunt sârguincios. Accesul la anumite pagini de internet putea să-mi aducă beneficii mie şi cursurilor pe care le fac, aşa încât mi-au permis să intru pe pagina bibliotecilor publice. Acolo puteam consulta cataloage online şi împrumuta cărți. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să împrumut *De veghe în lanul de secară* şi să o recitesc. Ştiam unele fragmente pe dinafară, dar îmi era totuna. Mie povestea lui Holden mi se părea diferită cu fiecare lectură nouă. De data asta, de exemplu, mi-am dat seama de unele detalii la care nu fusesem atent înainte şi care mi-au plăcut mult. În special îngrijorarea bietului băiat pentru rațele de pe lacul din Central Park. Unde se duc rațele iarna, când lacul îngheață? Se întreabă întruna, suferă pentru bietele lighioane

şi încearcă să afle pe orice căi, dar nimeni nu ştie să-i spună. Nimeni nu ştie unde se ascund rațele de pe lac iarna, când vremea se înrăutățeşte. N-am fost niciodată la New York şi nici nu cred că voi ajunge vreodată, dar dacă aş trece prin Central Park iarna, şi eu mi-aş face griji pentru rațe. Trebuie să fie pe undeva, nu crezi?

L-am întrebat pe profesor dacă pot să-mi împărtăşesc opinia despre cărţile pe care le citesc pe blogul cititorilor bibliotecii. Mi-a dat voie. Ca să mă înregistrez pe forum aveam nevoie de o adresă de e-mail. Am creat-o – tot cu acordul profului – folosind numele protagonistului pe care-l admir. Când sistemul mi-a cerut numele şi vârsta, m-am gândit la altă persoană. Internetul ne dă voie să fim altcineva, iar asta este super câteodată. De aceea am scris numele protagonistului şi vârsta mea de atunci, 17. Am crezut că nu e important, la urma urmei nimeni n-avea să-mi vizualizeze datele. Nu ştiam numele altui liceu, aşa încât am scris Ricard Salvat. Cu asta am fost sincer; sau pe jumătate, pentru că nu mai mergeam la liceu.

Uneori mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi scris comentariul acela. Dacă nu l-aş fi citit pe Salinger. Dacă n-aş fi cunoscut-o pe bibliotecara simpatică. Dacă nu…

Nu te sperie gândul la cât de diferită ar fi fost viața ta dacă te-ai fi abătut măcar cu un milimetru din drum? Pe mine da.

Aveam adresă de e-mail, dar nu mă lăsau să mă conectez. Mi-au spus că poate mai târziu, dacă aveam să continui să mă port bine. Dar deodată pe pagina bibliotecii am citit un anunț: primisem un mesaj privat pe e-mail. Nu primisem niciodată un e-mail, muream de nerăbdare să ştiu cine-mi scrie. Pentru prima dată am încălcat puţin regulamentul ca să pot să-l citesc. În acest loc, nerespectarea parțială a regulamentului poate să devină o adevărată problemă. Poate fi considerată infracţiune gravă. Iar o infracţiune gravă implică pedeapsa cu două zile de izolare. M-am gândit că risc o singură dată şi nu voi fi prins. Atunci am dat peste mesajul tău.

Voiam să-ți răspund. Mi-a plăcut de tine de când ți-am citit mesajul. Nu puteam să-mi verific e-mailul decât pe ascuns, când aveam cursul de gramatică. Adică luni, miercuri şi vineri. Proful de gramatică avea încredere în mine, uneori se uita în altă parte sau deschidea o carte şi se apuca de citit. Eu profitam atunci ca să măresc fereastra căsuței de e-mail şi să-ți răspund repede, fără să fac zgomot cu tastatura. Era foarte dificil. Şi foarte riscant.

Profesorului i-a luat ceva timp până şi-a dat seama. Atunci m-a mutat din

locul acela şi mi-a interzis să folosesc calculatorul. Nu m-a pârât directorului. A spus că, deocamdată, îmi acordă un vot de încredere. În scurt timp l-am irosit. A doua oară când m-a prins, nu s-a mai arătat la fel de binevoitor. Tutorele meu m-a anunţat că din acel moment îmi era absolut interzis să mă apropii de calculator. Sub nicio formă.

Am fost distrus.

Trebuia să-ţi scriu. Pedeapsa îmi era absolut indiferentă. În ultimul e-mail îmi spuseseşi că-ţi place de mine. Am crezut c-o iau razna.

Deodată mi-a venit o idee genială. M-am aruncat pe jos şi am început să mă zvârcolesc ca şi cum aveam convulsii. I-am făcut să creadă că am o criză (nu ştiu ce fel de criză, ca să fiu sincer). M-au dus imediat la infirmerie. Bingo! Exact asta şi voiam.

Doctorul m-a examinat şi n-a găsit nimic. Eu îi spuneam că mă doare tare aici (şi arătam burta, apendicele, stomacul…) şi el a hotărât să mă ţină o vreme sub observaţie. Am închis ochii şi m-am prefăcut că dorm. Doctorul era acolo, la calculator. Un calculator conectat la internet, fireşte. Aveam nevoie de o ocazie, cât de mică. După o vreme, s-a relaxat şi medicul. Liniştea era absolută. Nu se auzeau decât tastele (clic, clic, clic) şi respiraţia mea ritmată, de om care doarme profund. Atunci cineva i-a cerut ceva doctorului şi el a trebuit să iasă un moment.

Eu stăteam acolo, atent la orice. De îndată ce s-a închis uşa, am fugit la calculator, am deschis browserul, am intrat pe mail, mesajul tău. Am apăsat „Răspunde“. Şi am scris un e-mail cât de rapid am putut:

Xenia, nu-ţi scriu acest mesaj ca să te implor ceva anume…

M-a prins. Doctorul a intrat pe neaşteptate în birou şi m-a găsit la masă. Din fericire, am avut reflexul să trimit mesajul, care nu era terminat (încă).

Doctorul mi-a spus:

— Mergem acum la director.

Să încalci ordinele este o infracţiune foarte gravă. Să pui la cale fapte interzise, de asemenea. În locul ăsta e mai bine să nu pui la cale nimic. Mi-au dat cinci zile la izolare. M-au dus în celulele de jos, acelea cu paturile fără aşternuturi şi pereţii albi pe care le ştiam din prima zi.

— Dacă încerci să-mi faci probleme, te leg de pat, ai înţeles? mi-a spus gardianul.

Singura mea preocupare era să mă gândesc cum să fac ca să vorbesc din nou

cu tine.

Era miercuri. Am stat în văgăuna aia până luni la prânz.

— Sper că ți-a trecut cheful să ne sfidezi, mi-a spus directorul, când am ieşit.

Dar miercurea care a urmat am reuşit din nou. Profesorul de gramatică era idiot. A ieşit o secundă să vorbească cu cineva. Era ca şi cum ar fi lăsat un câine înfometat lângă o bucată de carne. Am avut timp cât să intru pe e-mail şi să-ți scriu două rânduri.

De data asta a fost mai rău. Mi-au dat şapte zile. Şi pentru că am întrebat cu voce tare ce era rău să-i trimit un mesaj unei prietene, am petrecut o zi întreagă legat de pat. Ai cuvântul meu că nu-i cel mai plăcut lucru care mi s-a întâmplat la viața mea.

Regulamentul doar precizează: *Actele de indisciplină nu sunt permise. Legea prevede… bla bla bla.*

Cel puțin am învățat la ce foloseau curelele.

Totul este cultură, ca să vezi.

DE VEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ

Mi-au repartizat camera 4 şi unul dintre paturile de sus din modulul Garbí.

Camerele sunt de patru persoane. Fiecare dintre noi are un panou de plută pe perete, pe care putem să postăm tot ce dorim, dar sunt interzise fetele dezbrăcate şi lucrurile care-i pot jigni pe alții. Avem şi un corp de mobilier în care să ne punem hainele şi o masă micuță. Există un scaun, dar îl împărțim. E interzis să avem mai mult de patru perechi de pantaloni, patru tricouri şi patru perechi de chiloți. Niciun fel de obiecte de valoare sau bani. Avem un duş pentru patru persoane; tot la duş se află şi chiuveta şi toaleta. De fiecare dată când faci duş, trei indivizi te privesc. Închisoarea nu este pentru solitari şi cu atât mai puțin pentru timizi. Trebuie să fii conştient că toată lumea te va vedea în pielea goală.

Colegii de cameră nu sunt deloc ieşiți din comun. Aici toată lumea adoptă o mină resemnată şi-şi vede de treabă. Trebuie să ne tolerăm, să ne purtăm bine, să nu ne abatem nici măcar cu un centimetru de la ceea ce se aşteaptă de la noi.

E mai greu la început, dar ajungi să te obişnuieşti. N-am avut timp nici să

găsesc rafturile de haine care-mi reveneau, că eram deja aşteptat. De o femeie tânără şi destul de frumoasă. Mirosea bine şi zâmbea.

— Bună, Éric, sunt Laura, tutorele tău, s-a prezentat. Începând de astăzi voi fi responsabilă cu evaluarea progreselor tale. Te voi supraveghea şi-ți voi fi aproape, te asigur. Voi fi un fel de soră a ta mai mare, ai înțeles? Pentru orice ai avea nevoie sau vei dori să-mi spui, sunt aici.

Prezentarea aceea nu mi s-a părut amuzantă deloc. În continuare, m-a însoțit până într-o sală. Trebuia să dau un test de nivel ca să afle cum mă descurc la învățătură, mi-a explicat. Primul test consta în citirea unei povestiri despre Robin Hood prin pădurea Sherwood. Se intitula *În afara legii*, iar mie mi s-a părut un titlu foarte puțin adecvat pentru un loc ca ăsta. Apoi a trebuit să răspund la câteva întrebări, cum ar fi: „Unde crezi că se află pădurea Sherwood?“ sau „De ce crezi că plângea Robin Hood când fugea prin pădure?“. Era floare la ureche. Robin plângea de furie pentru că, din cauza unui grup de paznici mincinoşi, acum devenise un fugar căutat de oamenii legii. Am scris fără nicio greşeală de ortografie. Nici nu ştiu cum am reuşit să fac aşa de bine, la cât de obosit eram. Apoi au urmat alte probe, o mulțime de întrebări de tip test. Una spunea: „Selectează dintre următoarele care sunt principalele tale probleme. 1) Căsnicia 2) Oboseala 3) Sănătatea 4) Drogurile 5) Singurătatea 6) Problemele psihice 7) Locul de muncă 8) Studiile 9) Alcoolul 10) Comportamentul antisocial 11) Altele“. După ce m-am gândit îndelung am selectat 2 şi 5. „Precizează care sunt hobby-urile tale“, suna altă întrebare. Am scris: „Să citesc, să mă plimb, să mă gândesc“. Apoi am început să-mi bat capul întrebându-mă dacă gânditul se putea considera hobby sau nu, dar deja bifasem.

Partea cea mai neplăcută au fost probele psihologice. Toate acele fraze stupide, la care trebuia să marchezi cu A (adevărat) sau F (fals).

„În ultima vreme am început să am dorința de a distruge lucrurile.“ F.

„Adesea îi las pe ceilalți să ia decizii importante în locul meu.“ A.

„Mă simt dezorientat, fără țintă şi nu ştiu încotro s-o apuc.“ A.

„Pedepsele nu m-au împiedicat niciodată să fac tot ceea ce-mi doresc.“ A.

„Sunt singur aproape tot timpul şi-mi place.“ A.

„Adesea alte persoane mă învinovățesc pentru lucruri pe care nu le-am făcut“…

La unele a trebuit să mă gândesc mult.

Trebuia să mai existe o întrebare: „Când răspund la teste absurde, mint în

cunoştinţă de cauză“. Adevărat? Fals? Cine ştie ce este înlăuntrul nostru? Nici măcar tu nu poţi şti sigur.

Erau 175 de fraze. Mi-era greu să mă hotărăsc. Încă mă mai gândeam că nu vreau să fac o gafă, când de fapt totul îmi era deja indiferent. Ajunsesem în ultima fază, cea mai înfricoşătoare: „executarea hotărârii penale“.

CONSERVE

Vărului meu i-a luat mai mult de o lună să mă viziteze: 34 de zile. L-am întrebat de ce n-a venit mai devreme şi mi-a spus că e foarte prins şi n-are timp de nimic. Mi-a mai spus că s-ar putea să mai treacă o bună bucată de vreme în care nu va veni, dar că va fi prezent în ziua procesului. Încă nu se ştia nimic despre data procesului, dar Alberto spunea că trebuie să aibă loc curând.

După cât se pare, mărturisirea mea a scutit poliţia de multă muncă. Ben mi-a promis că-mi va fi mereu alături şi că va veni să mă ia când voi fi eliberat, ca să mă strângă în braţe şi să mă ducă acasă.

— Mi-am cumpărat un apartament în Barcelona, piticule. În cartierul Gracia[4]. Vom merge acolo. O să-ţi placă, ai să vezi.

4. Unul dintre cele mai înfloritoare cartiere ale Barcelonei, cu o viaţă socială şi artistică intensă. (n. tr.)

Totuşi, pentru mine apartamentul din Barcelona era încă foarte departe. Cinci ani de eternitate.

— Ai putea să-mi aduci haine, Ben? l-am întrebat.

— Aici nu primeşti haine?

— Ba da, dar nu-mi plac.

— Păi mie mi se pare că arăţi foarte bine.

— Ben…

— Bine, o să încerc.

— Ţi-au dat înapoi maşina?

— Da’ de unde. Mi-au spus că nu mi-o restituie.

— Rahat!

— Da.

— Ştii că ei vor să le cer iertare părinţilor Martei? Spun că ar fi benefic şi

pentru mine, şi pentru ei.

— Cine a debitat prostia asta?

— Consilierii educaţionali.

— Sunt duşi cu pluta.

— Da.

— O să faci asta?

— Nu. Nici nu vor să mă vadă la faţă.

— Să nu faci o gafă dacă ajungi acolo!

— Nu.

Tăcere, un gest de amabilitate.

— Ştiu, Ric. Ştiu că n-o să faci o gafă. Sunt foarte mândru de tine, serios. Te-ai purtat bine. Când o să ieşi de aici o să fim parteneri. O să ne umplem de bani.

Cuvintele alea m-au făcut să mă simt bine.

Vărul meu era mândru de mine. Pentru mine era important.

M-a întrebat cu zâmbetul tipic celui care realizează un sondaj:

— Spune-mi, piticule, care este lucrul cel mai bun şi cel mai rău în locul ăsta?

Nici n-a trebuit să mă gândesc.

— Cel mai rău este orarul. Avem ocupată toată ziua, cât e de lungă. Şi totul este obligatoriu! Inclusiv sportul!

— Asta e bine, puştiule. Aşa capeţi condiţie fizică, pentru că în ritmul ăsta ai ajunge cât Kevin. Dar, pe lângă asta, aici faci şi cursuri, nu-i aşa? Asta îţi doreai.

— Da.

— Şi lucrul cel mai bun? din nou zâmbetul de intervievator.

— Cel mai bun lucru este mâncarea – nici la asta n-a trebuit să mă gândesc. Mâncăm de patru ori pe zi. Avem de toate şi putem să mai cerem o porţie. Iar ca gustare ne dau un sendviş atât de mare, am arătat cu mâna: cât două palme şi ceva.

Vizita n-a durat nici jumătate de oră. Maximumul permis conform regulamentului din Centru este de o oră şi jumătate. Dar Ben era agitat. M-am gândit că închisoarea îl neliniştea.

Nu l-am mai văzut până în ziua procesului.

Nici haine nu mi-a adus.

PIERDERE DE VREME

Ți-am povestit deja despre Alberto, avocatul meu. Un tip cumsecade. Îşi lua treaba foarte în serios. Mai târziu am aflat că avocaţii din oficiu au un salariu de mizerie. Chiar şi aşa, mi-a pregătit apărarea de parcă viaţa lui ar fi depins de asta. Din nefericire, eu n-am colaborat prea mult. Alberto s-a supărat rău pe mine. Nu l-am mai văzut din ziua procesului. Câteodată mă gândesc la el. La lucrurile pe care mi-ar fi plăcut să i le povestesc. La ceea ce nu i-am povestit.

Prima dată când a venit să mă vadă în închisoare era foarte supărat.

— Ți-am cerut să nu spui nimic, Éric, îţi aminteşti? Să te prevalezi de dreptul tău de a nu da declaraţie. Când colo, tu te declari vinovat încă de la început. Ai încurcat-o rău, puştiule! Ai dat de dracu' şi de tac-su! Ne va fi foarte greu să reparăm asta.

— Îmi pare rău, am bălmăjit, pentru că într-adevăr îmi părea rău.

Eram într-o sală de aşteptare care semăna cu una de spital. O masă albă, pereți albi, scaune albe. El se uita la hârtii (albe şi ele) şi respira sacadat.

— Ascultă-mă bine. Vom spune că erai emoționat, de acord? Că nu erai conştient de ceea ce ai spus. Mă asculţi?

N-am răspuns. Nu voiam să-i creez şi mai multe neplăceri. Nu voiam să se supere.

— Iar când te vor întreba de ce te-ai declarat vinovat la poliție, vei spune că erai foarte ameţit, că ți-era foarte somn şi că nu-ți aduci aminte.

Am plecat capul şi m-am uitat fix la o pată cât un purice de pe masă. Dădea prost pata aceea neagră pe o masă atât de curată şi de albă.

— În plus – a continuat –, interogatoriul s-a făcut la cinci dimineața, o oră neobişnuită. Vom spune că nu te-ai odihnit. Vom spune că nu-ți aminteşti nimic din ceea ce-ai declarat, că ai uitat complet.

Am dat uşor din cap.

— Bine. Să vorbim despre relaţia ta cu victima, a continuat el.

Tot timpul spunea „victima“. Nu-i spunea pe nume. Asta-mi plăcea, pentru că mă făcea să mă simt mai bine.

— Mi s-a spus că era iubita ta.

Am lăsat capul în jos.

— Cine ți-a spus? am întrebat.

— O colegă de clasă. Aţi fost văzuţi împreună la o petrecere, a zis el şi s-a uitat în hârtiile lui, căutând data exactă. Petrecerea de Halloween de anul trecut.

Probabil că era vorba despre Vero. Vero a fost şi ea la petrecerea de Halloween. Vero nu ştie niciodată pe ce lume e. În seara aia nu şi-a dezlipit ochii de la mine şi Marta. Mie nu-mi plac petrecerile. M-am dus din obligaţie, ca să văd cine mai era acolo, dar m-am plictisit rapid. Bănuiesc că lui Vero îi plăcea puţin de mine, nu ştiu exact. M-am dus acasă devreme, ca să evit problemele. Vero mă tulbura. Înainte, toate fetele mă tulburau.

Marta a venit după mine. Mi-a spus să o aştept, că vrea să mă întrebe ceva. Eu n-aveam chef să vorbesc cu ea, pentru că ştiam deja ce vrea să mă întrebe. Mereu mă întreba de Ben. Marta era moartă după Ben. Voia s-o invit la noi acasă, ca să-l vadă, dar eu refuzam. Ea insista întruna. Era genul ăla de persoană care nu acceptă un refuz.

În seara aceea m-a oprit în mijlocul străzii.

— Pot să vin cu tine?

— Nu, am spus fără să mă uit măcar la ea.

— Haide, te rog, fă-mi favoarea asta. Vin cu tine ca şi cum am fi prieteni.

— Ben nu-i acasă, am spus eu, şi ăsta era adevărul.

— A, nu? Dar unde e?

Am ridicat din umeri.

— Ştii, nu-i place de tine, am spus eu.

— Nu-i nimic, o să-i placă.

— Serios? De unde ştii?

Chiar eram curios. Era clar că Marta nu-l cunoştea pe Ben.

— Ştiu cum să fac un tip să se uite la mine, am trucurile mele, a spus ea. E foarte simplu. Tuturor le place acelaşi lucru.

Urăsc genul ăsta de generalizări.

— Nu suntem toţi la fel, ştii? m-am apărat.

— Pentru mine da. O să vezi, a răspuns foarte încrezătoare.

Fata era dusă cu capul.

— Haide, pleacă! am împins-o şi am grăbit pasul.

Ea m-a mai urmat o vreme, apoi s-a plictisit. Făcea mereu la fel. Alerga după Ben de parcă n-ar mai fi existat alţii pe lume.

Lui Alberto nu i-am spus nimic din toate astea. Întotdeauna ţineam pentru mine ceea ce gândeam. Nu era nevoie să vorbesc. Lui i-am spus doar:

— Eu n-am avut niciodată o iubită.

— Dar erai prieten foarte bun cu Marta. Îți plăcea de ea. Erați în aceeaşi clasă, nu-i aşa?

— Da, dar ea era mai mare.

— Da, ştiu asta. Era repetentă. Scrie aici – căuta prin hârtii –, avea 15 ani. Ți se părea frumoasă?

N-am răspuns. Părea să fie o întrebare-capcană. Am preferat să zgândăresc puțin cu unghia pata neagră de pe masă, încercând să o fac să dispară. Alberto a continuat cu interogatoriul. De data asta a schimbat subiectul.

— Ştii să conduci?

— Da.

— Cine te-a învățat?

— Ben.

— Cu ce maşină?

— Un Volkswagen Scirocco. Înainte avea alta. Un Seat 127 roşu.

— Dacă-ți cer să conduci Volkswagenul acela şi să mă plimbi o tură, îmi arăți cum conduci?

— Sigur.

— Suficient de bine cât să dai peste un om?

Am ridicat din nou din umeri. Continuam să râcâi pata care nu se lua. Poate că nu era o pată. Avocatul meu a oftat.

— Ai păţit ceva? Eşti obosit?

— Da.

— Rabdă! Am nevoie să-mi povesteşti ce s-a întâmplat. În cele mai mici detalii. De exemplu, ce făcea Marta acolo, la ora aceea din noapte? Aveați întâlnire? Poate voia să cumpere droguri? Poate că i le vindeai tu?

— Nu. Eu n-am vândut niciodată droguri.

— Atunci ce făcea acolo? I-ai dat tu întâlnire?

— Posibil. Nu-mi aduc aminte.

— Ce vrei să spui cu „Posibil“? I-ai dat întâlnire, sau nu?

M-am blocat. Mi-a fost cam greu să găsesc ceva de spus. Nu voiam să fac o gafă.

— Da, m-am contrazis, dar partea asta nu o pregătisem.

— Acum spui că da? Ți-ai amintit dintr-odată?

— Da.

— Cum ai fixat întâlnirea cu ea?

— Prin telefon.

Mi-am adus aminte de mobil. Mobilul Martei. Un Nokia vechi şi oribil, cu o carcasă cu Teletubbies. Trebuie să fii dus rău ca să ai telefon cu Teletubbies.

— Ei bine, poliția n-a găsit niciun mobil. Cum îți explici acest amănunt? L-ai luat tu?

— Nu.

— Ştii unde este?

— Nu.

Alberto a pufnit nemulțumit. Ajunsesem din nou într-un punct mort.

— Bine, a continuat. Acum spune-mi ce vreau să ştiu, băiete. Spune-mi cum ai pus la cale uciderea Martei Villanueva. Eşti în stare să-mi explici şi să mă faci să te cred?

Am încercat. Pas cu pas, aşa cum îmi ceruse. I-am spus exact ceea ce voia să audă. Poate că aşa mă lăsa în pace. I-am spus că Marta a murit călcată de maşină pe terenul cu avioane. A trecut peste ea Scirocco-ul lui Ben. Prima izbitură a fost foarte puternică şi a pus-o la pământ. S-a târât pe jos. Probabil că voia să se ridice, dar n-a reuşit. Atunci Scirocco-ul a trecut peste ea. De două ori. Probabil că a făcut-o terci. În continuare maşina s-a cărat şi a lăsat-o acolo. Am plecat, vreau să spun.

În timp ce povesteam toate astea mi-a venit să vomit. Şi m-a cuprins o oboseală foarte puternică. O oboseală care-mi ieşea din suflet. Alberto se făcuse palid.

— Şi apoi ți-ai amintit că lăsaseşi trupul abandonat şi te-ai întors pe teren ca să o îngropi, a adăugat Alberto.

— Da, am răspuns.

— Şi când ai văzut că nu murise de tot, i-ai dat lovitura de grație cu lopata, a conchis.

Tăcere, tăcere şi iar tăcere. Îmi place tăcerea. Tăcerea nu face rău. Cuvintele, da.

— Oribil mod de a muri! a spus el.

— Da.

Nu era chip să şterg pata neagră de pe masă. M-am dat bătut. Poate că era un defect al mobilierului. Poate că aşa ieşise din fabrică şi nu se putea face nimic.

Alberto s-a rezemat de spătarul scaunului. Se uita la mine ca de departe, de parcă ar fi aşteptat ceva.

— Ştii că nu te cred, puştiule? În toate astea sunt multe detalii care nu se

potrivesc… Nu ştiu de-a ce te joci, Éric, îţi jur că nu înţeleg.

A scos nişte fotografii şi mi le-a pus în faţă. Din nou terenul cu avioane, zidul, groapa. În ultimele două era Marta. Bine, ce mai rămăsese din Marta. Acum chiar că-mi venea să vomit.

— Zici că te-ai întors cu o lopată ca să îngropi cadavrul.

— Da, am spus.

— Tu singur?

— Da.

— Ştii cât de mare este groapa pe care ai făcut-o? a întrebat el începând să se înroşească la faţă.

Era iritat, dar încerca să se stăpânească. Am ridicat din umeri.

— Un metru şi 40 de centimetri lungime, vreo 64 de centimetri lăţime şi aproximativ 80 de centimetri adâncime, a spus ridicând tonul. Ştii cât pământ trebuie să dai la o parte ca să faci o asemenea groapă? Eşti în stare să calculezi?

Am dat din cap că nu. Nu ştiam să calculez şi nici n-aveam chef să aflu.

— Ei bine, am făcut-o eu pentru tine. Sunt 1 440 de kilograme de pământ. Aproape o tonă şi jumătate. Chiar vrei să mă faci să cred că ai scos tu singur o tonă şi jumătate de pământ în doar cinci sau şase ore? 230 de kilograme pe oră, aproape 4 kilograme pe minut? Uite, a continuat el scoţând o foaie de hârtie plină de numere. Ca să dai la o parte 1 kilogram de pământ ai nevoie de cel puţin trei lopeţi. Asta înseamnă că a trebuit să scoţi 12 lopeţi pe minut, una la cinci secunde. Şi asta timp de şase ore, fără oprire. Asta vrei tu să cred?

Ţipa. Acum chiar că ţipa. Mă speria un pic. Am ridicat din umeri.

— Hai, băiete, dă-o-ncolo! Asta n-o crezi nici tu! Alberto a aruncat pixul pe masă. Te-ai uitat la tine? Parcă eşti rahitic. Tu nu eşti în stare nici să ţii lopata!

Am încercat să-mi amintesc cât de grea era lopata şi mi-am dat seama că Alberto era un tip inteligent. Unul dintre cei mai inteligenţi tipi pe care-i cunoscusem vreodată.

— Uite, s-a apropiat el de mine, nu ştiu de ce-o faci, dar ştiu că minţi. Şi că vrei să-l minţi şi pe judecător. Şi, serios îţi spun, nu înţeleg. Nu ştiu de ce vrei să-ţi faci asta. Ai chef să petreci cinci ani în închisoare? Asta e? La dracu', reacţionează, Éric! Parcă ai fi cretin!

S-a enervat atât de rău, încât a trebuit să iasă. M-a lăsat un moment singur, uitându-mă la fotografiile cu Marta complet desfigurată. A fost oribil. Nici nu voiam să mă uit la ele, dar n-aveam încotro şi mă simţeam îngrozitor. Alberto

s-a dus la baie şi cred că şi-a dat cu apă rece pe faţă. Când s-a întors era mult mai senin. Mi-a spus pe un ton normal:

— Éric, poate că ţi-e frică de ceva? Te ameninţă cineva?

M-am gândit că trebuia să-i scot tâmpenia aceea din cap:

— Bineînţeles că nu, am răspuns.

— Este cineva care-ţi dictează ce trebuie să spui şi ce nu? Îl acoperi pe adevăratul criminal?

— Nu, nu, nu, NUUU! m-am auzit ţipând pe neaşteptate.

Acum eu eram cel care-şi pierdea cumpătul. Doar pentru o clipă, căci mi-a trecut rapid.

Mă durea capul. Voiam să se termine totul şi să plec de-acolo, să uit de tâmpenia aia de discuţie.

Alberto a băgat fotografiile la loc în mapă. În cele din urmă, trupul distrus al Martei a dispărut. Am simţit o uşurare enormă.

— Am vorbit cu Rubén vărul tău.

Am ridicat capul, atent. Alberto a sesizat asta.

— Va depune mărturie la proces. Cred că n-o să-mi placă ce va spune. Tu ştii ceva?

— Habar n-am.

De data asta am spus adevărul.

— Şi îl cheamă Ben.

— Ce fel de relaţie ai cu Rubén?

— Una normală. Suntem veri.

— Lucrezi pentru el?

— Nu.

— Nu?

De data asta a început să răcnească.

— Vărul tău este al doilea cel mai important traficant de droguri din El Prat. Nu ştiai că e un supermarket de droguri? Doar clanul Medina îl întrece.

— Nu ştiam, am minţit eu (dar doar pe jumătate).

— V-aţi văzut în noaptea aceea? În noaptea faptelor.

— Nu.

— Ben era acasă?

— Nu.

— Atunci când v-aţi revăzut?

— Nu-mi amintesc.

Alberto a lovit cu pumnul în masă.

— Ajunge! Termină cu bătaia asta de joc. Vrei să colaborezi, sau nu? Nu eu sunt cel care urmează să fie condamnat pentru crimă.

Am lăsat capul în jos, în căutarea prietenei mele, pata. Am găsit-o şi m-am concentrat asupra ei.

Alberto s-a ridicat, şi-a strâns hârtiile, şi-a pus sacoul pe el, şi-a şters cu palma sudoarea de pe frunte. Când era gata să iasă, s-a întors ca să mă privească şi mi-a spus:

— Ştii ce, n-ai decât să spui ce vrei. Spune-i judecătorului poveşti SF, dacă ai chef. Eu am de gând să păstrez linia de apărare pe care am pregătit-o şi să afirm că nu-i posibil s-o fi îngropat tu singur pe biata fată. Şi că, dacă n-ai putut s-o îngropi tu singur, este aproape sigur că nici n-ai fost singur când ai ucis-o. Şi foarte probabil că nici măcar n-ai omorât-o tu. Asta este ceea ce am de gând să susţin şi o să vedem cum îmi iese. Iar dacă nu-ţi place, nu-mi pasă. La revedere, puştiule.

A deschis uşa şi a ieşit. Afară, gardianul s-a uitat la mine curios. Cum eu nu schiţam niciun gest, a închis uşa din nou.

Băiat bun, Alberto. Unul dintre cei mai buni pe care i-am cunoscut. Credea în justiţie şi în oamenii buni. Ar trebui să existe mai mulţi avocaţi ca el. Ar fi pus la punct o apărare magnifică dacă nu i-aş fi stricat-o eu.

Mi-a părut sincer rău că nu puteam să fiu genul de om pe care îl vedea el în mine.

FUSTA MINI

Poate că ar fi trebuit să-ţi spun înainte, cu mult înainte. Dacă până acum nu te-ai oprit din citit, ai dreptul să ştii cine era Marta Villanueva. Dacă o să cauţi pe net, o să găseşti o mulţime de informaţii, fotografii, ştiri, chiar şi profilul ei de Facebook. Lumea a lăsat tot felul de mesaje de condoleanţe, dar dacă o să cauţi atent, o să găseşti ultima ei postare. E din noaptea în care a murit, de la opt seara. Există un text şi o fotografie. Toate astea le ştiu de la proces, unde s-au spus multe lucruri. Înainte să mă aresteze, nu-mi trecuse niciodată prin cap să mă uit pe profilul Martei, cu toate că-mi era colegă de clasă şi o aveam în lista de prieteni. Genul de prietenă care-şi aminteşte de tine doar când are nevoie de ceva: să-i dai nişte notiţe sau să fii

intermediar între ea şi tipul după care i s-au aprins călcâiele.

În afara şcolii n-aveam niciun fel de relaţie. E greu să ai de-a face cu fete de 15 ani când tu ai doar 14. Au o mulţime de obiceiuri ciudate. Marta mă scotea din minţi, era prea ţicnită. Se ţinea după Ben şi nu-şi dădea seama că era penibilă. Se machia ca un clovn şi-şi punea fustele cele mai scurte pe care le-am văzut vreodată. Nu-i stăteau bine deloc, pentru că avea picioarele prea subţiri. Ben n-o băga niciodată în seamă, dar ea insista. Era insuportabilă. Totul s-a înrăutăţit când a făcut rost de numărul lui de telefon. Îl suna întruna. Ben chiar s-a supărat pe mine.

— I-ai dat tu numărul meu cretinei ăleia? m-a întrebat.

— Euuu? am făcut. Ce tot spui? Eu nu fac decât să încerc să te scap de ea.

Îl suna (cu număr ascuns) şi nu spunea nimic, dar Ben ştia că ea era. Uneori se auzea muzică la maximum. *Qué bonito es el amor, qué bonito es divertirse, qué bonita es una flor, qué bonito el arco iris…* şi altele de genul ăsta. Ben îşi ieşea din minţi.

Apoi a început să-l urmărească pe stradă. Într-o zi el a luat-o de umeri, a scuturat-o şi i-a spus foarte clar:

— Lasă-mă în pace, ai înţeles? Cară-te! Nu-mi place de tine. Nu mă scoate din sărite.

Ea a plecat plângând. Părea că s-a terminat, dar nu. A început să-i trimită poezioare. Poezii îngrozitoare, care puteau să fie cântece ale grupului Estopa (îi plăceau la nebunie!) şi pe care le posta pe profilul de Facebook, tăguindu-i pe toţi cunoscuţii ei (şi mulţi erau şi ai lui Ben, fireşte). Chestii de genul:

Iubirea mea s-a-nfuriat
Şi inima-mi în loc a stat.
Sau:
Mă urăşti, nu ştiu de ce,
Eu te voi iubi mereu.

Era penibil. Câţiva prieteni din cartier au început să-l întrebe pe Ben de ce n-o bagă-n seamă pe biata fată. Iar el se enerva şi mai tare.

Dar picătura care a umplut paharul a fost în ziua în care a înnebunit de tot şi s-a fotografiat goală (nu s-a văzut mare lucru). Apoi a postat poza pe toate reţelele de socializare, însoţită de următoarea frază:

Tot ce vede-ţi este pentru Ben González şincurând al lui v-a fii.

O oră mai târziu era moartă.

DE VEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ

Judecătorul a vrut să-l însoțesc până la „locul faptei“. M-au luat doi polițiști, mi-au pus cătușele și m-au scos din centru cu o mașină din acelea cu geamuri blindate între locurile din spate și cele din față. De aici până în cartierul meu se face o plimbare destul de lungă cu mașina. Am putut să mă gândesc, să-mi împrospătez memoria. Am recapitulat totul în detaliu. Nu voiam să fac vreun pas greșit. Polițaii devin tare nesuferiți dacă le dai informații care nu se potrivesc. Nu sunt niciodată pe deplin mulțumiți, chiar dacă le spui că ești un criminal și te declari vinovat. Trebuia să fiu foarte sigur de ceea ce aveam să le spun.

Am ajuns în cartierul Las Palmeras dimineața târziu. Am parcat mașina în apropierea terenului cu avioane. De acolo se vedea casa lui Ben, cu toate ferestrele închise. M-am întristat la vederea ei. Am început să rememorez diverse lucruri, cu toate că cei doi mă bombardau cu întrebări (nu am răspuns aproape la niciuna). Amintirile mă fac să mă simt groaznic.

De exemplu, mi-am adus aminte de Seatul 127 la mâna a doua, de culoare roșie. Prima mașină pe care a avut-o Ben, prima pe care am văzut-o pe dinăuntru în toată viața mea. El n-avea încă 17 ani, dar o conducea ca și cum ar fi avut. Șmecheria aia îmi plăcea la nebunie. Nu mai cunoscusem pe nimeni care să aibă mașină. Tata conducea camioane, dar nu erau ale lui.

Chiar în ziua în care și-a cumpărat Seatul 127 roșu, vărul meu m-a așteptat în stradă. Eu locuiam încă împreună cu tata, eram un copilaș. Îmi amintesc foarte clar că începea să se însereze.

— Ai chef să dăm o tură? a propus Ben.

Am urcat în mașină dintr-o săritură, foarte emoționat. Înăuntru erau o mulțime de butoane și manete, dar Ben nu m-a lăsat să ating nimic.

— Stai cuminte, piticule. Dacă strici ceva, îți tai mâna, a spus.

— E-a ta? am întrebat.

— Sigur. Nu vezi?

— Wow! Ți-ai cumpărat-o tu?

— Cam așa ceva. Am câștigat-o la o partidă.

— De cărți?

— De pocher. Și acum taci și ține-te bine!

Înconjuraserăm pistele aeroportului ca să ajungem la terenul cu avioane.

Nici n-am apucat bine să pornim, că Ben a tras brusc de volan şi maşina a derapat grozav, ca-n filme. A tras un chiot:

— Iuhuuuuuu!

Şi eu l-am imitat. Am repetat de câteva ori, până ne-a luat amețeala.

În mod sigur terenul cu avioane are un nume, dar noi nu l-am ştiut niciodată. Îi ziceam aşa pentru că era o esplanadă mare chiar lângă pistele aeroportului. Avioanele care aterizau treceau atât de aproape, că ne era frică să nu cadă pe noi. Făceau un zgomot nebunesc.

Noaptea totul era un spectacol.

Am mai dat câteva ture şi ne-am oprit, cu geamurile coborâte. Ben şi-a aprins o țigară.

Am aşteptat să aterizeze primul avion. Din dreapta se apropia unul, era deja foarte aproape.

— Ia uite, piticule, vezi casele de acolo? Ben a arătat luminile din cartierul Las Palmeras, trei străzi cu case joase care formau un fel de insulă complet izolată. Foarte curând o să locuim acolo, vrei?

— Frate, normal. Locul ăsta e bestial. Şi casa o s-o câştigi la pocher?

Nu mi-a răspuns. Privea spre viitoarea lui locuință cu capul rezemat de tetieră.

— Şi într-o zi o să ne cărăm de-aici, a adăugat. Locul ăsta e o groapă de gunoi.

— Serios? am întrebat. Şi unde o să mergem?

— La Barcelona, a spus-o de parcă ar fi fost logic, de parcă n-ar fi existat alt loc mai bun unde să mergem. În Gracia. Gracia e foarte mişto. Sunt baruri peste tot.

— Da.

Eu nici nu ştiam ce e Gracia, dar întotdeauna îi dădeam dreptate.

— Ştii ceva? Trebuie să înveți să conduci! Vrei să încerci?

— De acord.

— Hai, să facem schimb de locuri!

Am făcut schimb de locuri: el pe scaunul din dreapta, eu la volan. Eu eram încă în creştere şi n-ajungeam bine la pedale. A trebuit să trag scaunul mai în față. Atunci Ben mi-a ținut prima lecție de şofat: unde se află ambreiajul, accelerația, schimbătorul de viteze, pedala de frână şi frâna de mână.

— Cel mai important este să ştii unde ai frâna de mână, piticule. Dacă vezi că eşti gata să te buşeşti, tragi frâna de mână.

— Da.

— Şi acum ascultă-mă bine. Trebuie să calci ambreiajul ca să schimbi viteza. Bagă-n viteza întâi. E aici, sus şi la dreapta. Să nu-ţi doreşti să mergi repede. Dacă ştii să mergi încet, atunci ştii să conduci. Bagi în viteză, accelerezi puţin, cu grijă să nu se înece, semnalizezi, tragi de volan şi, când eşti gata, ridici încet frâna în timp ce apeşi ambreiajul şi acceleraţia în acelaşi timp, dar uşor… Înţelegi?

Prea multe informaţii dintr-odată. Nu se putea să trebuiască să le faci pe toate astea în acelaşi timp. N-aveam să-mi amintesc nici jumătate. Am dat drumul ambreiajului prea repede şi maşina a sărit ca o pisică speriată.

— Îmi pare rău, am exclamat.

— Ia-o de la capăt. Apasă ambreiajul. Pune maşina în mişcare, haide.

— Nu pot, Ben. Trăsesem o sperietură zdravănă. Mai bine o lăsăm pe altă dată.

— Ce tot spui? S-a uitat la mine supărat. Da’ ştiu că cedezi repede! Haide, fricosule, pune chestia asta în mişcare.

L-am ascultat. La a treia încercare am reuşit să fac maşina să parcurgă vreo sută de metri. M-am simţit foarte mândru.

După Seat, a urmat Volkswagenul Scirocco. Un fel de torpilă neagră, tunată, cu două aripi impunătoare, aurii. Părea o navă spaţială. Şi era nou, gata să fie inaugurat. Ben l-a plătit cu bancnote de cinci sute. Ştiu asta pentru că am fost de faţă, eram cu el. Şeful reprezentanţei auto a făcut ochii cât cepele când a văzut bancnotele pe care văru-meu le punea grămadă pe masă, una câte una. Când s-o pună pe ultima, Ben s-a oprit şi-a spus:

— Acum că mă gândesc… Nu-mi faci nicio reducere că plătesc cu banii jos? Nu crezi c-ar trebui?

Buzele omului au schiţat un zâmbet nervos.

— Adevărul e că aş vrea, serios că mi-ar plăcea, dar nu pot, nu eu hotărăsc lucrurile acestea. E un ordin care vine întotdeauna de la sediul central. Preţurile de azi sunt fixe…

Atunci Ben s-a apropiat de vânzător şi i-a spus la ureche:

— Ai observat că în ultima vreme au loc o grămadă de incendii în poligonul ăsta? Ce coincidenţă, nu crezi? Chiar nu mi-ar plăcea să-ţi ia foc magazinul la noapte. Câte lovele ai aici, înăuntru? a continuat Ben, aruncând o privire în jur.

— Multe, s-a bâlbâit omul.

— Eu cred că cinci sute de euro nu înseamnă nimic, în comparaţie cu banii

pe care ai putea să-i pierzi…

— Nu, nu, ai dreptate. Nu înseamnă nimic. Foarte bine. Îți fac reducerea, a spus el asudând şi s-a grăbit să ia grămada de bancnote.

Ben a zâmbit, satisfăcut.

— Ştiam eu că o să ne înțelegem, puştiule, mi-a spus, luând cheile.

Am urcat în maşină. Mirosea a nou. Un miros diferit de oricare altul pe care-l simțisem vreodată. Interiorul era şi mai spectaculos. Avea un sistem de navigație cu ecran, care te anunța când urma să te ciocneşti şi chiar şi o mufă *aux* ca să asculți muzică de pe mobil.

Cred că am țipat de emoție.

Atunci Ben a scos bancnota de 500 de euro din buzunar.

— Ia, piticule, ăştia sunt pentru tine. Ca să sărbătoreşti că avem maşină.

CONSERVE

La proces s-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple. Când Ben s-a înfățişat ca să depună mărturie, avea fața unui om devastat. Procurorul i-a cerut să relateze ce s-a petrecut în noaptea aceea, iar el a făcut-o. În felul lui, fireşte.

A spus că eram topit după Marta încă de la petrecerea de Halloween, dar că nu şi-a imaginat niciodată că aş fi în stare de aşa ceva. A spus că eram ca un frate pentru el şi că era distrus. A spus că el nu era un model pentru nimeni, dar că nu era în stare să omoare nicio muscă. A spus că-i plăcea mult de Marta şi că avea de gând să-i propună să fie împreună.

A fost foarte convingător. Chiar şi mie mi s-a părut.

Noaptea faptelor, a continuat el, a petrecut-o în barul Carmen jucând pocher cu nişte prieteni. Kevin, Marcelo şi alt amic. Cei trei au depus mărturie şi au confirmat versiunea lui. Pe mine m-au lăsat acasă pentru că eram prea mic ca să joc pocher. A ajuns cu mult după zorii zilei, după ora unsprezece. Se simțea foarte obosit şi s-a dus direct la culcare. N-a observat nimic straniu nici la maşină şi nici în altă parte. Eu nu eram acasă, a spus el. S-a gândit că probabil eram la şcoală, de aceea nu s-a mirat. Asta este ceea ce a declarat.

Şi că totul a continuat normal până în sâmbăta acelei săptămâni. N-a sesizat nimic ciudat la comportamentul meu. Până când, pe neaşteptate, un câine pe care stăpânul lui îl plimba pe terenul cu avioane a văzut ceva ieşind din

pământ şi a început să scurme. A apărut trupul Martei. Avea încă rucsacul în spate (criminalii probabil că nu erau nişte experţi) şi s-a aflat imediat cine era, unde învăţa, cine erau prietenii ei. A fost uşor să se urmărească indiciile până când s-a ajuns la noi. Ben a fost foarte tulburat când a aflat vestea. La început nu i-a venit să creadă, a spus. E foarte greu să accepţi că cineva poate să-i facă atâta rău altei persoane, a mai spus. Şi cu atât mai mult cuiva atât de tânăr, care avea toată viaţa înainte, atât de plin de vitalitate şi de optimist cum era Marta. Nu merita să moară, Marta nu merita (şi vocea i s-a frânt când i-a pronunţat numele din nou). Îţi jur că a fost exact aşa.

Când a fost reţinut, a făcut tot ce i-a cerut poliţia, pentru că el nu ar nesocoti niciodată organele de siguranţă ale statului. În niciun moment nu i-a fost frică, pentru că el nu făcuse nimic. Apoi a avut o perioadă în care a fost foarte deprimat, deoarece nu-i venea să creadă ceea ce se întâmpla: faptul că Marta era moartă şi eu eram criminalul. Eram ca un frate pentru el. Niciodată nu şi-ar fi închipuit asta despre mine (şi-a dus mâna la ochi, ca să demonstreze că numai simplul gând îl face să plângă).

Chiar şi mie mi s-a pus un nod în stomac când l-am auzit spunând asta. Ben ar fi fost un actor impresionant.

Avocatul l-a întrebat dacă avea dovezi despre ceea ce afirmase despre partidele de pocher din barul Carmen şi Ben i-a arătat câteva fotografii. A mai fost întrebat ce ştia despre relaţia mea cu Marta. Ben a răspuns că i-a luat mult până şi-a dat seama că eram nebun după Marta şi că eram foarte gelos pe el. Nu-şi ierta faptul că nu-şi dăduse seama mai devreme, a adăugat. Dacă ar fi făcut-o (şi iarăşi i s-a frânt vocea), lucrurile ar fi stat altfel. A fost întrebat dacă credea că sunt o persoană violentă, şi a spus: „Éric a fost întotdeauna foarte tăcut, e greu să ştii cu exactitate ce gândeşte“.

Apoi au vrut să afle dacă, din întâmplare, mă văzuse vreodată cu vreun obiect contondent. O lopată, de exemplu. A spus că în zilele acelea nu mă prea văzuse, că a avut multă treabă.

Atunci a fost întrebat dacă ştia unde se afla mobilul Martei. Blestematul de mobil Nokia cu Teletubbies. A răspuns că nu-l văzuse niciodată şi nu ştia unde se află.

După aceea s-a înfăţişat Vero, prietena Martei, şi a susţinut că eu eram un băiat foarte ciudat, care nu vorbea niciodată despre nimic şi că-şi vedea mereu de ale lui. A mai spus şi că mă văzuse privind-o pe Marta într-un fel ciudat şi că nu zâmbeam niciodată. Că era imposibil să se ştie ce-mi trece prin cap. Că

uneori o înfricoşam, dar că-i şi plăcea de mine. Puţin, a spus ea. Nu mi-e clar ce-a vrut să spună. Că o înfricoşam… E incredibil!

Când m-au întrebat pe mine, am apus că toată lumea avea dreptate. Toate lumea, cu excepţia lui Alberto, desigur. Alberto a avut o prestaţie genială. A chemat un expert care a explicat că este imposibil ca un slăbănog ca mine să dea la o parte singur o tonă şi jumătate de pământ în doar şase ore. A prezentat rapoarte de expertiză bazate pe pasiunea mea pentru lectură, pe notele mele bune, pe viaţa mea plictisitoare şi normală. Dar nu era nimic de făcut. Dovezile erau de necontestat.

A fost lucrul cel mai uşor din lume.

Judecătorul a pronunţat verdictul: sunt un criminal.

Alberto a plecat fără să-şi ia la revedere de la mine.

EXECUTAREA HOTĂRÂRII PENALE

De la tot ce ţi-am povestit acum au trecut mai bine de patru ani. Patru ani, patru luni şi 12 zile. Peste opt luni voi putea să plec. Te-aş minţi dacă ţi-aş spune că mi-e teamă. Sunt mort de frică.

Aici, înăuntru, nu mi-a mers rău. În aceşti peste patru ani m-au pedepsit o singură dată, ştii deja de ce. În restul timpului am fost un deţinut model, deloc problematic, care merită toate favorurile. Până la întâmplarea cu medicul şi cu calculatorul, ajunsesem la nivelul 3. A fi un deţinut de nivel 3 înseamnă că ai dreptul la unele lucruri. Să primeşti telefoane (eu n-am primit niciodată), să primeşti mai multe vizite (nici asta), să mergi la culcare cu trei sferturi de oră mai târziu decât deţinuţii de nivel 1, să lucrezi în atelierul de montare a bicicletelor sau să asculţi muzică la un MP3, în cazul în care ai aşa ceva.

Eu am un MP3 pentru că mi l-a dăruit o amică. O chema Merche şi era superbă. O fată cu adevărat frumoasă, la care nu puteai să nu te uiţi. Toată lumea se uita la ea, chiar şi cei de la pază. Era imposibil să n-o faci, serios. A plecat acum mai bine de trei ani şi nu mai ştiu nimic de ea de atunci. Cu o zi înaintea plecării devenise insuportabilă. Vorbea urât despre toată lumea, chiar şi despre consilierii educaţionali. A trebuit să i se atragă atenţia. Când s-a calmat puţin am întrebat-o ce-i cu ea, dacă nu e bucuroasă că va fi liberă din nou. S-a uitat fix la mine, cu ochii ei verzi superbi şi mi-a spus cu multă

tristețe:

— Uită-te la mine, Ric. Uită-te bine la mine. Tata e în închisoarea Modelo şi mama în cea din La Roca. N-am pe nimeni afară şi niciunde să mă duc. Cam cu ce crezi c-aş putea să mă ocup? Unde crezi c-aş putea să lucrez? N-am studii. N-am nimic. Am doar ăsta: şi-a arătat trupul, din cap până în picioare.

Avea ochii plini de lacrimi. Şi niciun viitor în faţă. Înainte să plece m-a îmbrăţişat şi mi-a dăruit MP3-ul ei.

— De-acum tu o să ai nevoie de el mai mult decât mine, mi-a spus.

Beneficiu. Asta este problema. Suntem excrementele sistemului. Viaţa noastră este însemnată de aceste cuvinte: „Executarea hotărârii penale“. Odată ce ne-am reconciliat cu societatea, a doua zi ea se debarasează de noi cu totul. Se presupune că suntem aici ca să devenim mai buni, ca să înţelegem că ceea ce am făcut este greşit şi că nu trebuie să se repete, ca să ne căim. Totuşi, după ce ne-am îndreptat, nimeni nu ştie ce să facă cu noi. Poarta se deschide şi eşti un om ca toţi ceilalţi. Însă în realitate nu eşti. Poate că nu vei fi niciodată.

Cu toate astea, mulţi reuşesc. Cam jumătate dintre delincvenţii tineri nu mai comit niciodată infracţiuni. Pot să ducă o viaţă normală. Să-şi găsească un loc de muncă, să se căsătorească, să aibă copii, să se îndatoreze, să aibă un salariu de mizerie şi nişte probleme mărunte… ca toată lumea. Cealaltă jumătate nu are atâta noroc.

Unii se întorc. În ziua următoare sau la două zile după ce au plecat de aici. Dau târcoale la poartă, întreabă de director, vor să intre.

— Te rog, omule, doar un minuţel. Joc o partidă de fotbal cu colegii şi plec. Haide, lasă-mă să-i salut. Doar un minut…

Directorul nu-i lasă să treacă de poartă.

— Eşti liber acum, băiete. Du-te şi fă-ţi un rost în viaţă. Aici nu mai ai ce face.

Executarea hotărârii penale. Asta este.

Pare în regulă, dar nu e.

Peste 223 de zile voi fi liber. Există un singur lucru care mă face să aştept momentul acela cu speranţă.

Mă laşi să te invit la o cafea? Nici nu-ţi imaginezi ce n-aş da ca să te privesc în ochi, Xenia. Doar pentru asta va fi meritat să îndur atâta frică.

CONSERVE

În patru ani se pot întâmpla multe. Lucruri la care nu te aştepți şi care schimbă totul.

Am ieşit o singură dată de când sunt aici. A fost ca să merg la o înmormântare. M-a însoțit Carlos, directorul. A fost ziua cea mai tristă din viața mea.

Eram o mână de oameni. Kevin, mătuşa Carmen şi unchiul Anselmo, Marcelo şi doi sau trei clienți obişnuiți ai partidelor de pocher din bar. Tata n-a venit, dar a trimis un buchet de flori. În predica sa, preotul a vorbit despre trâmbițele Ierusalimului şi despre îngerii din rai. A mai spus şi că e o nenorocire când un om în floarea vârstei ne părăseşte. Douăzeci şi patru de ani. Preotul îl numea pe Ben Rubén. „A murit în împrejurări tragice, a dus o viață grea, abătută de la drumul cel drept, de puține ori a fost un model de conduită, dar acum este la Domnul, care-i va ierta toate păcatele, iar pentru el se deschid zidurile Ierusalimului.“

Ben a murit din cauza unei bătăi. În ultima vreme pătrunsese pe un teren prea periculos. Începuse să vândă droguri în zona controlată de clanul Medina, o familie de peste treizeci de membri care-şi apărau teritoriul ca nişte lei. L-au aşteptat la ieşirea de la o partidă, l-au târât până pe terenul cu avioane şi l-au lovit până şi-a pierdut cunoştința. Kevin a văzut cum era luat pe sus, dar a preferat să fugă decât să-l ajute. Polițiştii i-au găsit trupul când începea să se lumineze de ziuă. Avea fața atât de brutal desfigurată încât nici măcar nu l-au recunoscut. Era ghemuit ca un făt în pântecul matern. Criminalii l-au lovit, se pare, cu pietre sau cărămizi ori bare de fier sau toate la un loc. I-au furat şi grămada de bancnote pe care o avea mereu asupra lui. Mobilul nu. Mobilul a fost găsit de poliție. Avea ecranul spart, dar încă funcționa.

De la asta a trecut mai mult de un an. Încă nu i-au arestat pe vinovați.

TELEFONUL MOBIL

a câteva zile de la înmormântare, mătuşa a venit la mine în vizită. Părea foarte senină, ca de obicei. Ceva mai bătrână decât ultima oară.

— Nu mi-au plăcut niciodată prietenii vărului tău, mi-a spus ca introducere.

Îți aduci aminte de grăsanul acela, cum îl chema?

— Kevin

— Aşa. Ştii că a dispărut din cartier? Nu l-a mai văzut nimeni.

„La fel ca rațele de pe lacul din Central Park“, m-am gândit eu, cine ştie din ce motiv. Carmen făcuse un efort ca să vină la mine. Avea ceva să-mi spună. Ceva important pentru ea.

— Ben ți-a lăsat câteva lucruri, a spus.

— Mie?

— Acum două luni i-a cerut lui Marcelo să ți le aducă în cazul în care i se întâmplă ceva. Dar fiului meu nu-i plac locurile de genul ăsta, să nu pui la suflet. Pe lângă asta, este distrus. Rubén şi cu el erau prieteni foarte buni, ştii şi tu.

— Da, am răspuns şi mi-am amintit de toate fotografiile din primul telefon mobil pe care mi l-a dăruit Ben.

— De asta sunt eu aici, a continuat mătuşa. A fost dorința fiului meu vitreg. Dorințele defuncților trebuie îndeplinite. Voi fi mai liniştită după ce fac asta, înțelegi?

Am dat din cap.

— A pus totul într-o cutie de pantofi. N-am voie să ți-o dau, dar mi s-a spus că ți-o vor păstra până vei ieşi de aici.

— Mulțumesc mult, mătuşă, sincer, am spus. Ştii ce este în cutie?

— Da. Cheile de la apartamentul lui din Barcelona. Un set de cărți de pocher. Şi o grămadă de telefoane mobile. Sincer, nu cred că valorează mare lucru. Sunt de toate tipurile, chiar şi unul oribil cu o carcasă cu Teletubbies. Numai el ştia de ce voia să ai toate vechiturile astea. Rubén era foarte ciudățel… Eu nu înțeleg nimic, dar nu mai contează.

— Sigur o să-mi fie de folos în vreun fel, mătuşă, am spus înainte să repet: Mulțumesc, mulțumesc sincer.

Ea a dat din cap în semn că nu-i mare lucru, m-a îmbrățişat şi mi-a şoptit la ureche:

— Ai grijă de tine, dragule.

În noaptea aceea m-am gândit mult la cutia de pantofi şi la mobile. Cred că am intuit motivele lui Ben când a păstrat toate acele lucruri. Vărul meu anticipa totul întotdeauna.

După ce-a murit era la fel. Şi ținea la mine. Într-un fel ciudat, dar acum ştiu că ținea la mine.

FAMILIA

În după-amiaza zilei în care a murit Marta Villanueva, eu am fost la bibliotecă. Era vineri, începutul unui weekend lung urmat de o luni care era zi liberă. Voiam ceva de citit ca să nu mor de plictiseală. Am stat de vorbă o bună bucată de vreme cu bibliotecara. Deveniserăm prieteni, mai mult sau mai puțin. Mă întreba mereu despre cărțile pe care le citisem; îi plăcea să-mi cunoască părerea, să afle dacă le găseam vreun cusur. Îmi recomanda altele noi. Se purta frumos cu mine. Şi avea multă răbdare. Uneori e nevoie de multă răbdare ca să fii prieten cu cineva care vorbeşte atât de puțin ca mine. Îți spun în eventualitatea în care ai vrea să fim prieteni, Xenia. Dacă ai citit scrisoarea asta până aici, probabil că ai fi de acord să-mi fii prietenă. Presupunând că asta s-ar putea considera scrisoare, desigur.

Îți spuneam că în după-amiaza aceea am stat mult de vorbă cu bibliotecara. Oscilam între două cărți, însă, în cele din urmă, m-am decis în favoarea celei mai faimoase: *Micul prinț*, de Antoine de Saint-Exupéry. Mie mi se părea o poveste pentru copii, pentru că o răsfoisem puțin şi începe cu un şarpe care mănâncă un elefant şi care seamănă cu o pălărie. În plus, coperta era în culori vii. Totuşi, bibliotecara mi-a spus că uneori ceea ce pare mai uşor este în realitate cel mai dificil şi mi-a cerut să-i dau o şansă cărții, pentru că avea idei foarte interesante din abundență. Am făcut-o pentru ea. În orice caz, era foarte scurtă. Dacă nu-mi plăcea, puteam să o returnez a doua zi.

Acum îmi dau seama că nici măcar nu ştiu cum o chema pe bibliotecară.

Am completat formularul şi mi-am luat cartea şi permisul. Mi-a dat fişa obişnuită, pe care era scrisă data la care trebuia să o returnez. Am ascuns exemplarul în pantaloni şi am luat-o spre casă (adică, spre casa lui Ben). Pe atunci erau deja şase sau şapte luni de când locuiam în cartierul Las Palmeras. El era plecat toată ziua cu afaceri, iar eu nu mai trebuia să mă întorc la centrul de plasament ca să dorm acolo, pentru că acum Ben era major şi făcuse cerere să stau la el. Totul mergea bine.

Când am ajuns acasă, Scirocco-ul nu era la poartă. Nu mi s-a părut ciudat: Ben era mereu plecat. Mi-am făcut un sendviş cu şuncă, am deschis televizorul şi m-am întins pe canapea cu romanul lui Saint-Exupéry şi o bere. La început, cartea mi s-a părut lipsită de originalitate şi nesuferită, dar treptat m-a prins. Nu crezi că uneori cărțile reuşesc să te convingă? Chiar şi în privința unor

lucruri pe care nu ți le-ai fi închipuit niciodată.

Am citit câteva ore, absent la toate, chiar şi la trecerea timpului. Mai aveam foarte puține pagini când am auzit o maşină sosind. Am recunoscut-o după cum se auzea. Era Scirocco-ul lui Ben. M-am uitat la ceas: unu şi jumătate. O clipă mai târziu se deschidea uşa şi vărul meu intra în mare grabă.

— Piticule, trezeşte-te, trebuie să mă ajuți cu ceva. N-ai văzut mesajele?

M-am uitat la mobil, care se afla pe masă, pe silențios (îmi place liniştea, am spus-o deja). Am citit mesajele. Toate erau la fel. Mi-l trimisese de şase ori:

Am nvoie s m ajuți am 1 belea. Vin p la 2.

M-am încălțat. Ben părea îngrijorat, asuda. A lăsat ceva pe masă. Un mobil Nokia de culoare roşie, cu o carcasă oribilă cu Teletubbies.

— Al cui e? l-am întrebat.

— Al Martei. Enervanta. Azi m-a călcat rău pe bătături, a spus.

— Ți l-a dat ție? am întrebat, pentru că nu înțelegeam nimic.

— E moartă. Am dat cu maşina peste ea. Mi-am ieşit din minți, frate, m-a anunțat el, iar buzele-i tremurau.

— Când? am vrut eu să ştiu.

— Înainte de partida de pocher. Pe la opt.

— Ce s-a întâmplat?

— Eram foarte nervos, frate. Nu m-am putut abține. M-a călcat pe nervi. Am dat peste ea de trei ori.

— Şi apoi v-ați dus la joc?

Kevin, care până atunci rămăsese tăcut într-un colț, ca o ființă stranie, a adăugat:

— Iar văru-tău a câştigat o grămadă de bani. A fost pe val!

Eu încercam să-mi imaginez ce-mi povesteau: Ben o omorâse pe Marta între orele opt şi nouă şi se dusese liniştit la partida de pocher din bar, la care câştigase o avere. Iar acum, cinci ore mai târziu, îşi amintise brusc ceea ce făcuse şi făcea pe el de frică.

Ben a deschis un dulap, a scos o sticlă de gin şi a băut direct din ea. A luat telefonul Nokia, l-a deschis şi ne-a arătat pozele. Erau o grămadă cu el, toate furate. Tipa asta era dusă rău cu capul şi nu se lăsase până nu-l scosese din minți de-a binelea.

— Şi unde ai lăsat-o pe Marta? am întrebat cu glasul tremurând.

— Pe terenul de avioane. Şi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, a adăugat: Trebuie să ne ajuți, Ric. Trebuie să facem ceva înainte să răsară soarele. Ca să nu fie găsită. Hai, să mergem. O facem toți trei.

L-am ascultat. Eu îl ascultam întotdeauna pe Ben, încă de când mă salvase de buldogul alb la ieşirea de la şcoală. Am urcat în Scirocco. Kevin s-a aşezat în față. Când Ben a pornit maşina, am simțit lipsa muzicii. Ben conducea întotdeauna cu muzica la maximum. În noaptea aceea, nu. În noaptea aceea domnea liniştea pretutindeni. Dar era o linişte care nu-mi plăcea deloc.

Am oprit un moment la Kevin acasă. Ca să caute ceva, au spus ei. Bila de grăsime a coborât şi s-a întors cu două lopeți şi un târnăcop. Câteodată Kevin lucra ca zidar. Avea casa plină de unelte. Cu ele ne-am dus la terenul de avioane. Eu încă habar n-aveam ce urma să facem acolo. Când am văzut că oprim lângă zid, mi-am dat seama. Jos era ceva. Când am coborât mi-am dat seama că era Marta Villanueva.

— Chiar aici, a spus Ben, arătând spre un loc în care pământul părea mai moale.

Nu era moale. Era foarte greu de dat la o parte. Cu toate că Kevin făcea cale liberă cu târnăcopul, nu era chip. Cu mari eforturi şi fără să ne oprim nicio clipă, toți trei am reuşit să săpăm o groapă nu foarte adâncă. Suficient de mare cât să încapă trupul. Un singur om n-ar fi putut s-o facă nici dacă şi-ar fi propus asta în glumă.

Atunci Ben mi-a ordonat:

— Întoarce-te la maşină, piticule.

În orice caz, de pe locul din spate am văzut totul.

Au ridicat trupul Martei şi l-au aruncat în groapă. Au tras o sperietură groaznică atunci când şi-au dat seama că fata încă mişca. Mai rămăsese o urmă de viață în ea. Atunci Ben a apucat lopata, a sărit în groapă şi a lovit-o foarte tare, de câteva ori. De trei sau patru ori. S-a auzit un sunet oribil. Se iveau zorile. Trebuia să termine mai repede.

Au aruncat pământul la loc în groapă. Au netezit puțin movila sau cel puțin au încercat. Apoi au băgat uneltele în portbagaj şi au urcat în maşină.

M-a surprins faptul că Ben nu a luat-o spre cartier. În schimb, a condus pe şosea până la rotondă şi a ținut-o drept spre râu. Conducea foarte grăbit, de parcă era posedat. S-a urcat pe pod, de parcă ar fi vrut să-l traverseze, ca să se ducă la Barcelona, dar a oprit brusc. Apa râului curgea murdară, ca de obicei. Râul nostru e prăpădit, ca şi cartierul nostru, ca şi noi înşine. Un râu care nu

contrastează cu restul peisajului şi cu oamenii care-l populează.

Vărul meu a coborât din maşină, s-a uitat în toate părţile ca să se asigure că nu vine nimeni. La ora aceea, nu era nici ţipenie de om. Nu era ca în nopţile obişnuite, când lumea se încumetă să iasă la o plimbare. Era al naibii de frig.

Ben a deschis portbagajul, a scos târnăcopul şi cele două lopeţi şi le-a aruncat în râul Llobregat. Kevin a strigat şi a coborât repede geamul:

— Hei, frate, sunt ale mele!

Dar Ben nici nu l-a băgat în seamă. S-a asigurat că uneltele s-au scufundat şi s-a urcat din nou în maşină.

A întors în mijlocul şoselei şi a pornit spre cartier ca să-l lase pe Kevin acasă. Bila de grăsime nici măcar nu şi-a luat la revedere; era foarte supărat că Ben îi aruncase lopeţile şi târnăcopul în râu. Înainte să-l lase să plece, vărumeu i-a promis:

— O să-ţi plătesc totul, prietene. Mâine îţi dau o mie de euro.

Kevin câştiga destul de mult rezolvându-i lui Ben câte o trebuşoară murdară. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea a fost mai mult decât ceva obişnuit. Banii făceau parte din încurcăturile lor ciudate. Kevin a plecat şi nici măcar nu s-a uitat la noi.

Ne-am întors în tăcere în Las Palmeras. Nu puteam să dormim. Ben a terminat sticla de gin şi a frecat îndelung cu o cârpă bara din faţă a maşinii. N-a vrut să-mi mai povestească nimic. De fapt, nu mi-a spus nimic până marţi dimineaţă. Eu încă dormeam când a venit să mă trezească.

— Piticule, ascultă-mă bine. Gaborii au găsit cadavrul Martei. O dezgroapă, mi-a spus.

Am încremenit.

— Trebuie să mă salvezi, Ric. Treaba asta e serioasă. Dacă mă prind, îmi dau peste douăzeci de ani şi când o să ies o să fiu bătrân. N-o să mai putem face nimic din ce-am plănuit. Aşa-i c-o să mă ajuţi?

Am rămas uitându-mă fix la el, ca atunci când eram mici şi ne jucam de-a cine rezistă mai mult fără să izbucnească în râs. Întotdeauna câştiga el.

— Tu ai 14 ani, Ric, a continuat. Vorbea foarte repede. Dacă spui c-ai făcuto tu, îţi vor da numai cinci ani într-un centru de minori, care seamănă mai mult cu un liceu cu internat decât cu o închisoare. Va fi o formalitate, apoi te vor lăsa în libertate sub supraveghere. Va trebui să te porţi bine, dar vei fi liber. Fără antecedente penale şi nimic altceva, puştiule! Dacă mă prind pe mine, totul se duce la naiba. Când o să ieşi, eu o să te aştept. O să mergem să locuim

în altă parte. Vom fi parteneri. Eu n-o să te dezamăgesc niciodată, piticule. Ce spui? O să te gândeşti la asta?

Nu trebuia să mă gândesc la nimic. Aş fi făcut orice pentru Ben. El era întreaga mea familie. Fără el nu m-aş fi făcut mare.

— Explică-mi ce trebuie să spun. Nu vreau să fac o gafă, am răspuns.

CONSERVE

Şi acum ştii toată povestea, dragă Xenia. Mă gândeam că n-o voi povesti niciodată cuiva. Înainte să te cunosc, îmi era indiferent ce crede lumea despre mine. Înainte să apari tu, îmi era indiferent totul. Chiar şi faptul că oamenii credeau că sunt un criminal psihopat.

N-am putut să restitui la bibliotecă romanul lui Saint-Exupéry. Cred că am acumulat atât de multe puncte de penalizare, că nu-mi vor mai face permis niciodată. Iar bibliotecara probabil că e supărată foc pe mine. Asta chiar mă afectează.

Statisticile o spun doar: criminalii în vârstă de 14 ani sunt foarte rari. În anul în care eu am ajuns aici, au fost înregistraţi doar trei, cu mine cu tot. Câteodată mă întreb ce-au făcut ceilalţi doi.

Poate că n-au făcut nimic.

I
SALINGER

Taxiul m-a lăsat la poartă. Mama mă însoţea. În timp ce ea-i plătea şoferului, eu am aruncat o privire spre intrarea în clădire. De afară părea o instituţie de învăţământ, dar avea gratii şi camere video pretutindeni.

De partea cealaltă a unui ghişeu, un poliţist ne-a cerut să ne lăsăm toate obiectele personale la o tejghea – şi ne-a dat o cheiţă –, inclusiv telefoanele mobile. Am urmat toate instrucţiunile pe care ni le-a dat. Uşa s-a deschis cu un bâzâit. Înăuntru ne aşteptau directorul şi Alberto, avocatul lui Éric. Mama i-a salutat şi au dat mâna. Eu l-am sărutat pe obraji pe Alberto, în timp ce directorul îmi zâmbea:

— Tu trebuie să fii Xenia, a spus.

Mi s-a părut simpatic din prima.

Am străbătut un culoar cu pereții foarte albi, până am ajuns în biroul directorului. Pe mine emoțiile mă rodeau pe dinăuntru. Nu puteam să nu mă gândesc: „Suntem sub acelaşi acoperiş, în sfârşit azi îl voi cunoaşte, în sfârşit“. Biroul directorului era un loc vesel, cu ferestre care dădeau spre o alee cu copaci. Ne-a invitat să luăm loc în jurul unei mese rotunde şi ne-a întrebat dacă vrem să bem ceva. Am răsuflat adânc. În sinea mea eram moartă de emoție.

Primul care a luat cuvântul a fost Alberto:

— Avem suficiente argumente ca să solicităm revizuirea cauzei. Probe foarte elocvente. Am găsit lopețile şi târnăcopul în albia râului Llobregat. Pare un miracol. Avem mesajele de pe telefoanele mobile pe care Rubén le păstra în cutie – ale lui şi ale Martei – şi avem fişa de la bibliotecă în care figurează limpede că în ziua crimei Éric a fost acolo şi a împrumutat o carte. Mi-a fost puțin cam greu să o găsesc pe bibliotecară, pentru că acum lucrează în altă parte, dar în cele din urmă m-am asigurat că va depune mărturie. Îşi aminteşte foarte bine de Éric; chiar mi-a povestit ziua în care i-a recomandat romanul lui Salinger. Spune că întotdeauna i s-a părut un băiat bun şi când a aflat despre povestea cu Marta nu i-a venit să creadă. Chiar mâine voi prezenta cererea de revizuire şi voi solicita anularea hotărârii judecătoreşti. Cred că avem multe şanse de câştig. Voi avea nevoie de mărturia ta, Xenia.

— Bineînțeles, am spus.

Tot ce se întâmpla era din cauza mea. Am rămas în stare de şoc după ce am citit caietul lui Éric. M-am gândit că trebuie să fac ceva. În afară de mine, nimeni nu mai ştia adevărul. Nu puteam să stau degeaba, cu toate că Éric nu-mi ceruse nimic. Ori tocmai din cauza aceasta.

I-am arătat caietul mamei, care a fost de partea mea. Fără ea n-aş fi putut să fac nimic. A rămas şi ea foarte impresionată. Am mers împreună să ne întâlnim cu Alberto, i-am povestit ceea ce ştiam şi l-am întrebat dacă puteam face ceva. El l-a vizitat pe Éric şi i-a cerut voie să arunce o privire în telefoanele din cutia pe care i-o adusese mătuşa lui. Iar Éric i-a dat voie, fireşte. I-a luat ceva să resusciteze grămada aceea de vechituri, dar când a

reuşit, probele pe care le căuta i s-au perindat prin faţa ochilor una după alta: în mobilul Martei erau toate mesajele pe care i le trimisese Ben în noaptea faptelor (pe lângă fotografiile pe care i le făcuse ea când era înnebunită după el, precum şi mesajele pe care ea i le trimisese lui). Dar partea cea mai bună au constituit-o mesajele lui Ben. Erau de toate felurile, dar cele mai acuzatoare erau cele pe care i le-a trimis prietenului lui, Kevin, în dimineaţa următoare. Nu puteau fi mai elocvente de-atât:

Sunt mort de frică, frate. Trebuia s-o aruncăm pe zdreanţă în râu.

Altul:

În noaptea asta mă ajuți s-o aruncăm în râu.

Dar nu au avut timp să facă nimic.

Ben păstra întotdeauna totul, nu arunca nimic la gunoi, nu se dezlipea de nicio chestie şi nu avea niciodată timp să şteargă mesajele. Nimic din toate acestea n-a uimit pe nimeni. Sau poate că a făcut-o înadins. În ultima vreme intrase în afaceri periculoase. Clanul Medina nu era un duşman oarecare. Ben ştia că i se putea întâmpla ceva în orice clipă. În mod sigur Kevin ştia şi el asta, de aceea a fugit. Probabil că Ben a anticipat totul. Cineva trebuie să se gândească la locul în care se vor refugia raţele iarna, când îngheaţă lacul, nu-i aşa? Trebuie să avem grijă de cei la care ţinem. Trebuie să prevedem în ce loc sigur se pot ascunde până când se întoarce vremea bună.

Unde se duc raţele în timpul iernii, când îngheaţă lacul? Într-un loc sigur şi confortabil. Nu-ţi face griji din cauza lor, Holden. Se vor întoarce de îndată ce vine primăvara. Ben anticipase întotdeauna totul, nu-i aşa?

Alberto a făcut o treabă bună şi s-a implicat încă de la început. El spune că a făcut-o fiindcă întotdeauna a crezut că Éric e nevinovat. Prin urmare, apariţia unor probe noi l-a luat prin surprindere doar pe jumătate.

Acum nu mai trebuia decât să ajungă la final. Finalul era un tribunal, un alt proces, o altă sentinţă. Probabil de absolvire a culpei, de data aceasta. Printre altele. Şi fără consecinţe. Alberto era încrezător. Mama spunea că Éric merita asta. Iar eu simţeam că inima-mi stă să explodeze de fiecare dată când mă gândeam la posibilitatea ca Éric să fie eliberat.

Deocamdată era nevoie de răbdare.

Lucrurile astea merg încet. E bine să ştii să aştepţi. Să aştepţi. Din nou verbul ăsta oribil.

Deodată am ieşit din gândurile în care mă cufundasem şi am revenit la realitate, în mijlocul întâlnirii. Nu puteam să mai aştept nicio secundă în plus. Mama a sesizat asta.

— I-aţi spus lui Éric că Xenia e aici? a întrebat.

Directorul a clătinat din cap şi m-a surprins.

— M-am gândit că cel mai frumos este să aibă o surpriză, nu credeţi? Şi adresându-se mie: Vrei să-l cunoşti personal pe prietenul tău?

— Foarte mult, am răspuns, cu gândul că niciodată nu auzisem o întrebare mai idioată.

— Ce părere aveţi? Îi lăsăm pe copii să se vadă faţă în faţă, iar noi ne continuăm discuţia mai târziu? a propus directorul, privindu-i pe Alberto şi pe mama.

Toată lumea a fost de acord. Mama mi-a făcut cu ochiul când directorul mi-a spus:

— Vino cu mine, Xenia. Te conduc până în sala de vizite.

În timp ce străbăteam culoarul credeam că o să leşin. Îmi simţeam inima bătându-mi în tâmple şi la fiecare trei secunde uitam să mai respir. Am trecut de două uşi sau poate trei. Atunci directorul mi-a spus să intru într-o încăpere cu pereţii şi mobila albe.

— Aşteaptă aici o clipă, te rog, mă duc să-l caut pe Éric.

Mi-am petrecut timpul numărând secundele. Au fost 82 în total. Până când uşa s-a deschis şi a apărut un gardian. În spatele lui se afla Éric, cu acelaşi chip speriat pe care probabil că-l aveam şi eu în acea clipă. Purta nişte blugi şi un tricou negru. Era mai slab decât mi-l imaginasem, dar arăta mult mai bine decât îmi spusese el. Ori poate că îl priveam din interior şi nu din exterior.

Când gardianul a plecat, am rămas tăcuţi, privindu-ne în ochi. N-a fost nevoie să rostească nicio vorbă ca să-mi arate cât de uluit era că mă vede acolo. Sau cât de fericit se simţea. Vorbele nu sunt punctul lui forte, ştiu foarte bine. De aceea nu i-am cerut să spună nimic.

Când iubeşti pe cineva, îţi place aşa cum este. Şi îţi place şi că te

iubeşte. Nu mă întrebaţi cum, dar eu mi-am dat seama că Éric mă iubea doar din felul în care mă privea. Nimeni nu mă privise vreodată astfel. Fără să rostim vreun cuvânt, am avut aceeaşi pornire în acelaşi timp. Ne-am îmbrăţişat. A fost o îmbrăţişare puternică. O îmbrăţişare cu tot trupul, dar şi cu tot sufletul. Eu am închis ochii. Cred că şi el. Era mult mai înalt decât mine, avea un piept vânjos şi tare, iar eu m-am simţit bine acolo încă din prima clipă.

Am stat multă vreme îmbrăţişaţi, fără să ne clintim. Apoi ne-am dat un pas înapoi şi cuvintele au început să se lege.

Dar deja ştiam ceea ce era mai important.

NOTA AUTOAREI

Romanele sunt adesea un răspuns. Un răspuns indignat, consternat, emoţional, care de cele mai multe ori nu rezolvă nimic, ci lansează şi mai multe întrebări la care nu-i deloc uşor să răspunzi, dar asupra cărora merită să te opreşti ca să reflectezi. Adeseori sunt întrebată ce vreau să insuflu prin romanele mele. Încep prin a corecta verbul. „A insufla“ este un cuvânt oribil. Eu nu vreau să insuflu şi să mi se insufle nimic. Eu vreau doar să „molipsesc“, să „invit“, să „seduc“. Toate acestea prin singurele lucruri pe care le am: poveştile, cuvintele. Să „emoţionez“. Iată verbul care mă interesează cel mai mult. Asta vreau: să-i emoţionez pe tinerii cititori în aceeaşi măsură în care m-au emoţionat şi pe mine lecturile din adolescenţă. Iar dacă, pe lângă asta, reuşesc să stârnesc fie şi cinci minute de reflecţie, atunci fericirea mea este deplină.

Povestirea relatată aici este fictivă, la fel ca personajele sale, cu toate că locurile în care se petrece sunt adevărate, ca şi anumite situaţii. Uciderea Martei Villanueva se bazează pe o faptă adevărată, comisă de nişte minori la începutul anilor 1990. Şi statistica este adevărată. Ediţia citată din *De veghe în lanul de secară* este cea clasică, a editurii Alianza, colecţia „Cartea de buzunar“. Liceul Ricard Salvat nu există în realitate; şi nici sala de sport Yom Chi. Can Salvà este real întru totul, cu excepţia numelui.

Emoţiile care străbat paginile acestui roman se datorează câtorva persoane cărora le mulţumesc pentru ajutorul acordat:

– lui Ángeles Escudero, care i-a dat examene Xeniei şi m-a corectat pe mine;

– lui Deni Olmedo, pentru că şi-a însuşit emoţiile mele din ultimii 14 ani;

– Gemmei Suñé, o femeie eficientă şi cu relaţii;

– lui Albert González Jiménez, care ar fi putut fi avocatul lui Éric;

– psihologului şi psihiatrului dr. Bernat-Noël Tiffon Nonis, medic legist, care m-a făcut să văd de ce suntem capabili noi, oamenii;

– lui Carlos González García, pentru că mi-a arătat lumea şcolilor de corecţie şi mi-a dăruit timpul său; generozitatea sa a schimbat complet acest roman;

– Xeniei, celei din realitate.